Released by Maran’s Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீ

தேவப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணம்.

வைசாகோத்ஸவ வித்வத் ஸபையின்

விசேஷ நிவேதநம்.

* * *

Released by Maran’s Dog ,Toronto, Canada

Released by Maran’s Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீ காஞ்சி ஸன்னிதிவீதியிலுள்ள ஸ்ரீவானமாமடத்தில் 5-6-39 திங்கட்கிழமை பகல் 2-30 மணிக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ வித்வத்ஸபை நடைபெறுமென்று பிரசுரம் செய்திருந்தபடி பல வித்வான்கள் வந்து கூடி ஸபை ஆரம்பமாகும் ஸமயத்தில் ஸ்ரீ காஞ்சி. அஹோபிலமடம் ஸ்ரீகார்யம். பண்டித. முக்கூர் உ. வே. ராஜகோபாலாசாரியர் ஸ்வாமியும், பண்டித உ. வே. கீழாத்தூர். கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமியும் சில துணைவர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு அவ்விடத்திற்கு வந்து “இருகலைச் சமரசம் வாழ்க” என மகுடம் புனைந்தவோர் பத்திரிகையைத் தந்தார்கள்.

உத்தேசித்திருந்த ஸபை கிரமமாக ஆரம்பமாயிற்று. க்ராஸநாதிபதியை வரித்தபின் ஸ்ரீமதித்யாதி. உ. வே. திரு ணி அப்பன் ஸ்வாமி பக்தியைப்பற்றி உபந்யஸித்தருளத் தொடங்கினர். அப்போது, முன்னம் குறிக்கப்பட்ட இரண்டு ஸ்வாமிகள் ‘இந்தஸபையில் இருகலை ஸமரஸவிஷயம் பேசப்படுமென்பதாகப் பத்திரிகைகளில் பார்த்து நாங்கள் அதற்காகவே இவ்விடம் வந்திருக்கிறோம்; இப்போது பக்திவிஷயம் உபந்யஸிக்க ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அந்த ஸமரஸவிஷயம் எப்போது எடுத்துக்கொள்ளப்படும்?’ என்று கேட்டார்கள்.

அதற்கு சபையின் காரியதர்சியான ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணா ஸ்வாமியால் அளிக்கப்பட்ட பதிலாவது— “நமது ஸபையின் விளம்பரப் பத்திரிகையில் ‘இருகலை’ என்கிற சொல்லும் கிடையாது, ‘ஸமரஸத்தைப்பற்றி இங்கே பேசப்படும்’ என்கிற பேச்சும் கிடையாது; ஒருமதத்தையும் இழிவாகக் கூறாமல் ஸகல

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் மனமொத்து அநுபவிக்கக்கூடிய தத்வஹித புருஷார்த்த விஷயங்களை உபயகலை வித்வான்களையுங் கொண்டு உபந்யஸிக்கச் செய்வதற்காகவே இந்த ஸபை அமைந்திருக்கின்றது· பத்ரிகைகளிலும் இவ்வளவுதான் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குள் (உபயகலையார்க்கும்) ஸமரஸம் ஏற்படவேணுமென்று சென்னை ஹைகோர்டு ஜட்ஜ் உ. வே. K. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமிகள் நேற்று சித்திரை மாதத்தில் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் காலேஜில் பிரசங்கம்செய்தார். மதுரை ஸபை முதலான இடங்களிலும் இதைப்பற்றித் தாம் அடிக்கடி பிரசங்கம் செய்து வருவதாகவும் கூறினார். கோயம்புத்தூர். திவான்பஹதூர் அட்வகேட் உ. வே. ஸி. வீ. வெங்கடரமணையங்கார் ஸ்வாமிகளுக்கும் அந்த குதூஹலம் மிகமிகவுள்ளது. இங்ஙனம் பெரியோர்களுக்கு இருக்கின்ற குதூஹலம் இப்போது ஸபையின் விளம்பரத்தில் பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றதேயன்றி வேறில்லை. விசால புத்தியுள்ளவர்களான பெரியோர்கள் கோருகின்ற உபயகலா ஸமரஸ விஷயம் இப்படி ஏகாந்தமாக நம் போன்றவர்களால் நிர்வஹிக்கக்கூடியதுமன்று. ஆனாலும் இந்த ஸபைக்கு இது முக்கியமான லக்ஷியம் என்று பிரசுரம் செய்திருப்பதானது மேற்கூறிய பெரியோரின் நியமனத்தை யநுஸரித்தே, அந்த ஸமரஸத்திற்குரிய முயற்சிகளை விதிவாய்க்கும்போது அப்பெரியார்களே செய்வார்கள். [illegible]போது நாம் எவ்விதமான வேற்றுமையையும் பாராட்டாமல் [illegible]ழகிய உபந்யாஸங்களைச் செய்யவே ஸபை சேர்த்திருக்கிறோம் [illegible]ன்பதாம்.

அன்றியும், அவர்கள் வெளியிட்ட [illegible]ருகலைச் சமரஸம் வாழ்க" என்ற காகிதத்தில் கண்ட வார்[illegible]கள் முழுவதும் அநாமதேயர்களால் அர்த்தமில்லாமல் எழுதப்[illegible]வை என்றும் 'இதை நான் எழுதினேன்' என்று ஒரு விவேக[illegible]ரே நின்று சொல்லி ஸமர்த்திப்பாராகில் அதுவன்றோ [illegible]மானது என்றும் சொல்லி, அறிவுடையார் அகமகிழும்படியா[illegible] பல பிரமாணிக விஷயங்களையும் அண்ணா ஸ்வாமி எடுத்துரைத்தார். அவற்றை அப்போது ஸபைக்கு வந்திருந்தவர்கள் அறிந்து உவந்தது போல் மற்றுள்ளாரனைவரும் அறிந்து மகிழுமாறு இது வெளியிடப்படுகிறது.

1. நமது நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடியில் அண்ணா ஸ்வாமி மஹத்தான அபசாரத்தைப் பெற்றவர் என்பது முதல் தூஷணை. இப்படி மிகவும் பொய்யாகப் பிரசாரம் செய்தே சிலர் ஜீவிக்க வேண்டியிருப்பதால், ஒன்றுமறியாத பாமரர்களிடம் ஏகாந்தமாகப் பேசி ஏமாத்திவிடலாமேயல்லாது ஸதஸ்ஸில் நின்று நிரூபிக்கக்கூடியதன்றிது ஸ்ரீ ஸ்வாமி தேசிகன் அருளியுள்ள க்ரந்தங்களுக்கெல்லாம் அறிஞர் மெச்சும்படியான வியாக்கியானங்களையே அநவரதம் எழுதி வெளியிட்டு வருபவரும் இப்படி இவரேழுதுகிற வியாக்கியானங்களே தேசிக பக்தர்களுக்கு உபஜீவ்யங்கள் என்று உ. வே. வி வி ஸ்வாமியால் வேதாந்த தீபிகையிலும், உ. வே. திருவரங்கம் D T. தாதாசாரியர்ஸ்வாமி (M. O. L.) யால் உத்பாத பத்ரிகையிலும், உ. வே. திருச்சி ஏ. வி. கோபாலாசாரியர் ஸ்வாமியால் ஸம்ரக்ஷிணீ பத்ரிகையிலும் * யதார்ஹம் கேசவே வ்ருத்திம் அவசா: ப்ரதிபேதிரே * என்ற கணக்கிலே கொண்டாடிப்புகழப் பெற்றவருமான அண்ணா ஸ்வாமியை தேசிகத்வேஷியென்று சிலர் பிரசாரம் செய்து வராவிட்டால் அவர்களுக்கு ஜீவனம் நடக்கமாட்டாதாகையால் அப்படிப்பட்டவர்கள் தங்கள் ஜீவனத்திற்காக அவசியம் அப்படியே சாச்வதமாக ப்ரசாரம் செய்துவரவேண்டியது.

மேலே குறித்த. வி வி. ஸ்வாமி முதலானவர்கள் அண்ணாஸ்வாமி யெழுதிவரும் ஸ்ரீ தேசிகஸூக்தி வியாக்யானங்களை வேதாந்ததீபிகை முதலியவற்றில் புகழ்ந்திருப்பது வாஸ்தவமா அன்றா என்பதை உண்மையாகக் கண்டறியவல்லமஹான்களுக்கு இங்கு அதிகமாகத்தெரிவிக்கவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. அண்ணாஸ்வாமி பெயரால் சுமார் 150 கிரந்தங்கள் இதுவரை வெளிவந்திருக்கின்றன. அவற்றில் எந்த க்ரந்தத்தில் என்ன தேசிகதூஷணையுள்ளது? காட்டுங்கள்—என்றால் வாய்திறக்க மாட்டாதவர்கள் சில பாமரர்களைத்தானே வஞ்சிக்கலாம். அண்ணாவின் பெயர் இல்லாத சுவடியிலிருந்து "சப்த சாஸ்த்ரபோத லேச ஹீந வேங்கடேசவாக்" இத்யாதி சில ச்லோகங்களை யெடுத்துக் காட்டிக்காட்டி இவற்றையே நித்யாநுஸந்தானமும் செய்து கொண்டும் செய்வித்துக்கொண்டுமிருக்கிறவர்களுக்கு அதுவே போது போக்காக இருக்கட்டும்.

“ஸ்ரீ தேசிகதிவ்யஸூக்திகளின் உண்மையான பொருள்களை அண்ணா வியாக்கியானித்து வெளியிட்டு விடுகிறாரே, நம்முடைய அபார்த்தங்கள் அடியற்றுப் போகிறதே!” என்கிற திருவயிற்றெரிச்சலினால் இவர்கள் தப்புப்பிரசாரங்களைச் செய்யச் செய்ய. மேன்மேலும் தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அண்ணா அற்புதமான வியாக்கியானங்களை யெழுதவும், அவற்றை உலகம் கண்டு களிக்கவும் நேர்கின்றதேயன்றி வேறில்லை. மந்தரையின் பொறாமைபோல இவர்களின் பொறாமையும் லோகக்ஷேமத்தையே மேன்மேலும் விளைவிக்கின்றதென்று விவேகிகள் உகந்தேயிருப்பார்கள்.

2. பரமசாதுக்களான ஸ்ரீ தேசிக சிஷ்யர்களிடத்தில் அபசாரப்படுவதாக இரண்டாவது தூஷணம். உண்மையான தேசிக சிஷ்யர்கள் யார் என்பது நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும். தேசிகனுடைய திவ்யஸூக்திகளுக்கு நேர்விருத்தமாக நடந்துவருபவர்கள் தேசிகசிஷ்யராவார்களோ? மூக்குக்கு மேலேயே வளைத்துவிட்டால் தேசிக பக்தர்களென்றும், மூக்குக்குக் கீழே இழுத்துவிட்டால் தேசிகத்வேஷிகளென்றும் இவ்வளவேயன்றோ இவர்கள் பேசக்கற்றது. இது நேர் விபரீதமான க்ரஹணமென்பதை நன்கு நிரூபிப்போம்.

ஜகத் ப்ரஸித்தரான புரிசை ஸ்ரீ ரங்காசாரியர்ஸ்வாமி சாத்திக்கொண்டிருந்த மாதிரியான திருமண்காப்புத்தான் ஸ்வாமி தேசிகனுட்பட ஸகல பூர்வா [illegible] களும் சாத்திக்கொண்டிருந்ததாக சித் [illegible] தீபிகை பரிஷ்காரமாக வெ [illegible]. அப்படிப்பட்ட திருமண்காப்பைத்தள்ளி, “வடமர்களான அய்யர்களுடைய கீறுநாமம்” என்று வேதாந்ததீபிகையே நிரூபித்திருக்கும் ஒரு திருமணை தாங்கள் இட்டுக்கொள்வதோடு நில்லாமல் தங்கள் பலாத்காரத்தாலே ஆக்ரமிக்கப்பட்ட சில தேசிக பிம்பங்களிலும் சாத்தி, அந்தத் திருமணிலே வீணான ஒரு அபிநிவேசத்தையும், பூர்வாசார்ய பரம்பராபரிக்ருஹீதமான ருஜுவான திருமண்காப்பிலே த்வேஷத்தையும் கொண்டு, இப்படி த்வேஷப்படுகிறவர்கள் எவரோ அவர்களே தேசிகபக்தர்கள் என்றும், விபவதசையில் தேசிகன் அணிந்துகொண்டிருந்த திருமண்காப்பை அணியுமவர்கள் தேசிகத்வேஷிகளென்றும் வரம்பு இட்டுக்கொண்டவர்களைத் தெளிவிக்க யாரால்முடியும்?

3 விதவாவபந வித்வம்ஸநம் என்கிற க்ரந்தத்தை அண்ணா 10, 12 வருஷங்களுக்கு முன்பு வெளியிட்டிருப்பதைப்பற்றி மூன்றாவது தூஷணம் கூறப்படுகிறது. அண்ணா எப்போதும் ஸ்வபக்ஷஸ்தாபனத்திற்காக க்ரந்தங்கள் எழுதுகிறவரேயன்றி பரபக்ஷ நிராஸத்திற்காக அவர்க்கு ஸ்வத: ப்ரவ்ருத்தி கிடையாதென்பது அவருடைய க்ரந்தங்களை வரிசையாக வாசித்தவர்களுக்குத் தெரியும். தென்கலை விதந்துஸ்த்ரீகள் வபநம் செய்வித்துக் கொள்ளாதது தப்பு என்று தூஷித்தெழுதிய ஒரு சாஸ்திரிக்கு பதிலாக எழுதப்பட்ட வித்வம்ஸந க்ரந்தத்தில் இவர்கள் என்ன பிழை காண முடியும்? “வடகலை விதந்துஸ்த்ரீகளின் வபநாசாரத்தை நாம் தூஷிக்கவரவில்லை” என்றும் அதிலேயே அண்ணா பலகால் எழுதியிருக்கிறார். ஸ்வபக்ஷஸ்தாபநத்தை அண்ணா செய்துகொள்ளுகிற விதமாக இவர்களும் ஸ்வபக்ஷஸ்தாபநம் செய்துகொள்ள சக்தியற்றவர்களாக இருப்பதனாலே பொறாமையோடு உபாலம்பம் செய்யப் புறப்படுகிறார்கள். க்ரந்தத்திற்கு பதில்க்ரந்தம் அழகாக எழுதுவதன்றோ பண்டித லக்ஷணம். தென்கலையார்களைப்பற்றி இவர்கள் தூஷித்துக்கொண்டேயிருக்கவேண்டுமென்றும், அதற்கு யாரும் மறுப்புரைக்கக் கிளம்பவே கூடாதென்றும், அங்ஙனம் கிளம்புகிறவர்களை தேசிகத்ரோஹிகளென்று நிந்தித்துக்கொண்டே ஜீவிக்கவேணுமென்றும் இவர்களுடைய கனவு.

4. “உத்தராவஸ்தை” என்று ஒருவாசகம் எழுதியுள்ளார்கள் ஸ்வாமி தேசிகனுக்கே பூர்வாவஸ்தை, உத்தராவஸ்தை என்று கல்பிக்கிற இவர்கள் அண்ணாவுக்குக் கல்பிப்பதில் என்ன ஆச்சரியம். தேசிகனுக்கு இரண்டு அவஸ்தைகளை இவர்கள் கல்பித்ததாகத் தெரியவில்லையே! என்று சிலர் எண்ணக்கூடும். கேளுங்கள்: பிள்ளை லோகாசார்யர் “சீரொன்றுதூப்புல்” என்கிற தனியனை தேசிகனுக்கு ஸாதித்ததாகக் கூறுகிற இவர்கள் பிள்ளைலோகாசார்யரோடு ஸமாஸமாகவே தேசிகன் இருந்ததாக

இசைகிறார்கள். ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸா தத்தில்பக்தியைக் காட்டி
ருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை யெல்லா ராதிகள் என்றே நம்தேசி
கண்டித்து விட்டார் என்கிற இவல்பஸம்ப்ரயோதயத்தில் "யதி
தேசிகன் விரஸப்பட்டு எதிராம்ருத்யாதிச்லோகங்களினால் அது
தையை அங்கீகரிக்கிறார்கள். ஸங்கெவலு — உத்தாய நஞ்ஜய — மிஷா நம
கல்பனை ப்பவர்கள் இஃதுதெ இத்யாதி பாஸ்ஸஹஸ்ர தேசிக
அபார்த்தம் கூறுகின்றவர்களை ப்ரச்சந்ந

5. தேசி ன்றுதானே தீர்மானிக்கவேண்டியிருக்கிறது.
நெற்றியில் தே சிகன் வடகலைகுருவென்பதற்கு இன்னது
அபிப்ராயமாக சொல்லி இவர்கள் நிரூபிப்பார்களேயானால் இவர்
தம்நெற்றியி யாவோம். விஷயங்களுக்குத்தான் இவர்கள் பதி
ஸந்த்யாவ ற வழக்கமேயில்லையே. வையவேண்டியதுதானே இவர்
அணிய விரதம். தாராளமாக வையட்டும்.
எல்லா

ராமாநுஜ தாயா பாத்திரத்தி தேசிகனுக்கும்
[illegible] பந்தங்கூட கிடையா
தென்பது சிலாசாஸன மாக் ருக்கிறது, அந்தத் தனியன்
ஏற்பட்ட நாள் முதல் வ லும் செலாமணியாகாமல், தேசிக
னது திருவவத தில் ஸ தாராம் தலைகாட்ட மாட்டாமல்
[illegible] என்று முழக்கிட்டும் முடிந்தபிறகு கனவி
லும் கடைத்தேறமாட்டாத நப்பாசைகள் எதுக்கு?

9. தென்கலையார்கள் போலீஸாரை ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்டு காரியங்கள் ஸாதித்துவிடுவதாகக் காட்டப்படுகிறது. மநுஷ்யபலமோ தேஹபலமோ த்ரவ்யபலமோ அம்பலமோ எல்லாம் இவர்களுடையதே. அதிகாரிகள் யாவரும் இவர்களிட்டது சட்டம். அப்படியிருந்தும் * க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ண நாதாச்ச பாண்டவா. * என்றகணக்கிலேயிருந்து ஆழ்வார்பரிகரங்கள் எங்கும் வெற்றிபெற்று வருவது * அவன் கடைத்தலையிருந்து வாழும் சோம்பரானது பற்றியே.

10. துக்கடா புத்தகங்களை அச்சிட்டு வெளியிடுவதாக எழுதப்படுகிறது. இதைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லுகிறோம். துக்கடா புத்தகமென்றால் என்ன? அதிக ஏடுகள் இல்லாமல்

விசேஷ நிவேதநம்

மெட்டு ஏடுகளிலேயே முடிந்துவிடுகிற புத்தகம் என்று அர்த்
மா? மஹான்கள் பெரிய பெரிய புத்தகங்களும் எழுதுவார்
ள். சிறிய புத்தகங்களும் எழுதுவார்கள். தேசிகன் சத
ஷணி, தாத்பர்ய சந்திரிகை முதலானபெரிய க்ரந்தங்கள் ஐந்
று அல்லது பத்தெட்டு அருளிச்செய்தார். மற்றவை பத்து
டுகளிலும் எட்டேடுகளிலும் நாலேடுகளிலும் அரைப்பக்கத்தி
ம் கால்பக்கத்திலும் முடிகின்றவையாய் இருக்கின்றன. அவற்
றையும் துக்கடாபுத்தகமென்றே இவர்கள் சொல்லுவார்கள்
பாலும். அண்ணஸ்வாமியின் க்ரந்தங்கள் பெரும்பாலும்
அச்சேறியிருக்கின்றன. ஆயிரக்கணக்கான ஏடுகளிலும் நூற்றுக்
கணக்கான ஏடுகளிலும் பல பல புத்தகங்களை இயற்றி வெளி
யிட்டிருக்கிறார் என்பது ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தம். ஆவச்யகதைக்கு
ஏற்ப சில புத்தகங்கள் பத்தெட்டு ஏடுகளிலும் முடிந்திருக்கும்
அதனாலேயே அவற்றை துக்கடாபுத்தகமென்பதானால், வைராக்ய
பஞ்சகம், ந்யாஸதசகம், தேவராஜாஷ்டகம், அஷ்டச்லோகி
முதலிய திவ்யஸூக்திகளையும் இவர்கள் தூஷித்தவர்களேயாவர்.
விஷயலாகவத்தைப்பற்றியே துக்கடாபுத்தகமென்கிறோ
மென்னில், விஷயலாகவமோ விஷயகௌரவமோ அது அந்த
க்ரந்தங்களில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்ட வித்வான்களுக்கன்றோ தெரியும்.
உத்தமாசார்யரான ஸ்ரீமத் கோழியாலம் ஸ்வாமியையும் கச்
சிஷ்யவர்க்கங்களையும் கேட்டால் தெரியவரும். கோழியாலம்
ஸ்வாமி, அண்ணாவின் சில க்ரந்தங்களைத் திருக்கையிலே கொண்டு

சித்ரபுங்கப்ரகாசாநாம் வித்யுத்ஸத்ருச வர்ச்சஸாம்
ஸ்மரந் ராகவபாணாநாம் விவ்யதே ராக்ஷஸேச்வர:

* என்கிற ஸ்ரீராமாயணச்லோகத்தை விபுலமாக உபந்யாஸம்
தருளியாகிறதாம். இந்த ஸ்ரீமத் கோழியாலம் ஸ்வாமிக்கும்
கரும் ஸ்ரீரங்கத்தில் காவேரிக்கரையில் ஒருவாக்யார்த்
போது கோழியாலம் ஸ்வாமி ஸாதித்த
ஸ்தாபித்துக்கொள்ள
இதன் வில

விமர்சம் என்கிற அண்ணாவின் க்ரந்தத்தோடு முடிவுபெற்றன. அதற்கும் ப்ரஹ்மவ்யாப்தி பரிஷ்க்ரியைக்கும் மறுப்பு எழுத வல்லமைபெற ஸ்வர்ணமுகியின் கரையிலே தபஸ்ஸு பண்ணுவதற்காகவே திருச்சானூருக்கு எழுந்தருளியாயிருக்கிறதாம்.

உப ஸம்ஹாரம்.

ப்ரக்ருதத்தில் ஸபையில் வந்த முக்கூர் ஸ்வாமியும் கீழாத்தூர் ஸ்வாமியும் மற்றவர்களைப் போல் காலிப் பேர்வழிகளல்லாமல், படித்து ஞானம் பெற்றவர்கள். இவ்விருவரும் உண்மையான ஆண்பிள்ளைகளானால் அண்ணா ஸ்வாமியின் ம[illegible]க்ரந்தங்களெல்லாவற்றையும் தள்ளி, (1) ரக்ஷாவிலோசந பாவப்ரகாசிகா (2) ப்ரஹ்மவ்யாப்தி பரிஷ்க்ரியா (3) ரத்நபரீக்ஷா (4) ஸமஸ்யமாநோக்தி ஸௌஷ்டவ விமர்சம் என்கிற [ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் அமைந்த] இந்த நான்கு க்ரந்தங்களை மாத்திரமாவது பரிசீலனை செய்து பார்க்கட்டும். பதில் எழுதத் தோன்றினால் எழுதட்டும். இல்லையேல் 'தொழுமத்திசையுற்று நோக்கியே' என்றிருக்கட்டும். "இந்த பாவருத்தி எங்களுக்கு ஏன்?" என்று இவர்கள் ஔதாஸீந்யம் தோற்றப் பேசுவார்களானால், ஆக்ஷேபக வேஷம் பூண்டு இவர்கள் ஸபைக்கு வந்ததற்கு அநுதாபம் காட்டவே வேண்டும்.

இனி ஸபையின் நிகழ்ச்சி.

முதல் நாளில், ஸ்ரீமத் திருமணி ஸ்வாமி பக்தியைப்பற்றியும், ஸ்ரீபெரும்பூதூர் காலேஜ் உபாத்யாயர், ஸ்ரீ. ஒ. மா. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி கீதார்த்த ஸாரமென்பது பற்றியும், கோயில், ப்ரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி, பக்தர்களின் வைபவத்தைப் பற்றியும் வெகு இனிமையாக உபந்யஸித்தார்கள். இரண்டாம் நாளில், கோயில். ப்ர. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி முன்னாள் உபந்யாஸத்தின் சேஷத்தைப் பூர்த்தி செய்த பிறகு, திருப்பதி ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜ் ப்ரொபஸர், ஸ்ரீ. தி. அ. புரிசை கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி பாகவத சேஷத்வத்தைப் பற்றி[illegible] வெகு ரஸமாகவும் உபந்யஸித்தார். அதிக ஜனங்கள் இல்லாமல் [illegible]

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கர ஜகதாசார்ய
ஸ்ரீதேவநாதாசார்ய ஸ்வாமி
பாதாரவிந்த ஸேவாபராயணனாகிய
ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்
அண்ணங்காராசாரியனால்
இயற்றப்பட்ட

ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்படி.

(அண்ணாவைபவ விளக்கம்.)

◆

அண்ணா வைபவத்திற்கூறிய விஷயங்களெல்லாம்
ப்ராமாணிகமானவையென்று
அநேக ப்ரமாணோபபத்திகளுடன் விவரிக்கப்பிறந்தது

◆

சென்னை:
ஹாடன் அண்டு கம்பெனியில் அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீமுக௵ பங்குனியுத்திரம்
1934

இதன் விலை 0—4—0.

ஶ்ரீரஸ்து.
ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

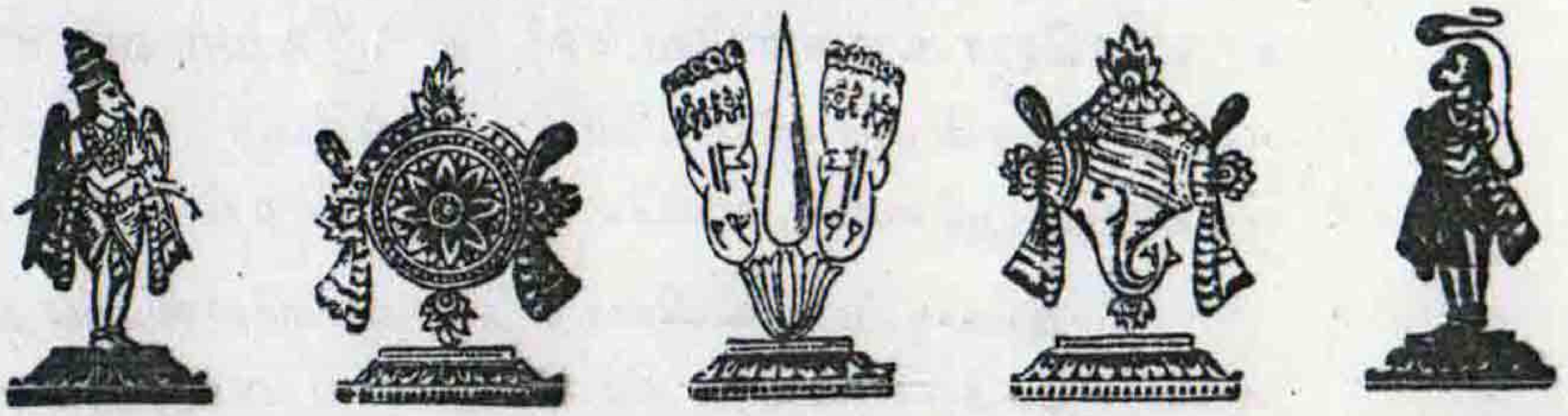

ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்படி.

(அண்ணாவைபவ விளக்கம்.)

ஶ்லோ|| ப்ரதிவாதிபயங்கரஸூரிமுகை:
ப்ரதிதைர்நவபி: ப்ரியஶிஷ்யவரை: |
ஸமவாப்ததவாதவயோஜயகம்
வரயோகிமநாஶ்ரய தேஶிகதய ||

1. அஸ்மதாசார்ய ஶ்ரீகாஞ்சீ ஜகத்குரு ஸ்வாமி ப்ரகாஶித்தருளின அண்ணா வைபவ க்ரந்தத்தின்மேல் ப்ரத்யவஸ்தாநமெழுதுகிற பாவனையாக "வித்வந்மநோரஞ்ஜநம்" என்கிற ஒரு சுவடி வெளிவந்திருக்கக் கண்டேன். "சோழவரம் - தட்டை. ராமாநுஜாசாரியார்" என்பவர் எழுதிய புஸ்தகமாமிது. ப்ரதிவாதிபயங்கராசார்ய வம்ஶஸ்தர்களாய் வழங்குகின்ற அஸ்மதாதிகளின் மூலபுருஷரான அண்ணாவின் சரித்திரத்தில் உண்மை மாறுபட்டிருப்பதாக இப்புத்தகம் இயம்புகின்றது. அதாவது—"அண்ணா மணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து உய்ந்தவர் என்று சரித்திரமெழுதியிருப்பது பிசகு. வேதாந்ததேசிகனுடைய திருக்குமாரரை ஆச்ரயித்து வேதாந்த மதிசரித்த அண்ணாவுக்கு அவருடைய ஸம்பந்தம் தவிர மணவாள மாமுனிகளுடைய ஸம்பந்தம் நேருவதற்கு ப்ரஸக்திலேசமுமில்லை" இத்யாதி விஷயங்களை இப்புத்தகம் வெகு ஆக்ரஹத்துடன் அறைகின்றது. இந்தப் புஸ்தகமெழுதியவர் தென்னாசார்ய ஸம்

ப்ரதாயஸ்தரே என்பது இதில் ஸ்பஷ்டமாகவே விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. முகப்பில் தென்கலைத் திருமண்காப்பு அமைத்தும் * ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: * ஸ்ரீமதே வரவரமுநயே நம: * என்று தென்னாசாரியர்களை வணங்கியும் உபக்ரமித்திருப்பதால் தென்கலை ஸ்ரீவைஷ்ணவரே யிவர் என்றறிகின்றோம்.

2 இப்படிப்பட்டவிவர் தென்னாசார்யஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான ஸகலதேசத்தவர்களும் நிர்விவாதமாய் பூஜநீயக்ரந்தமாக அங்கீகரித்து ஸேவித்துவருகின்ற ஸ்ரீவரவரமுநி வைபவபரமான க்ரந்தங்களைத் தாமும் ஆதரிப்பவராக இருத்தல் வேண்டும். அண்ணாவின் வைபவம் ஒருபுறமிருக்கட்டும். ஜகதாசார்யரான மணவாளமாமுனிகளின் வைபவத்தை நாம் தெரிந்துகொள்வதற்கு ஒரு ஸ்ரீகோசத்தை நாமெல்லோரும் சரணம்பற்றியே யாகவேண்டும். மணவாளமாமுனிகளின் ஸாக்ஷாச்சிஷ்யர்களில் ஒருவரான பட்டர்பிரான் ஜீயருடைய ஸ்ரீபாதத்திலவரான (அதவா ப்ரசிஷ்யரான) பிள்ளைலோகஞ்சீயர் யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவமருளிச்செய்துள்ளாரென்பது ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம். அந்த ஸ்ரீகோசத்தை ப்ரபந்நாதிசயத்தாலே ஆதரியாத தென்னாசார்யர் எந்த நாட்டிலுமில்லை. ப்ரக்ருத பூர்வபக்ஷியான வித்வந்மநோரஞ்ஜநகாரரும் அந்த ஸ்ரீகோசத்தைப் பலவிடங்களில் ஸ்தாபித விஷயங்களுக்கு ஸம்வாதப்ரமாணமாகக் காட்டியுமுள்ளார்.

அவதேயம் விசேஷதஃ.

3. பூர்வபக்ஷியின் சுவடியில்(பக்கம்8-ல்)யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவத்தில் [ஓலை ஸ்ரீகோசங்களிலும் அச்சிட்ட புஸ்தகங்களிலும்] உள்ளதற்கு மாறுபாடாக ப்ரதிவாதிபயங்கரத்தார் ஒரு சிறு விஷயத்தை எழுதிக்கொண்டதாக க்ஷேபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விஷயத்தின் உண்மை என்னவென்பதை மேலே ஸமயத்தில் தெரிவிப்போம். பூர்வபக்ஷியானவர் யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவத்தை ப்ராசீன வோலை ஸ்ரீகோசங்களிலும் ஸேவித்திருக்கிறாரென்பது ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகிறது. அண்ணாவின் வரலாறுகளைப்பற்றி அவற்றில் ஒன்றுமில்லையென்று இவரது அபிப்ராயமா? அப்படியானால் அண்ணா வரலாறு இல்லாத யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவ

ஸ்ரீகோச மொன்றையாவது இவர் காட்டிவிட்டால் இவருடைய ப்ரஸங்கம் ப்ராமாணிகமேயென்று ஸஹ்ருதயர்கள் மதிக்கலாம்.

4, அந்த யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவ ஸ்ரீகோசம் எழுபது வருஷங்களுக்கு முன்னமே அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்குப்பின்பும் பல பதிப்புகளுண்டு. ஒவ்வொரு ஆசார்யபுருஷருடைய திருமாளிகைகளிலும் மடங்களிலும் ராஜகீய ஸரஸ்வதீ பண்டாரங்களிலும் அத்யாபி ஸ்ரீதாளகோசமாகவும் இதுவுள்ளது. ஆகவே இதை அர்வாசீநகல்பிதமாக ஒருவரும் சொல்லமுடியாது. அத்தகைய யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவத்தில் மணவாளமாமுனிகளிடம் வந்து ஆச்ரயித்த சிஷ்யர்களின் கதைகளைக் கூறும் ப்ரகரணத்திலே அண்ணாவைப்பற்றி என்ன எழுதப்பட்டிருக்கிறதோ,' அந்த வாசகங்களையே பெரும்பாலும் அப்படியே கொண்டு அண்ணா வைபவம் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றதேயன்றி அபூர்வ கல்பனையாக ஒரு அக்ஷரமும் எழுதியிருக்கவில்லை.

5. யதீந்திரப்ரவணப்ரபாவம் ஒன்றேயன்று; மணவாளமாமுனிகளின் திருப்பேரனாரும் நக்ஷத்ரமாலிகாகாரருமான ஜீயர்நயினார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவரவரமுநி சம்பூக்ரந்தம், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமயாசாரநிஷ்கர்ஷமும், பழநடை விளக்கம் முதலிய பல பல ப்ராமாணிக க்ரந்தங்களிலும் அண்ணா விஷயமாக வெளியிட்டிருக்கிற வரலாறுகளே அண்ணா வைபவ நூலில் கூறப்பட்டுள்ளன. மேற்குறித்த க்ரந்தங்கள் இல்லையென்றாவது அவை அப்ராமாணிகங்களென்றாவது இதுவரையில் ஒரு தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தரும் சொல்ல நாம் கேட்டதில்லை. சம்பூ ஒன்று தவிர மற்ற க்ரந்தங்களை ப்ரக்ருத பூர்வபக்ஷியும் தமது நூலில் மேற்கோளாக எடுத்து ஆண்டிருக்கிறார். இவரும் அவை அவிஶ்வஸநீயமென்றுரைக்கவில்லை.

6. மேற்குறித்த க்ரந்தங்களை வடவாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் ஆதரிக்கிறார்களா? என்று விசாரம் வரில், அது வேறு விஷயம். அவர்கள் இப்போது பூர்வபக்ஷிகளாக இல்லை. அவர்களுக்குத் தக்கவாறு விடையளிக்கவேண்டிய ப்ரகாரம் வேறு. அதனையும் பிறகு வெளியிடுகிறோம். தற்போது பூர்வபக்ஷியாக வெளிவந்திருப்

பவர் ஸமர்த்தராகையாலும், இவர் யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவாதிகளில் சிறிதும் வைமுக்யம் காட்டிற்றிலராதலாலும் அப்படிப்பட்ட ஸகல தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞ ஸம்ப்ரதிபந்நங்களான ஸச்சாஸ்த்ரங்களின் ஸம்வாதத்தைக்கொண்டு நாம் உண்மையை விளக்குவோமானால் அதனை இந்தப் பூர்வபக்ஷி ஏற்றுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டவரேயாவர்.

7. கலியுகம் பிறந்த எத்தனையாவது வருஷத்தில் அண்ணாவின் திருவவதாரம் என்கிற விஷயம் அடுத்தபடியாக ஸமர்த்திக்கப்படும். ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் பூர்வபக்ஷிக்குப் பரம த்ருப்திகரமாகவே விடையளிப்போம். பிரதிவாதிபயங்கரத்தார் வெளியிட்டுள்ள அண்ணா வைபவ நூல்கள் அடியோடு இல்லையென்றே வைத்துக் கொண்டு விமர்சிக்கவேண்டும். நமக்கெல்லாம் ஸதாசார்யரான மணவாளமாமுனிகளின் வைபவத்தையும் அவரது திருவடித்தாமரைகளிலே வந்து பணிந்து உய்ந்த மஹான்களின் வரலாறுகளையும் யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவாதி நிரவத்ய நிர்விவாத க்ரந்தங்களிலிருந்து அறிந்துபோருகின்ற நாம் ‘அண்ணா மணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளில் ஸகுடும்பராக வந்து ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றார்’ என்பதையும், ‘மணவாளமாமுனிகளுக்கு அந்தரங்கசிஷ்யர்களாகப் ப்ரஸித்தர்களான அஷ்டதிக்கஜாசார்யர்களிலே அண்ணாவும் சேர்ந்தவர்’ என்பதையும் ஸ்பஷ்டமாக அறிந்து அநுஸந்தித்துவருகிறோம்.

8. ஸ்வாமி எம்பெருமானாராகத் திருவவதரித்திருந்த காலத்தில் எழுபத்திநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளை நியமித்தருளினாரென்றும், அவர்தாமே மணவாளமாமுனிகளாகப் புநரவதாரம் செய்தருளின காலத்திலே அஷ்டதிக்கஜங்களை நியமித்தருளினாரென்றும் வைபவ நூல்களிலுள்ளதுந்தவிர ஸம்ப்ரதிபந்ந ஸார்வஜநீந விஜ்ஞஜநவ்யவஹாரத்தாலும் இது அபஹ்நவிக்கவொண்ணாதவிஷயம். அண்ணாவைத் தவிர்த்து அஷ்டதிக்கஜபரிகணநம் இதுவரையில் யாராவது செய்திருப்பதுண்டோ?

9. பூர்வபக்ஷியானவர் தமது நூலில் இந்த விஷயத்தைத்தாமே முந்துற முன்னம் ஸமர்த்தித்திருக்கவேண்டும். இனியாவது அவர் இதை ஸமர்த்தித்துத் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களனைவரும் அங்கீகரிக்கக்கூடிய ஏதேனுமொரு ப்ரமாணத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு அண்ணா இல்லாமலே அஷ்டதிக்கஜபரிகணநை ஒழுங்காகிவிடுகிறதென்பதையும் அண்ணா ஸ்தாநத்திலே நிவேசிக்கப்படுகிறவர் இன்னாரென்பதையும் நிரூபித்தால் ப்ராமாணிகமும் பொலியும்.

10. அண்ணா வைபவ பரமாக ப்ரதிவாதிபயங்கரத்தார்கள் வெளியிட்டுள்ள புஸ்தகங்களை மறுதலிக்கவேணுமென்று பூர்வபக்ஷிக்கு உத்தேசமிருப்பின் - ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நஸ்வீய ஸம்ப்ரதாயக்ரந்தங்களோடு விரோதிக்கும்படியாக அவற்றில் ஏதாவது அஸங்கதவாக்யங்களுமிருந்தால் அப்படிப்பட்ட விஷயங்களை மாத்திரம் ப்ரமாணஸஹகாரமற்றதென்றே உபபத்திவிருத்தமென்றே நிரூபித்து நிரஸிக்கலாமேயல்லது, தானும் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டாடவேண்டிய ஸ்ரீகோசங்களிலேயே அத்யாவதி அவிகீதமாக அமைந்துள்ள விஷயங்களையும் ஸஹஸா தூஷித்துவிடுவது தகுமோ? ஸஹ்ருதயர்களுக்கு அயதாகாராதி நிவாஸநமாக சாஸ்த்ரமுண்டாகி அநுஜன் அக்ரஜனைப் பழிக்கப்புகுந்தால் ததேகஸ்பர்சியாகக்கூடிய தூஷணங்களை எவ்வளவும் வாரியிறைக்கலாம்; அங்ஙனன்றிக்கே தனக்கும் அவத்யத்தை விளைக்கவல்ல தூஷணங்களைப் பொழிந்தால் அவனை விவேகிகள் என்னவென்று சொல்லக்கூடும்?

11. ஜகதாசார்ய ஸ்ரீ உபந்யாஸாசார்யர் ஸ்வாமி வெளியிட்டருளின அண்ணா வைபவத்தில், அண்ணா திருமலையிலே திருமஞ்சன கைங்கரியஞ் செய்துகொண்டிருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிற கதைக்குக் கீழுள்ள பாகங்கள் தவிர, அதற்கு மேலுள்ள பாகம் பெரும்பாலும் யதீந்திரப்ரவண ப்ரபாவம், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசார நிஷ்கர்ஷம், பழநடைவிளக்கம் முதலான ஸர்வஸம்மத க்ரந்தங்களில் ஸ்பஷ்டமாகக் காணப்படுவதே. பூர்வபக்ஷி எந்த முக்கியமான விஷயங்களை அஸம்பாவிதமென்று எழுதியிருக்கிறாரோ அந்த விஷயங்களெல்லாம் மேற்குறித்த நூல்களிலுள்ளவைதானே.

12. ஜகத்குருஸ்வாமி முதன் முதலாக வெளியிட்டிருக்கிற அண்ணாவைபவத்தில் வரலாறுகள் மாத்திரமேயன்று, வாக்கியங்களுங்கூட [நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு] யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவத்திலிருந்து அப்படியே எடுத்தெழுதப்பட்டவைகளாகக் காணப்படுகின்றனவேயன்றி ஸ்வகபோலகல்பிதங்களாக இல்லை

13. திருவல்லிக்கேணியில் வைத்தமாநிதி அப்பங்காரென்று ஸுப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்வாமியாலும், பலபல ஸம்ப்ரதாயக்ரந்தங்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டருளின சித்ரகூடம் கந்தாடை ஸ்வாமியாலும் பரிசோதிக்கப்பட்டு 1865 ஆம் வருஷத்தில் அச்சியற்றப்பட்டுள்ள யதீந்திரபிரவணப்ரபாவத்தில் அறுபத்தோராவது பக்கம் தொடங்கியும், அதற்குப்பிறகு சடகோப ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமியால் பரிசோதிக்கப்பட்டு 1907 ஆம் வருஷத்தில் அச்சிடப்பட்ட யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவத்தில் எழுபத்து மூன்றாவது பக்கம் தொடங்கியும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபையார் இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்குமுன் அச்சிடுவித்த யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவத்தில் எண்பத்தெட்டாவது பக்கம் தொடங்கியும் ஸேவித்தால், அண்ணா மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீபாதத்தில் ஆச்ரயித்தவரலாறு விசதமாகும்.

14. மணவாளமாமுனிகளின் திருப்பேரனார் பணித்த வரவரமுநி சம்பூப்ரபந்தமும், எறும்பியப்பா பணித்த வரவரமுநி காவ்யமும், வரயோகி [illegible], வரயோகி [illegible] முதலான க்ரந்தங்கள் பல ஆசார்ய புருஷர்களின் திருமாளிகைகளில் உண்டு. இந்த க்ரந்தங்களில் ரஹஸ்ய ரஹஸ்ய வாக்யஜாதங்கள் பல இருப்பதால் அச்சிடுவிக்க முடியாமலிருக்கிறதென்று பல மஹான்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். அவற்றில் அண்ணா மணவாளமாமுனிகளிடம் வந்து ஆச்ரயித்தது, அஷ்டதிக்கஜங்களில் ஒருவராக அமைத்தது முதலிய வரலாறுகள் [illegible]ங்களாகவுள்ளன. இது நம்முடைய கல்பனையென்று சொல்வதற்கு இடமில்லாதபடி யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவத்திலேயே அவற்றிலிருந்து பல ச்லோகங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்ணாரக் காணலாம். அண்ணா வந்து ஆச்ரயித்தபின்பு மணவாளமாமுனிகள் திருமலையாத்திரையாகப் புறப்பட்டருளினதைக் கூறுகிற இடத்திலே (யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவத்திலே) “* [illegible] என்கிறபடியே அண்ணா முதலான அநேக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடனே திருக்காவேரி யடக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டருளி” [illegible]யாகவுள்ள வாக்கியங்களைக் காண்க. மேற்குறித்த * [illegible] என்ற ச்லோகம் அந்த சம்பூவிலுள்ளது.

15. ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதி, வானமாமலை சின்ன கலியன் ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமிகளும், பெருமாள்கோயில் வாதிகேஸரி அழகியமணவாள ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமிகளும் உபகரித்தருளின ஸ்ரீகோசங்களைக்கொண்டு அயோத்யா ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமி யென்கிற காரப்பங்காடு ஜீயர் ஸ்வாமி பரிசோதித்துப் பதிப்பித்த (1909 ஆம் வருஷத்தில் வெளிவந்திருக்கின்ற) ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசாரநிஷ்கர்ஷ மஹாக்ரந்தத்தில் 67, 70, முதலிய பலபல பக்கங்களில் அண்ணாவைப்பற்றிப் பேசியிருப்பதுங் காண்க.

16. அநேகப்ராசீநக்ரந்தங்களையே பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு பரமப்ராமாணிகரான திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி அருளிய பழநடை விளக்கத்திலும் இவை விரிவாகக்காணத்தக்கன

17. ஏறக்குறைய முந்நூறு வருஷங்களுக்குமுன் பிறந்தவரும், தாதாசார்ய சிஷ்யரும், உபய ஸம்ப்ரதாய ஆசார்யர்களுடையவும், மற்றும் ஸகல ஆழ்வாராசார்யர்களுடையவும் வைபவங்களை எண்ணாயிரம் சுலோகங்களாலே பணித்தவரும் வடகம்பி வம்சத்தவருமான அநந்தார்ய மஹாகவி இயற்றிய ப்ரபந்நாம்ருதமென்னும் காவ்யத்திலே 122 ஆம் அத்யாயத்திலே (பக்கம் 420)

“[illegible] ஸர்வே வைஷ்ணவா வீதகல்மஷா: |
[illegible] ||

அஷ்டௌ [illegible]
விஶ்ருதா: |
ஸ்ரீவாநாசலயோகீந்த்ரா [illegible] |
ஸ்ரீநிவாஸஸ்ய திவ்யஸ்ய தேவராஜ[illegible] ||

ஸஹாநுயாயிகு³ருவரை: நாராயணமுநீஶ்வரா |
ஸார்தா⁴யாயஸஶிஷ்யை: ப்ரதிவாதி³ப⁴யங்கர: |
...ஸந்நிதே⁴ ஸஹவஸந் ஸ்வநாதா ஜநத்ராணேஷ்டவிக்³ரஹா: ||

என்றுள்ள ச்லோகங்களும் காணத்தக்கன.

18 ஏதேனும் சில ஹேத்வாபா⁴ஸங்களைக்கொண்டு மேற்குறித்த நூல்களுக்கெல்லாம் ஒரு கண்ணழிவு சொல்லிவிட்டாலும், ஆழ்வார் திருநகரியிலும் கோயிலிலும் மணவாளமாமுனிகளின் திருக்கோலம் எழுந்தருளப்பண்ணியிருக்கிற ஸந்நிவேசம் என்றைக்கும் ஸேவிக்கலாம். ப்ராசீந காலத்திலேயே அமைந்த திருக்கோலங்களாமிவை. அப்படிப்பட்ட தி³வ்யமங்க³ள விக்³ரஹங்களில் ஸ்வாமியின் திருவடிவாரத்திலே அஷ்டதி³க்³க³ஜங்களையும் திருக்கோலமாகவே ஸேவிக்கின்றோம். அண்ணாவும் அவர்களிலொருவராகவே ஸ்தாபிக்கப்பட்டு வருகிறாரென்பதை மூவுலகு மறியும். அண்ணாவைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு சிஷ்யர் அந்த வரிசையிலிருப்பதாகத் திருநகரியிலும் சொல்வாரில்லை, கோயிலிலும் சொல்வாரில்லை. இத்தகைய நிரபாய ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணங்களும் ஶப்³த³ப்ரமாணங்களும் ஸத்³வ்யவஹாரங்களும் அளவற்றுக் கிடக்கும்போது கேவலம் ஆக்³ரஹத்தாலே இவை இத்தனையையும் மறந்தோ மறைத்தோ ஒருவர் ஒரு புதிய மாயத்தைக் கிளப்பினால் தத்த்வார்த²மும் தலைகீழாய்விடுமோ ?

19. அண்ணாவைபவ நூல்களில் அண்ணாவின் அவதாரவருஷமாகவும் அவஸாந வருஷமாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கலியுகா³தி³ வர்ஷஸங்க்²யையைப் பார்க்குமிடத்து மணவாளமாமுனிகளுடைய இருபத்தினான்காவது திருநக்ஷத்திரத்தில் அண்ணா பரமபதித்தாரென்பது நிஸ்ஸம்ஶயம் என்கிறார் பூர்வபக்ஷி.— அத்ரோச்யதே. மானிடரியற்கைக்குரிய ப்ரமாதா³திகளாலே ஒரு அக்ஷரமும் ஒரு லக்கமும் மாறி விழுந்திருக்குமளவால் நாம் கீழே நிரூபித்துக்காட்டிய அப்ரத்யக்ஷப்ரமாணராஶிகள் தலை மடிந்து போய்விடுமோ? கலியுகா³தி³ 4463 ஆம் வருஷத்தில் அண்ணாவின் திருவவதாரமென்றும் 4556 ஆம் வருஷத்தில் அவருடைய பரமபத³ப்ராப்தியென்றும் அச்சிடவேண்டுமிடத்து 4403 என்றும் 4496 என்றும் ஜகத்குருஸ்வாமி அச்சிட்டிருக்கிறாரென்பது வாஸ்தவம். அவதார ச்லோகத்தில் * கா³தி³ நவவேதா³ப்³தி⁴ ஸாக்ஷரஸங்க்²யா உபலக்ஷிதே கலியுகா³தி³ வர்ஷக³ணனையைச் செய்யுமிடத்து (ஊஷஹாவ) [அயநா - ஊத³ஹாவ] என்றிருந்ததில் ஏதோ ப்⁴ரமத்தாலே ஷ (த)கார ஸ்தா²நே நகாரம் நிவிஷ்டமானதால் 4403 என்று குறிப்பிட நேர்ந்திருக்கலாம். இதில் ஒரு ஷஷ்ட்யப்³த³விபர்யயம் புரண்டு போய்விடுகின்றது. ஒரே இடத்தில் மணவாளமாமுனிகளின் அவதார வருஷ லக்கமும் அண்ணாவின் அவதார வருஷ லக்கமும் எழுதப்பட்டிருந்தால் வாசகர்களுக்கு காலவிபர்யயம் ஸ்புரிக்கும்; அதனால் ஜாக³ரூகதையும் ஏற்படும். அண்ணா வைபவ நூல்களில் மணவாளமாமுனிகளின் அவதார வருஷ லக்கம் எழுதப்படாமல் அண்ணாவினது மாத்திரமே எழுதப்பட்டபடியால் ஸங்க்²யாநிர்தே³ஶத்தில் ஸாதாரணமாக நேர்ந்துவிட்ட ப்⁴ரமம் கவனிக்கப்படாமற் போயிருக்கவேணும் - என்கிற இவ்வளவுதான் விவேகிகள் நிச்சயிக்கக்கூடியது. அதே அண்ணா வைபவத்தை நான்கு வருஷங்களுக்கு முன் (1930ல்) திருநாங்கூர் ஸ்வாமிகள் அச்சிடுவித்தபோது முதலில் மேற்குறித்த வர்ஷஸங்க்²யாவிபர்யயத்தில் ஆராய்ச்சியின்றியே அச்சிடப்பட்டு, பிறகு ஆராய்ச்சி யுண்டாகி முகப்பிலேயே பிழைதிருத்தம் வெளியிடப்பட்டுள்ளதை அனைவரும் காணலாம்.

20. பூர்வபக்ஷியும் அதைக் கண்டிருக்கின்றாரென்று ஸ்பஷ்டமாகவிளங்குகின்றது. பூர்வபக்ஷநூலில் (பக்கம் 8-ல்) இந்தப் பிழைதிருத்த விஷயம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டு விஶேஷிகாரரூபமான ப்ரத்யாக்²யாநமும் பூர்வபக்ஷியால் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதாவது — "அண்ணாவின் அவதாரகாலமான 4403 வது வருஷத்தை 4463 வது வருஷமாக மாற்றத்துணிவதற்கு ஜ்யோதிஷம் இடம் கொடாததுடன் ஜ்யோதிஷர்கள் பரிஹஸிக்கவும் நேரிடும். ஆகையால் இவ்வழியில் ப்ரவேசிக்காமலிருப்பதே உசிதம்." என்று எழுதப்பட்டிராநின்றது.

21. இது ப்ராஸங்கிகமான வார்த்தையேயத்தனை. ஜ்யோதிஷமென்பது பலர்க்கும் பொதுவானது. அதைக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்யவல்லவர்கள் எந்நாட்டிலுமுளர். "அண்ணாவின் திருவவதாரம் கலிஹு 4463 ல் அன்று, 4403ல் தான்" என்று எந்த ஜ்யோதிச் சாஸ்திரம் சொல்லுகின்றதோ தெரியவில்லை. அண்ணாவின் அவதார ச்லோகத்திலுள்ளபடி திதி வார நக்ஷத்ராதி யோகங்கள் 4403 வருஷத்திற்கு இணங்குமேயன்றி 4463 வருஷத்திற்கு இணங்கமாட்டாதென்று பூர்வபக்ஷியின் அபிப்ராயம்போலும்.

22. இங்கு நாம் விஜ்ஞாபிப்பதை விவேகிகள் குறிக்கொள்ளவேணும். ஆழ்வார்களின் திருவவதார வருஷ மாஸ திதி வார நக்ஷத்ராதி நிர்ணயங்கள் நமது முன்னோர்களின் க்ரந்தங்களில் இருப்பதைப் பிடித்துக்கொண்டு அர்வாசீநர்களான விமர்சகம்மந்யர்கள் ஆழ்வார்களின் காலக்ரமத்திலே பலவகையான மாறாட்டங்களை நிரூபித்துப் பல புத்தகங்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார்களென்பது உலகமுணரும். முன்னேயிருந்த ஆழ்வார்களைப் பின்னே தள்ளி, பின்னேயிருந்த ஆழ்வார்களை முன்னே தள்ளி இவ்விதமாகப் பல விபர்யாஸங்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களிலும் இங்ஙனே பௌர்வாபர்ய விபர்யயங்களும் காலவிரோதங்களும் அஸம்பாவிதகதாப்ரஸங்கங்களும் நூற்றுக்கணக்கான புஸ்தகங்களினால் பலபாஷைகளிலும் வெளியிடப்பட்டிருப்பதும் ஸர்வப்ரஸித்தம். அப்படிப்பட்ட விபர்யாஸங்கள் ஆசாரியர்கள் திறத்திலும் விளைவது வியப்பன்று. "ஜ்யோதிஷம் இடம் கொடாது" என்றும் "ஜ்யோதிஷர்கள் பரிஹஸிக்கவும் நேரிடும்" என்றும் அதித்ருஷ்டமாக எழுதியிருக்கிற பூர்வபக்ஷியானவர் முக்கியமாக ஒரு காரியமே செய்தருளவேண்டும். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடங்கி எல்லா ஆசாரியர்களுக்கும் வருஷ மாஸ திதி வார நக்ஷத்ராதிகள் தனித்தனியே திருமுடியடைவு, குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலான பல நூல்களில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. "அண்ணாவொருவர் தவிர மற்ற எல்லா ஆசார்யர்களுக்கும் அந்தந்த காலயோகம் நிரபாயமாக இணங்கிவிடுகிறது, அண்ணாவொருவர்க்குத்தான் அது இணங்கவில்லை; அண்ணாவின் அவதாரம் 4403 என்றால்தான் அந்த காலயோகம் இணங்குகிறது, 4463 ல் என்றால் இணங்கவேமாட்டாது" என்பதை நாலு தைவஜ்ஞர்களின் முன்னே நின்று நிரூபித்துவிட்டால் பூர்வபக்ஷியின் உக்திதான் பரமஸித்தாந்தமென்று போற்றக் குறையில்லை.

23. அண்ணாவின் திருவவதாரம் 4463ல் தான் என்பதையும் 4403 ல் ஸர்வாத்மநா அஸம்பாவிதம் என்பதையும் உபயஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் இசையும்படியாகப் பல சான்றுகள் காட்டுகின்றேன், காண்மின். ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய திருக்குமாரரான வரதநயினாருடைய ஸந்நிதியிலே அண்ணா வேதாந்தம் அதிகரித்துக்கொண்டிருந்தாரென்றும், அந்த ஸமயத்திலே ஒரு அத்வைதி பண்டிதன் வந்து நயினாராசார்யர் ஸ்வாமியை வாதத்திற்கு அழைத்தானென்றும், அப்போது அவர் அத்யந்தம் வ்ருத்ததசையிலிருந்தபடியாலே அண்ணாவை வாதத்திற்கு அனுப்பியருளினாரென்றும், அண்ணாவும் சென்று வென்று "மலையப்பன் மணிபெற்ற வரதார்யன் பரவாதிபீகராவென்றணைக்க நேர்ந்த தேவா" என்கிறபடியே நயினாராசார்யரால் ப்ரதிவாதிபயங்கரரே! என்று அருளப்பெற்றாரென்றும் இந்த வரலாறுகளை உபயஸம்ப்ரதாயஸ்தரும் ஒருங்கே சொல்லிப்போருவது அபலபிக்கவொண்ணாதது. [இது எழுத்திலுமுள்ளது.] இதனால் நயினாராசார்யருடைய வார்த்தக்யதசையில் அண்ணாவின் இளம்பிராயம் என்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகிறது. ப்ரக்ருதத்தில் அண்ணாவின் திருவவதார வருஷத்தில் விப்ரதிபத்தி விளைந்திருந்தாலும் தேசிகனுடையவும் அவரது திருக்குமாரருடையவும் அவதார வருஷங்களில் ஒரு விப்ரதிபத்தியுமில்லை.

கலிஹு: **4371** ல் தேசிகன் திருவவதாரம்.
" **4418** ல் நயனாராசார்யர் திருவவதாரம்.

என்பது பல ப்ரமாணங்களினால் நிர்விவாதஸித்தம். வடாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் வைபவநூல்களில் இப்படியே குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். தேசிகனுடைய நாற்பத்தேழாவது திருநக்ஷத்திரத்திலே திருக்குமார வரதாசார்யருடைய திருவவதாரமென்றதாயிற்று. இனி, அண்ணா திருவவதாரம் **4403** ல் என்றால் நயனா

ராசார்யருடைய திருவவதாரத்திற்குப் பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னமே அண்ணாவின் திருவவதாரமாய்விட்டது என்று சொல்லித்தீரவேணும். அத்வைத வாதி வந்து வாதத்திற்கு அழைத்த காலத்திலே நயனாராசார்யரைவிட அண்ணாவே வயோவ்ருத்தர் என்று பூர்வபக்ஷி இசைந்தே தீரவேண்டும். இதுதான் ஸ்வவ்யாஹதநா அஸம்பாவிதமென்று ஸஹ்ருதயர்களும் பூர்வபக்ஷியும் உணர ப்ராப்தம். இந்த வொன்றுக்கு விடையளித்தால் போதும்.

24. அன்றியும், நயினாராசார்யருடைய வைபவம் எழுதியுள்ள வடவாசார்யர்களும் அண்ணா மணவாளமாமுனிகளின் காலக்ஷேப கோஷ்டியிலே எறும்பியப்பா முதலானவர்களால் அழைத்துக் கொண்டுபோய் அந்வயம் செய்விக்கப்பெற்றாரென்றும், சிலநாள் அங்கே கேட்டுக்கொண்டிருந்து பிறகு தூஷித்துவிட்டுத் திரும்பினாரென்றும் எழுதிவைத்திருக்கக் காண்கிறோம். இதில், "தூஷித்துத் திரும்பினா"ரென்கிற விஷயம் அப்படி யிருக்கட்டும்; அதைப் பற்றி மேலே உண்மை விளக்குவோம். எறும்பியப்பாவோடுகூட அண்ணாவும் மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தி கோஷ்டியில் சிலகாலம் அந்வயித்திருந்தாரென்கிற அளவு இதில் கிடைப்பதால் மணவாளமாமுனிகளின் இளமையிலேயே அண்ணா திருநாட்டுக்கெழுந்தருளிவிட்டாரென்று பூர்வபக்ஷி பகர்வது ஒரு ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்க்கும் உடன்பாடன்றென்பது விளங்கிற்று.

25. ஆக இவ்வளவால் பூர்வபக்ஷநூலில் 'மணவாளமாமுனிகளின் முப்பதாவது திருநக்ஷத்திரத்திற்குமேல் ஸந்யாஸாச்ரமத்தில் நேரிடக்கூடிய *காந்தோபயந்த்ருயமிந: கருணைகபாத்ர மென்பது அண்ணா தனியனில் அமைவது அஸம்பாவிதம்" என்ற வாதம் தள்ளுண்டது. மணவாளமாமுனிகள் ஆச்ரம ஸ்வீகாரஞ் செய்தருளி க்ரந்தப்ரவசநமும் நடத்தியருளுகிற காலத்திலே நயினாராசார்யர் ஜீவித்தெழுந்தருளி யிருந்தாரென்பதும் அந்த நயினாராசார்யரும் பரமபதித்த பின்பும் அண்ணா எழுந்தருளியிருந்தாரென்பதும் நயினாராசார் வைபவநூலினாலும் நன்கு விளங்கும்போது பூர்வபக்ஷியின் கூடசோத்யங்கள் ப்ராமாணிககோஷ்டியிலே எங்ஙனே தலைகாட்டும்.

26. முதலியாண்டான் திருவம்சஸ்தரான கோயிலண்ணன் முதலானோர்க்கு மணவாளமாமுனிகளின் நியமனத்தினால் அண்ணா

ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் ப்ரஸாதித்தருளினாரென்று அண்ணா வைபவத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதால், இதைக்கண்ட பூர்வபக்ஷியானவர் ஸ்வதஸஹிஷ்ணுவாய் இந்த வ்ருத்தாந்தத்தை இல்லை செய்துவிடவேண்டு மென்பதையே ப்ரதாநலக்ஷ்யமாகக்கொண்டு அந்த காலத்திலே அண்ணாவின் ஜீவிததசையே கிடையாதென்று உக்திவிரோதப்ரயோகம் பண்ணினால்தான் நலம் என்று துணிந்து ப்ரவர்த்தித்தாரென்பது தெற்றென விளங்கும்படியாக (பக்கம் 5 ல்) "அன்றியும்" என்று தொடங்கி "கோயிலண்ணன் ப்ரப்ருதிகளுக்கு மணவாளமாமுனிகளின் நியமநத்தால் ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் அண்ணா ஸாதித்தாரென்பது...........முதலான விஷயங்கள் மணவாளமாமுனிகளின் இருபத்தைந்தாவது திருநக்ஷத்திரத்தில் பரமபதித்த அண்ணாவுக்கு இந்த லோகத்திலன்றிக்கே லோகாந்தரத்தில் நடந்ததுபோலும்" என்றளவும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

27. இந்த சோத்யத்திற்கும் ஸாரமாக விடையளிப்போம். அண்ணா விஷயமாக அவரது திருக்குமாரர் அருளிச்செய்த மங்களாஸந பத்யாவளியில் * வாதூலதேசிகாதீநாம் ஸ்ரீபாஷ்யார்த்தப்ரதாயிநே | வாதிஹம்ஸாம்புவாஹாய தேசிகேந்த்ராய மங்களம் * என்னுள்ள ச்லோகம் அண்ணாவைபவம் வெளியிடுவதற்குமுன் நாற்பது வருஷங்களுக்கு முந்தியே வெளியிடப்பட்டும் அண்ணா ஸந்நிதிகளில் அநுஸந்திக்கப்பட்டுக்கொண்டுமிருக்கையில் வாதூலதேசிக ஶிஷ்யவர்க்கத்தவர் சிலர் இப்படிக்கொரு ப்ரமாண முண்டோ என்று கேட்டு ஸபையும் கூட்டி வாதித்தபோது யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவ ஸ்ரீகோசத்தைக் கொண்டுவரும்படி அவர்கள் தமக்கே கட்டளையிட்டு அவர்கள் கொணர்ந்த ஓலை ஸ்ரீகோசங்களிலும் அச்சுப்புத்தகங்களிலுமே ஸ்ரீஜகத்குருஸ்வாமி இந்தவ்ருத்தாந்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக எடுத்துக் காட்டியருளி ஸமாஹிதராக்கினர்: அப்போது ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஏழெட்டு ஓலை ஸ்ரீகோசங்கள் இன்னமும் ஸுரக்ஷிதங்களாகவே யுள்ளன. வாதூலதேசிகர் திருமாளிகைஶிஷ்யர்களே 1866 ஆம் வருஷத்தில் [அதாவது எழுபது வருஷங்கட்கு முன்பு] அச்சிடு

வித்து எங்கும் பரவியுள்ள யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவத்தில் (பக்கம் 105 ல் 13ஆம் வரி முதலாக)

> "ஒருநாள் ப்ரதிவாதிபயங்கரமண்ணாவை அழைத்தருளிக் கந்தாடை யண்ணன் போரேற்று நாயனார் அனந்தய்யனப்பையெம்பெருமானார் ஜீயர்நாயனார் கந்தாடைநாயன் இவர்களெல்லாருக்கும் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸாதித்தருளும்படிக்கு நியமித்து இவர்க்கு ஸ்ரீபாஷ்யாசார்யரென்று திருநாமம் ப்ரஸாதித்தருளி பாஷ்ய ஸிம்ஹாஸநத்திலே அபிஷேகம் செய்தருளினார்"

என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை இற்றைக்கும் எற்றைக்குங் காணலாம்.

28. 'யதீந்திரப்ரவண ப்ரபாவத்திலுள்ளதா யிருந்தாலும் அது பிசகு பிசகுதான்' என்று பூர்வபக்ஷி தூஷிக்கத் தலைப்படுவரேல், அப்போது இவர் ஒரு வரம்பில் நில்லாதவர் என்பதும், வெறும் துராக்ரஹமே தலையெடுத்து ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயமின்றியே குவாதங்களையே செய்யக் கற்றவர் என்பதும் வெளிப்படையாம்.

29. 'யாம் எங்கள் நூல் கூடஸ்தர்க்கு இல்லாத ஒரு அதிசயத்தை நவீந கல்பனையாகக் கல்பித்து எழுதினோமல்லோம், ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்ந க்ரந்தங்களிலுள்ள ஸாரங்களையே வெளியிடலானோம்' என்று ப்ரமாணபரணர்கட்கு நிரூபித்துக்காட்டவேண்டிய கடமையை நாம் ரக்ஷித்துக்கொண்டோம். யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவநூலை ப்ரதிவாதிபயங்கர வம்சஸ்தர்கள் பதிப்பித்திலர். இப்போது பொறாமைப்படுகிற வகுப்பினரைச் சேர்ந்த முன்னோர்களே பதிப்பித்துள்ளார்களென்பதும், அந்தப் பதிப்புக்களில் அப்ராமாண்யசங்கை கொள்வதற்குப் பூர்பக்ஷிக்கு ஒரு ந்யாயமுமில்லையென்பதும் விவேகிகளின் உள்ளத்தில் ஊன்றியேயிருக்கும். ஓலை ஸ்ரீகோசங்களுமுள்ளனவே.

30. பூர்வபக்ஷியானவர் இவ் விஷயத்தில் அளவுகடந்த ஆக்ரஹத்தை அக்ஷரங்கள்தோறும் ஆவிஷ்கரித்துள்ளார். அண்ணாவுக்கும் மணவாளமாமுனிகளுக்கும் ஸமாநகாலிகத்வத்தை ஸாதித்துக்கொள்வதற்காகவே அண்ணா கோயிலண்ணனுக்கு ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் ஸாதித்ததாகக் கதை தொடுக்கப்பட்டதென்று பூர்வபக்ஷியின் வாதம். அண்ணாவுக்கும் மணவாளமாமுனிகளுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் அப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணஸித்தமென்பது மேலே பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டது. * வாயஜகுருதேசிகாதீநாம் ஸ்ரீஸாக்ஷாத்ப்ரதாயிநே * என்ற அண்ணாவின் மங்களாசாஸநத்தில் மாத்திரமிருந்துவிட்டால் பூர்வபக்ஷி எவ்வளவும் வாய்வீசலாம். ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்ந யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவத்திலேயே உள்ளதான இதில் அஸஹ்யதையினால் இடும் தூஷணங்கள் ப்ராமாணிக [illegible]ங்கள்.

31. கோயிலண்ணன் அண்ணாவினிடத்தில்தான் ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் செய்தருளினாரென்று முஷ்டிபிடிக்க முயல்கின்றிலோம். ப்ராமாணிக க்ரந்தங்கள் கூறியுள்ளதை நாம் கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். அண்ணன் தமது பரம்பரையிலேயே ஒருவரிடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் செய்திருக்கலாமென்றும், அல்லது மணவாளமாமுனிகளிடத்திலேயே செய்திருக்கலாமென்றும் ப்ரதிபக்ஷி செய்திருக்கிற அப்ரமாணவாதங்கள் அஸமஞ்ஜஸம். அநுமாநத்தைக்கொண்டு ஶப்தப்ரமாணத்தை உபேக்ஷிப்பது பொருந்தாது. கோயிலண்ணன் இன்னாரிடத்திலே ஸ்ரீபாஷ்யம் கேட்டார் எனபதற்குப் பூர்வபக்ஷியே ஒரு ப்ராமாணிக க்ரந்தஸம்வாதம் காட்டியிருந்தால் அழகாயிருக்கும். எறும்பியப்பாவிடத்தில் கேட்டிருக்கலாமே, வேடலப்பையிடத்தில் கேட்டிருக்கலாமே என்றிப்படிப்பட்ட குதர்க்கவாதங்களுக்கு நாம் என்ன விடையளிப்பது? கோயிலண்ணனையேதான் கேட்டுத் தெளியவேண்டும். அல்லது மணவாளமாமுனிகளையாவது கேட்க.

32. இதர ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களிடமிருந்து வந்து சேர்ந்த அண்ணாவினிடத்திலே காலக்ஷேபம் கேட்கும்படி கோயிலண்ணனை மணவாளமாமுனிகள் நியமிப்பரோ வென்று சங்கிப்பதும் உசிதம். இப்போதுள்ள அனந்தாண்பிள்ளையாருக்குக் கூடஸ்தரான அனந்தாழ்வான் எம்பெருமானாரிடத்திலே ஆச்ரயிக்க எழுந்தருளினாரென்றும், எம்பெருமானார் அந்த அனந்தாழ்வானை அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்து அவரைக்கொண்டே திருவிலச்சினை முதலியன செய்வித்தருளினாரென்றும் ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இது அந்தத் திருவம்சஸ்தர்

களும் நிர்விவாதமாக வெளியிட்டுக்கொண்டிருக்கும் விஷயம். அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானா ரென்பவர் அத்வைதியாயிருந்த [யஜ்ஞமூர்த்தி யென்னும் திருநாமத்தோடு கூடிய] உதாஹரணஸ்தர். இவர் உடையவரால் திருத்திப் பணிகொள்ளப்பட்டவர். இப்படிப்பட்டவரிடத்திலே அனந்தாழ்வானை உடையவர் எதுக்கு ஆச்ரயிப்பிக்க வேணுமென்று கேள்வி பிறந்தால் பூர்வபக்ஷிதாமும் என் சொல்லவல்லார்? 'பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் மிகவும் விசாலமானது' என்பதொன்றே இவ்வரலாறுகளினால் அறுதியிடலாகுமத்தனைபோக்கி, வரலாறு அஸங்கதமென்று வாய்திறக்கவு மொண்ணாது. இப்படிப்பட்ட ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்ந த்ருஷ்டாந்தங்கள் பூர்வபக்ஷித்ருஷ்ட்யா பலபல வுள்ளன.

33. * செய்யதாமரைத் தாளிணை வாழியே இத்யாதியான வாழித் திருநாமம் அண்ணா அருளிச்செய்ததென்று அண்ணாவைபவ நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதையும் பூர்வபக்ஷி ஆக்ஷேபிக்கின்றார். நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தமும் நித்யாநுஸந்தானமும் நூறு வருஷகாலமாகப் பல பதிப்புகள் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் அந்த வாழித்திருநாமத்தின் தலைமேல் "பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணா அருளிச்செய்தது" என்று முன்னோர்கள் பலரும் மகுடம் புனைந்திருப்பதை இன்றைக்கும் காணலாம். ஆகவே இதுவும் முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமற் பணித்ததேயாம். தனியன்களில் கர்த்ருநாமவிஷயவிஸம்வாதங்கள் பலபலவுண்டு. இதில் ஒருதலையான ஸுநிஶ்சய முடையோமல்லோம். இது மிகவும் சிறிய விஷயம், வாழித்திருநாமம் அண்ணா அருளிச்செய்ததன்று என்கிற பூர்வபக்ஷியின் பக்ஷமே யுக்தமாயினுமாகுக. இதனால் ப்ரதாந ப்ரமேயத்திற்கு ப்ரதோஷமொன்றும் விளையாது. எத்தனையோ பெரிய க்ரந்தங்களைப்பற்றியே கர்த்ருவிஷயவிஸம்வாதங்கள் தொன்றுதொட்டே நிகழ்ந்திருக்கக் காண்கிறோம். தேசிகனுடைய அதிகரண ஸாராவளியில் "வ்ருத்திர்த்ருஷ்டேதா ஜைமிநீ ப்ராவாரவிததயா போதாயநாயப்ராவாத்ர ஸங்கர்ஷம் காஶக்ருத்ஸ்நப்ரஹவஜதி கதம் தத்வரத்நாகரோக்தி:" என்று பூர்வபக்ஷம் செய்துகொள்ளப்பட்டு உத்தரவாக்யத்தில் ஸமாதானமுரைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அந்த ஸமாதானமே இங்கும் பொருந்துமென்று பூர்வபக்ஷி தெளியக் கடவர்.

34. "அண்ணாவுக்கு நயினாராசார்யரிடத்திலும் மணவாளமாமுனிகளிடத்திலுமுள்ள ஸம்பந்த விமர்சம்" என்று மகுடமிட்டுப் பூர்வபக்ஷி (பக்கம் 9 ல்) நிகமநம் செய்திருப்பது ஆஶ்சர்யஜநகம். "கீழ்ப்பண்ணின உபபாதனங்களால் அண்ணாவுக்கு நயினாராசார்யர் ஸம்பந்தம் தவிர மணவாளமாமுனிகளின் ஸம்பந்தம் இல்லையென்பது ஸுஸ்பஷ்டம்" என்று பூர்வபக்ஷி முடிவுகட்டுகிறார். இவர் கீழ்ப்பண்ணின உபபாதனம் என்ன? ஏதேனும் ஒரு ப்ரமாணமாவது இவர் காட்டியிருக்கின்றாரோ? அச்சுப் பதிப்பில் அண்ணாவின் திருவவதாரஸம்வத்ஸரநிர்தேஶத்தில் ஒரு லக்ஷம் புரண்டு விழுந்திருக்கின்றதென்கிற ஒன்றுதவிர வேறு ஒரு ஆதாரமாவது இவர்க்குண்டோ? உடையவருடைய சரித்திரமெழுதப்புகுந்த வொருவர் அவருடைய திருவவதார வருஷத்தை அநவதாநத்தினால் முன்னே தள்ளியோ பின்னே தள்ளியோ எழுதி வெளியிட்டிருப்பாராயின் அந்த வெளியீடுதன்னையே கொண்டு, நாதமுனிகளுக்கு முன்னமே உடையவர்காலமாய்விட்டதென்றுவது, மணவாளமாமுனிகளுக்குப் பிறகுதான் உடையவர் திருவவதாரமென்றுவது ஒருவர் எழுதினால் அவருடைய புத்திக்கு என்ன மதிப்புத் தரலாமோ அந்த மதிப்பே இந்தப் பூர்வபக்ஷியின் புத்திக்கும் தானுரியதாம். உண்மையில் இவர் விவேகியாயிருந்தால் "அண்ணா வைபவத்தில் அண்ணாவின் திருவவதாரத்திற்கும் பரமபத யாத்திரைக்கும் நிர்தேஶித்திருக்கிற ஸம்வத்ஸரஸங்க்யை பிசகாக விழுந்திருக்கின்றது; அதனை ஒழுங்குபடுத்தவேணும்" என்கிற இவ்வளவு உத்யோஜநம் செய்திருக்கவே ப்ராப்தம். இவருடைய உத்யோஜநமின்றியே பிழைதிருத்தத்தில் அதுவும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுவிட்டபடியால் இவருடைய துஸ்ஸாஹஸவிஜ்ரும்பிதங்களுக்கு இங்கு எள்ளளவும் அவகாசமில்லை.

35. கல்யப்தம்4463ல் அண்ணா திருவவதாரமென்றால் ஜோதிஷ சாஸ்திரம் இடங்கொடாதென்றும் ஜோதிஷர்கள் பரிஹஸிக்கவும் நேருமென்றும் [illegible] இவர் எழுதியிருப்பது விரைவில் ஒரு மஹாஸபையில் பரிசீலனைக்கு வரவேண்டும். சோதிடர்கள் மலிந்திருக்கப்பெற்ற இவ்வுலகில் இந்த வுண்மை நன்கு வெளிவரக்கூடியதேயாம், அவசியம் வெளிவரவேணும். ஸ்வயம்வரமாகப் பல சோதிடர்களை நாம் பரிச்ரமப்

படுத்தி இதில் எவ்வளவு பரிசீலனைகள் செய்யவேணுமோ அவ்வளவும் செய்துகொண்டோமாதலால் இவருடைய விஜிஜ்ஞாஸைக்கு ஸந்தேஹாஸ்பதவிஷயமாகக் கடவது. இங்கு விசேஷித்து அர்த்தாம்சங்களை ஸமுசிதஸமயத்தில் வெளியிடுவோம்.

36. அண்ணாவைபவத்தில் மணவாளமாமுனிகளுக்கு அண்ணா முன்னின்று பாத கைங்கரியங்கள் நடத்தியருளினாரென்று எழுதியிருப்பதில்பூர்வபக்ஷி மிக்கபொருமையைவெளியிடுகிறார். வஸ்துதஃ எந்த ஆசிரியர் மணவாளமாமுனிகளுக்கு பாதசுச்ரூஷைகளைச் செய்ததாகப் பூர்வபக்ஷி எண்ணுவாரோ அந்த ஆசிரியரே அவற்றைச் செய்ததாக நாமும் இசைகின்றோம். ஆசார்யனுடைய பாத கைங்கர்யங்களில் சிஷ்யர்களெல்லார்க்கும் அதிகாராநுஸரணம் அநுஷ்டேயம் அநுபவாயமாதலால் அவ்வளவே அண்ணா வைபவத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. * க்ரியா ஸகாலபூர்வஸ்ய ஸுச்ரூஷா சிஷ்யஸ்ஸஸம்ஸ்ய ஸர்வேஷாம் ஸமாநாதவாஞா: * என்றிறே ஆசார்ய சர்யாம்ருதத்தில் ஸ்ரீஜகத்குருஸ்வாமி அருளிச்செய்துள்ளது. இதில் பொருமைக்குச் சிறிதேனு மிடமுண்டோ?

37. "அண்ணாவுக்கும் லோகாசார்டருக்கும் உள்ள ஸம்பந்த விமர்சம்" என்ற தலைப்பின்கீழ்ப் பூர்வபக்ஷி எழுதியுள்ள ஆக்ஷேபங்களுக்குச் சுருக்கமாக விடையளிப்போம். "காஞ்சீபுரத்தில் அண்ணா விக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை ப்ரோக்ஷணகாலத்தில் ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்வாமியால் பத்திரிகை ஒன்று வெளியிடப்பட்டிருப்பதாக" உபக்ரமித்திருப்பது மஹா மோஹகார்யம். ஸ்ரீகாஞ்சியில் அண்ணா விக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை நடைபெற்றுப் பலபலவருஷங்களுக்கு மேலாகிறது. அந்த காலத்தில் ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்வாமி யாதொரு பத்ரிகையும் வெளியிட்டருள ப்ரஸக்திதானுமில்லை. வேறொரு ப்ரகரணத்தில் பத்ரிகை வெளியிட்டருளி யிருப்பதுண்டு. அதில், அண்ணா பிள்ளைலோகாசார்யருடைய திருவம்சத்தில் திருவவதரித்தவர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாம். இவ்விஷயம் அண்ணா வைபவத்திலேயே விரிவாக எழுதப்பட்டிருக்கும்போது ஸாதாரண விளம்பரப் பத்திரிகையைப்பற்றின ப்ரஸங்கம் எதுக்கு? இதுநிற்க.

38. எம்பெருமானார் நியமித்தருளின எழுபத்திநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளுள் ஒருவரும், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை பிள்ளைலோகாசார்யர் முதலான ஆசார்யர்கட்குக் குலகூடஸ்தருமான முடும்பைநம்பியின் திருவம்சத்தில் திருவவதரித்தவரான அநந்தாசார்யர் ஸ்வாமிக்குத் திருக்குமாரராக அண்ணா அவதரித்தருளினார் என்று அண்ணா வைபவ நூல்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இவ்விதமாகவே பரம்பரையாகத் தனியன்கள் எங்களுக்கு அநுஸந்தானத்தில் வந்திருக்கிறபடியாலும், வம்சாவளீ வம்சவ்ருக்ஷங்களும் அப்படியே விளங்குவதாலும் இவற்றையெல்லாம் அடியொற்றி முடும்பைநம்பியின் திருவம்சமென்று எழுதப்பட்டது. இதனை அஸத்யமாக்ஷரிக்கப் பூர்வபக்ஷிக்கு யாதொரு ப்ரமாணமுமில்லை. அண்ணா பிள்ளைலோகாசார்யருடைய திருவம்சஸ்தராயிருந்தால் அவருடைய திருத்தகப்பனார் ஸஹோதரர்களைப்போலே ஸ்ரீரங்கத்தில் வாழவேண்டியிருக்கக் காஞ்சியில் வாழக் காரணமில்லையென்கிறார் பூர்வபக்ஷி. நம்முடைய ஆசார்யர்களில் பலர் அவதரித்தது ஓரிடத்திலும் நித்யவாஸஞ் செய்தது மற்றோரிடத்திலுமாக இருப்பது ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம். ஒருத்தருடைய ஸந்ததியார் நாற்றிசையிலும் பரவியிருக்கக் காணுகின்றோம். ஆகையால் இது உபேக்ஷ்யம். அஸத்யாபவாதமத்தனை.

39. லோகாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான ஆசார்யர்கள் பக்கலில் அண்ணா ஆச்ரயியாமல் தத்ஸம்ப்ரதாய ப்ரதித்வந்த்வியான வேதாந்த தேசிகனுடைய திருக்குமாரரிடத்து ஆச்ரயிப்பானேன்? என்று கேட்கப்படுகிறது. அத்ரோச்யதே. அண்ணா அவதரித்தது தூப்புலில். நயனாசார்யர் அங்கே ஸந்நிக்ருஷ்டராக எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது அவ்விடத்தில் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய சிஷ்யபரம்பரையினர் எவருமில்லை. அன்றியும், இக்காலத்திற்போல் அக்காலத்தில் அவ்வளவு வைஷம்யம் பாராட்டப்பட்டிருக்கவில்லை. எம்பெருமானார் விப்ரக்ருஷ்டதேசஸ்தரான யாதவப்ரகாசரிடத்திலே வேதாந்த மதிகரித்தாரென்பதை இதிஹாஸங்களில் நாம் வாசித்து வருகிறோம். அக்காலத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸாமஞ்ஜஸ்யராய் * ஸிம்ஹாஸந சாஸ்த்ரார்த்தவிசாரகா த்ரீந்தாம் சாஸ்த்ரவேதந்: *

என்று பேசப்பெற்றவராய் * ப்ரதிவாதிவாரண ப்ரகடாடோபவிபாடநக்ஷமரான ஆளவந்தார் ஸகலவிதயோக்யதைகளாலும் பரிபூர்ணராய் எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் அவர் திருவடிகளில் சென்று ஆச்ரயிக்கப் பெறாமல் மாயாவாதியினிடத்திலே வித்யாப்யாஸத்தையும் பண்ணிக்கொண்டு உடையவர் ஏன் பணித்திருந்தார்? அப்படிப்பட்ட ஆளவந்தார் நேரே பெருமாள்கோயிலேற எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயும் உடையவர் அவரை அணுகாமல் மாயாவாதியினிடத்திலேயே மண்டிக்கிடந்தாரென்றும் வரலாறு உள்ளதன்றோ? இத்தகைய இதிஹாஸங்களால் இந்த பூர்வபக்ஷி வேண்டியவளவு ஆதோஷங்கள் செய்யலாமே. * கப்யாஸச்ருதிக்கு அத்யந்தாஸமஞ்ஜஸமான பொருளை யாதவப்ரகாசர் சொல்லக்கேட்டுக் கண்ணீர் பெருகவிட்டதென்பும் உடையவர் அவரிடத்தே வேதாந்த மதிகரித்ததாக இதிஹாஸமிராநின்றதே. அப்படிப்பட்ட உதாரரல்லரோ நயினாசார்யர். * ஶ்ரீ [illegible] விஜயத்வஜமென்று போற்றப்பட்டவராகத்தானே விளங்கினாவர். சில யோஜநாபேதங்களால் க்ரந்தங்களில் ஸூக்ஷ்மவைஷம்யமிருந்ததென்பதை நாம் அபலபிக்கவில்லை. அதனாலென்ன? அதிக வைஷம்யம் முற்றியிருக்குமிக்காலத்திலுமே தென்கலையாரிடத்தில் வடகலையாரும் வடகலையாரிடத்தில் தென்கலையாரும் ஶ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தகாலக்ஷேபம் நடத்தக் காணாநின்றோம். வாக்கலஹமுமின்றி வைஷம்யவாஸனையையே யறியாத முற்காலத்தில் நிஸ்ஸங்கமாகவே நடந்திருப்பதில் என்ன தோஷமேறும்?

40. வேதாந்ததேசிகனுடைய க்ரந்தங்களுள் ரஹஸ்யத்ரயஸாரமென்பது முக்கியமாக லோகாசார்ய திவ்யக்ரந்தப்ரதித்வந்த்வியானது. அப்படிப்பட்ட ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலிருந்தும் பல வாக்கியங்களை மணவாளமாமுனிகள் அபியுக்தோக்தியாகத் தமது ரஹஸ்யவ்யாக்யாநங்களில் பலவிடங்களில் உதாஹரித்தருளியிருக்கக் காணாநின்றோம். நயனாசார்யர் பணித்த சில காரிகைகளையும் தத்வத்ரயவ்யாக்யாநத்தில் உதாஹரித்திருக்கக் காண்கிறோம். பூர்வபக்ஷிக்கு இவை தெரியா.

41. வேதாந்ததேசிகனும் நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளைகளின் ஶ்ரீஸூக்திகளைச் சேமவைப்பாக ஸேவித்து ஆதரித்தருளிப் போந்தாரென்பது ஸஸாக்ஷிகமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு வைமநஸ்யத்தினிடையே ஸூக்ஷ்ம நிர்வாஹபேதங்களிருந்தன வென்பதற்காக 'அண்ணா நயினாசார்யரை வெறுத்திருக்கவேணும்'மென்பது கேவலம் துராக்ரஹிகளின் பேச்சேயாகும். பூர்வபக்ஷி நினைக்கிறபடி வேதாந்ததேசிக ஸம்பந்தம் அவத்யாவஹமானால் வடகலையாருடைய ஸம்பந்தகந்தமுமில்லாத பலபல திருப்பதிகளில் அவருடைய விக்ரஹம் தொன்றுதொட்டு ஆராதிக்கப்பட்டு வருவது பொருந்தாது. திருவவதார ஸ்தலமான தூப்புலிலும் தேசிகனைத் தென்கலை ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களே நெடுநாளாகச் சேமித்து வந்திருக்கிறார்களென்பது நாடறிந்தது. இவைபோல்வன விஷயங்களை இங்கு விரிப்பிற் பெருகும். ஸம்ப்ரதாய ஸாரஸ்யமென்கிற க்ரந்தத்திலே மிக விரித்துரைத்தோம் அங்குக் கண்டுகொள்வது. அண்ணா நயினாசார்யரிடத்தில் வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணினதைப்பற்றிப் பூர்வபக்ஷி உதார[illegible] - [illegible]ணம்போல் எழுதியிருந்தபடியால் அக்காலத்தில் அது ஸஹஜமாகவே நடந்துகொண்டிருந்த ஆசாரந்தான் என்பதை மாத்திரம் இங்குக்காட்டுவோம்.

42. அண்ணா நயினாசார்யரிடத்தில் வேதாந்த மதிகரித்தாரென்றால் வேதாந்ததேசிக ஸம்ப்ராதாயத்திற்கே யன்றோ ஏற்றம் விளங்கிவிடும் என்கிற அபிப்ராயத்துடன் பூர்வபக்ஷி ஏதேதோ எழுதுகிறார். வைதாந்திக ஸம்ப்ரதாயார்ய க்ரஹணமென்பது ரஹஸ்யப்ரஸ்தாநத்திலும் ஸர்வவிஷயப்ரஸ்தாநத்திலுமேயுள்ளது. அப்படிப்பட்ட வைதாந்திக க்ரந்தங்களை அண்ணா நயினாசார்யரிடத்தில் அதிகரித்ததாக அண்ணா வைபவத்தில் ஓரெழுத்துமில்லை. அங்கே ஶ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபம் செய்தாரென்றவளவால் ஒரு குறையும் வாராது.

43. நாமெல்லாருமறிய ஸமீபகாலத்தில் குன்றபாக்கம். திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை, ஶ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி யென்கிற விச்வப்ரஸித்த வித்வச்சிரோமணி காஞ்சியில் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இவர் நிஷ்க்ருஷ்ட தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தரென்பது உலகறிந்ததே. இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யார்த்த ப்ரகாசகமாக தத்வரத்னாவளீ என்றொரு க்ரந்தமருளிச்செய்து வெளியிட்டிருக்கிறார். அதில் [வியாக்கியானத்தில்] வைகானஸ ஸம்ப்ரதாய விஷயத்தில் தேசிகனுடைய உக்திகள் சிலவற்றை ப்ரத்யாக்யானம் செய்து எழுதி யிருக்கிறாரென்பதும் உள்ளது. இப்படிப்பட்ட ஸ்வாமி அந்த தத்வரத்னாவளியில் * ஜயதி ஸஹ வாது வேதாந்தாசார்யஸ்ஸ தார்க்கிககேஸரீ த்யாதியான ஒரு ச்லோகத்தால் தேசிகனை உபச்லோகித்திருக்கிறார். இந்த ஸ்வாமிக்கு முற்பட்ட பல தென்னாசார்யர்களும் இங்ஙனே பலபல ச்லோகங்களெழுதியுள்ளார்கள். ப்ரபாராயணத்தில் தேசிகனை ஆராதித்துவருகிற குடும்பமும் தென்னாசார்யர்களிலுள்ளது. கிம் பஹுநா? * ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: என்கிற தேசிகன் தனியனை [ஸமவா, 'ஶ்ருதப்ரகாஶிகாஸூரௌ... வேங்கடேஶம் ஸமாஶ்ரிதே என்ற தனியனை] உபகாரகசேஷநாயிவா அநுஸந்தித்துவாராத தென்கலையார்கள் குருத்ரோஹியாவர். ஆக இப்படிப்பட்ட விஷயங்களால் தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயத்திற்கு ஒரு தாழ்வு விளைந்துவிட்டதாக இன்றளவும் ஒரு விவேகியும் நினைத்ததில்லை. 'இக்காலத்தில் வடகலையார்களென்றுள்ளவர்கள் கொண்டிருக்கிற கொள்கைகளெல்லாம் தேசிகனுகந்தவையல்ல' என்கிற ஸாராம்ஶத்தை நாம் பலகாலும் பன்னியுரைத்திருக்கின்றோம். ஆதலால் அண்ணா தேசிகன் திருக்குமாரரிடத்தில் அந்வயித்தாரென்பது ஒருகாலும் அஸத்யமாகாது.

44. லோகாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தில் அவதரித்தவரான அண்ணா தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்தில் அந்வயித்ததனால் அண்ணாவுக்கு லோகாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தில் அதுஷ்டியுண்டாயிருந்ததாக விளங்குமென்கிற வார்த்தை ஒவ்வாது. திருமலைநம்பியின் விசேஷ கடாக்ஷத்திற்குப்பாத்ரபூதர்களான எம்பெருமானாரும் எம்பாரும் அந்த நம்பியைவிட்டு அந்யத்ர வேதாந்தக்ரந்தங்கள் பயின்றதனால் திருமலைநம்பி ஸம்பிரதாயத்தில் அவர்கட்கு அதுஷ்டியுண்டாயிருந்ததென்னும் பூர்வபக்ஷி இசையவேண்டியதாகும்.

உடையவர் யாதவப்ரகாசரிடத்தில்கற்றது ஸாமாந்ய ஶாஸ்த்ரமன்று; அத்வைதஶாஸ்த்ரமேயென்பது ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம். உடையவர்காலத்திலேயே அவதரித்த திவ்யஸூரிசரித்திரத்திலும் (17-10)! * ஶாஸ்த்ராணாம் த்ரய்யந்தஶைவஹாஜாம் ஜானாதி ப்ரமஷ ஶகுணாயை: படிகவா | ஸ்ரீகாஞ்ச்யாம் வரதஶ்ரீவாஸ வேதவ்யாஸாவதாரொக்தா ஹஜத ஸ யாதவப்ரகாஶ: * என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. இக்காலத்தில் இங்ஙனம் நடைபெறுவதன்றோ? விஶிஷ்டாத்வைத ஸம்ப்ரதாய ஸூத்ரத்தை விஶிஷ்டாத்வைத ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யரிடத்திலேயே கேட்டருளின அண்ணாவைப் பற்றிக் குறைகூறுகின்ற பூர்வபக்ஷி எம்பெருமானாரைப்பற்றி என்ன பேசுவரோ அறிவோம். [illegible]ரான அந்த உடையவர் எந்த ஆசிரியர் திருவடிகளில் வேதாந்த மதிகரித்தார்? இதற்குமாத்திரம் விடைகிடைக்குமா? அலமதிப்ரஸங்கேந.

45. குருபரம்பரா ப்ரபாவங்களில் 'எம்பெருமானுடைய நியமனம்' 'எம்பெருமானுடைய அவதாரம்' இத்யாதி வார்த்தைகள் பலபல விடங்களிற் காண்பதுண்டு. அவற்றின் கருத்தைப்பற்றி விவேகிகள் ஆராயவேண்டியது சாலவுமுண்டு. நம்முடைய பூர்வபக்ஷி இந்தவிஷயத்தில் வீணாக நுழைந்து "அண்ணாவின் அவதார விசேஷத்துக்கும் தேவப்பெருமாளின் அநுக்ரஹ விசேஷத்துக்கும் பரிபவப்ராப்தியல்லது வேறு எதையும் கண்டிலோம்" என்று தலைக் கட்டியிருப்பது வருந்தத்தக்கது. பரசுராமனையும் ஸ்ரீராமனையும் பகவதவதாரமாகவே கூறி தசாவதாரங்களில் கணக்கிட்டிருக்கிற இதிஹாஸபுராணங்களே ஸ்ரீராமனிடத்தில் பரசுராமன் பங்கமடைந் தொழிந்தனாக விவரித்திருக்கின்றன. இப்படி பங்கப்படுபவனா பகவதவதாரபூதன்! என்று சில நாஸ்திகர்கள் செய்கிற ஆக்ஷேபமே நமது பூர்வபக்ஷியின் வாதத்திற்கு ஒப்பாகும். வேதங்களிலும் வேதாந்தங்களிலும் இதிஹாஸபுராணங்களிலும் நுழைந்தால் எவ்வளவோ [illegible] காணப்படுகின்றன. அவற்றில் ஒவ்வொரு அக்ஷரத்திற்கும் ஆக்ஷேபங்கள் சொல்லிக்கொண்டே யிருக்கலாம் சொல்லிக்கொண்டு மிராநின்றார்கள். விவேகிகள் அந்த [illegible] நோக்கு

இன்னது என்பதை மாத்திரங்கொண்டு நிரர்தஜ்ஞர்களாயிருக்கின்றார்கள். இவையொன்றையு மறியகில்லாத பூர்வபக்ஷி மனம் போனபடி யெல்லா மெழுதிவைத்துச் சில அநபிஜ்ஞர்களிடத்தே நாடகஞ்செய்வதனால் ஒரு தத்வாம்சமும் மழுங்கிப்போகாது.

46. பூர்வபக்ஷியானவர் (பக்கம் 12ல்) "இம்மாதிரியான பரஸ்பர விருத்தமான சில ஸ்ரீகோசங்களை ஸம்ப்ரதாயக்ரமமென்று நம்பி அதிலுள்ள விஷயங்களை விமர்சியாமல் பாமரர்களுள்பட சில பண்டிதர்களுங்கூட இவ்விஷயங்களில் ப்ரதிபத்திபண்ணிவருகிறார்கள்" இத்யாதியாக எழுதியுள்ள வார்த்தைகள் அர்த்தமில்லாதவை. சில வருஷங்களுக்கு முன்பு பிறந்ததான பழநடை விளக்கத்திலுள்ள ஏதோ வொருவிஷயம் விரோதமென்று இவர்க்குத் தோன்றினவளவையேகொண்டு ப்ராசீந ஸம்ப்ரதாயக்ரந்தங்களையும் பழித்துவிடுவது தகாது. எந்த ஸம்ப்ரதாயக்ரந்தத்திலென்ன பரஸ்பர விரோதத்தை இவர் காட்டினார்? யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவமும் அவிச்வஸநீயமென்று அஜ்ஞர் சொல்லிவிடுவோமென்கிற கள்ள நினைவை உள்ளத்திலே கொண்டு மேற்குறித்த வாக்யங்களை எழுதியுள்ளாரென்பது தெற்றென விளங்குகின்றது. * [illegible] ஸமென்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார். ஸாவத்யமும் அவிசாரஸஹமுமான தோஷங்களிருந்தால் ப்ராசீநமாயினும் பரிஹரிக்கத்தக்கதே என்பது வாஸ்தவம். எந்த ப்ராசீநக்ரந்தத்தில் என்ன [illegible]மான தோஷத்தைப் பூர்வபக்ஷி காட்டிவிட்டாரோ!

47. ஸ்ரீபாஷ்யத்தனியன் பரம்பரையைப்பற்றி ஸூக்ஷ்மமாக ஏதேதோ ப்ரலாபித்திருக்கிறார் பூர்வபக்ஷி. அவ்விஷயத்தில் இங்கு நாம் ஒன்றும எழுதவிரும்புகின்றிலோம். எழுதவேண்டிய ஆவச்யகதை சிறிதுமில்லை. * [illegible] ராமாநுஜ [illegible] | [illegible] *என்கிற தனியனைப் பூர்வபக்ஷியும் பலகால் உதாஹரிக்கிறார். இது ஸ்ரீபாஷ்யத்தனியன். ஸ்ரீபாஷ்யம் உடையவர் அருளிச்செய்தது. அப்படிப்பட்ட க்ரந்தத்திற்கான தனியனில் நாதமுனிகளும் ஆளவந்தா

ரும் எங்ஙனே புகுந்தார்கள்.
யவர் ஸ்ரீபாஷ்யம் கேட்ட ல் உடை
அர்த்தமாவது, கேட் ங்களின்
வாக்யஹ ஷய
காரமில்லை. வ
விஷயங்கள் ன
களும் [illegible] ஸி
கோட்டியூர்க :
திருமாலையா
ஆளவந்தாரும்
ஸ்தோத்ரமும்
ணர். திருமலைநம்பி
ணர்." என்கிற இவ
ஷயங்கள் கேட்
யாதவப்ரகாச
வுள்ளது. இப்படியிருக்
னில் [illegible]நர்கள்
இந்தப்பூர்வபக்ஷிக்குத்தெரியு
அவிழ்க்கக் கூடியதன்றென்
ஹ்ருதயவிஷய [illegible]
ப்ரவேசாப்ரவேசமுமில்லாத
விசாரத்தில் வாய்வைத்து ஸ
தூஷிக்கவேணும்? தெருத்திண்

48. "அண்ணாவுக்கு அவஸ்தா
பூர்வபக்ஷி. ஒவ்வொரு வ்யக்திக்கும்
இயற்கையிலே யுண்டு. இரண்டு அவஸ்
டியதில்லை, யாரும் கல்பிக்கவுமில்லை. உ
தாலும் பலபல அவஸ்தைகள்பெற்றிருந்த
டத்தில் யாரும் வெறுப்புக்கொள்ளவில்லை. ரூ
கொண்டிருந்த எம்பாரையும் விட்டுவிடவில்லை. அ
ளெம்பெருமானார், நஞ்சீயர் முதலான மஹான்க
வைத்து மெச்சுகின்றோம்.

ரதிவாதிபயங்கரய
rசே அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின்
ரதாய உபந்யாஸங்களை வெளியிடுவதோர்
ஸமயோசித ஸஞ்சிகை.

ம்ப்ரதாயார்த்த ரத்னமாலை.

ஐந்தாவது ரத்நம் :—
வாவப ற வித்வம்ஸநம்.

இது,
M. R. கோவிந்தஸாமி நாயுடுவால்
மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,
அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

விபவஹு தையில் மகம்.
1929.

இதன் விலை 0—4—0
ந்த திவ்யார்த்த தீபிகை
32, பந்தர் தெரு, சென்னை

இன்னது என்பதை மாத்திரங்கொண்டு நிராகுஷர்களாயிருக்கின்றார்கள். இவையொன்றையு மறியகில்லாத பூர்
போனபடி யெல்லா
நாடகஞ்செய்வதனால்

46. பூர்வபக்ஷிய
பா விருத்தமான சி
நம்பி அதிலுள்ள வி
பண்டிதர்களுங்கூட
கள்" இத்யாதிகளாக
சில வருஷங்களுக்கு
துள்ள வதோ வெ
தோன்றினவளவையே
பழித்துவிடுவது தகா
பா விரோதங்களை இ
அவிஶ்வஸநீயமென்
நினைவை உள்ளத்தி
தியுள்ளாரென்பது
விதெளவ ந ஸாயா
ஸாஹஸ்ரீயமும் அவிசாரு
மாயினும் பரிஹரிக்கத்தக்கதே
நாமஸத்தில்
காட்டிவிட்டா

47. ஸ்ரீ
ஏதேதோ வ்
நாம் ஒன்றும
அவஸ்தைகளை சி
ராமாநுஜ வ
ஹாஷ்யகாரர்கள நம:
தனியனைப் பூர்வபக்ஷியும்
பத்தனியன். ஸ்ரீபாஷ்ய
டிப்பட்ட க்ரந்தத்திற்கான

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவாய நம:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமத்வரவரமுநயே நம:

விதவாவபந வித்வம்ஸ

முகவுரை.

நிகழும் விபவஹு புரட்டாசி மாதத்
வேதாந்த தீபிகைப் பத்திரிகையில், ப்ரஹ்மஸ்ரீ.
சாஸ்திரிகளவர்களின் பெயரால் "ஹிந்து வித
நீக்கவேண்டுமா?" என மகுடமிடப்பெற்ற
வெளிவந்துள்ளதைப் பல நண்பர்கள் கண்
அதிற் சில விஷயங்களைப்பற்றி உண்மை
உலகத்தாரைத் தெளிவிக்கவேண்டியது நமக்கு
ர்ந்தமையால், பிரமாணயுக்திகளைப் பன்னியு
நூற் கொள்கையை உலகறிய விளம்ப வி
ற்குறித்த வியாஸத்தில், தென்கலை வடகலை
தோ நிரூபிக்கத்தொடங்கித் தம் மனத்
ழுதியுள்ளார். விரலுக்குத்தகாத வி
தாம் தலையிடக்கூடாத விஷயங்களில் அநாவச்யக
கொண்டு அவிவேசித ரமணீயங்களான விஷய
தல் விவேகிகளின் பணியன்று.

தமிழ்வேதமெனப்படும் திவ்யப்ரபந்தங்க
செல்வமாகக்கொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தெ
படுவர். ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்திலேயே
வடகலையாரெனப்படுவர். ப்ராஹ்மணஜாதியிற்
ம் ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தில் அந்வயம் அவர்க
அதில் விசேஷித்த ஊற்றமின்றியே
ர்களினருளிச் செயல்களையே அதிக

ரும் எங்ஙனே புகுந்தார்கள். அந்த ஆசார்யர்கள்பக்கலில் உடையவர் ஸ்ரீபாஷ்யம் கேட்டாரோ? அல்லது ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களின் அர்த்தமாவது கேட்டாரோ? அஃது இல்லாவிடினும், விஷயவாக்யரூப உபநிஷத்துக்களும் கேட்டார் என்பதற்கும் அவகாசமில்லை. உடையவர் இன்னின்ன ஆசிரியரிடத்து இன்னின்ன விஷயங்கள் அதிகரித்தாரென்பதை விவரித்தருளின வேதாந்ததேசிகனும் குருபரம்பராஸாரத்தில்—"எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிக்ஷித்தார். திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழி கேட்டார். ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியுமோதி ஸ்தோத்ரமும் அருளிச்செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார். திருமலைநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஸ்ரீமத்ராமாயணம் கேட்டருளினார்." என்கிற இவ்வளவே அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. உபநிஷத்துக்கள் கேட்டருளின விடம் நிர்தேசிக்கப்படவில்லை. யாதவப்ரகாசரிடத்தில்தான் அது என்பது ஸ்பஷ்டமாகவுள்ளது. இப்படியிருக்கும்போது ஸ்ரீபாஷ்ய பரம்பரைத்தனியனில் [illegible]ர்கள் எங்ஙனே வந்து புகுந்தார்கள் என்பது இந்தப்பூர்வபக்ஷிக்குத்தெரியுமோ? இவ்விஷயம் வைதுஷ்யம்பலத்தில் அவிழ்க்கக் கூடியதன்றென்று விரதராவுதோம். ஸ்ரீபாஷ்யாதிவிஷய ரஹஸ்ய ஶாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாயங்களில் ஒன்றிலும் ப்ரவேசாவகாசமுமில்லாதவர்கள் எதுக்குத் தனியன் விசாரத்தில் வாய்வைத்து ஸம்ப்ரதாய ஸரணியை தூஷிக்கவேணும்? தெருத்திண்ணைக்கூசல்களோடு நிற்கலாமே.

48. "அண்ணாவுக்கு அவஸ்தாத்ரயம் கல்பித்து" என்கிறார் பூர்வபக்ஷி. ஒவ்வொரு வ்யக்திக்கும் ஜாக்ரத்ஸ்வப்நஸுஷுப்த்யவஸ்தைகள் இயற்கையிலே யுண்டு. இரண்டு அவஸ்தைகளைக் கல்பிக்கவேண்டியதில்லை, யாரும் கல்பிக்கவுமில்லை. உண்மையில் அப்படியிருந்தாலும் பலபல அவஸ்தைகள்பெற்றிருந்த திருமழிசைப்பிரானிடத்தில் யாரும் வெறுப்புக்கொள்ளவில்லை. மூன்று அவஸ்தைகள் கொண்டிருந்த எம்பாரையும் விட்டுவிடவில்லை. அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார், நஞ்சீயர் முதலான மஹான்களையும் உச்சிமேல் வைத்து மெச்சுகின்றோம்.

49. அண்ணா திருவம்சத்தவர்களில் பலர் [illegible] வேதாந்தாசாரியர் நயினாராசார்யர் என்ற நாமங்களை வைத்துக்கொள்வதால் அண்ணாவுக்கு மணவாளமாமுனிகளின் ஸம்பந்தம் இருந்திருக்கமாட்டாதென்று பூர்வபக்ஷி பகர்வதும் பொருந்தாது. ஒப்புயர்வற்ற திருக்கல்யாணகுணங்களையுடையரான மணவாளமாமுனிகள் தம்மிடத்திலே வந்துபணிந்த அண்ணாவுக்கு தேசிகனிடத்திலும் க்ருதஜ்ஞதை குறையற்றிருக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி நியமித்தருளின சில நியமனங்களை அடியொற்றியே [illegible] நாமகரண ஸம்ப்ரதாயம் அவிச்சிந்நமாக வாராநின்றது. “நான்பெற்றபேறு நாலூரானும் பெறவேணும்” என்று வரம்வேண்டின ஆழ்வானுடைய ஹ்ருதயவலிவாகும் இன்னொரு ஆசார்யனுக்கு அமையுமோ? அதுபோலவே மணவாளமாமுனிகளின் ஹ்ருதய வைமல்யமும் வாசாமகோசரம். அது விளங்கவே அண்ணாவுக்குத் தாமே தனியனிடுவதாக உபக்ரமித்து “வேதாந்த தேசிக கடாக்ஷவிவ்ருத்தபோதம்” என்றருளினர். இதுவும் இப்போது கல்பிக்கப்பட்ட ஐதிஹ்யமென்று பூர்வபக்ஷி யெழுதிவிட்டாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசாரநிஷ்கர்ஷம் முதலானபுராதநக்ரந்தங்களிலேயே நன்குவிளங்குகின்ற இவ்விஷயம் ப்ராமாணிக [illegible]மேயாகும். சீடர்க்கு ஆசிரியர் சிறப்புப்பாயிரம் கூறுதல் நன்னூலில் விதிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயர்விஷயத்தில் தேசிகனாலும் அது அநுஷ்டிக்கப்பட்டது.

50. அண்ணாவுக்கு க்ருஷ்ண விக்ரஹத்தில் விசேஷப்ரதிபத்தி யென்பது வாஸ்தவமே. அந்த திவ்யமங்களவிக்ரஹம் மணவாளமாமுனிகள் பக்கலில் திருவாராதனமாகப் பெற்றதே யென்பதை “ஸ்ரீவாதிபீகரார்யேண ஸ்ரீஸௌம்யவரயோகிந꞉| லப்தாய [illegible] நித்யஶ்ரீ நித்யமங்களம்” என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணமங்களத்தில் அண்ணா தாமே அருளிச்செய்தார்.

51. “தென்னாசார்யர்கள் ஸர்வஸாதாரணமாக ராமாநுஜதாஸன் என்று சொல்லிக்கொண்டுவருகையில் அண்ணாவின் வம்சஸ்தர்கள்மாத்திரம்..........ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன் என்று சொல்லிக்கொண்டு..........” . இத்யாதிகளைப் பூர்வபக்ஷி யெழுதியிருப்பதும் அஸமஞ்ஜஸம். தென்னாசார்யர்களெல்லாருமே ராமாநுஜதாஸனென்பதில்லை. ஸ்ரீநிவாஸதாஸன், மதுரகவிதாஸன், ராமாநுஜதாஸன் என்று மூவகையான தாஸ்ய நாமங்களை அநுஸந்திப்பவர்கள் எங்கும் காணப்படுவார்கள். அண்ணாவுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸ்ய நாமம் ஏற்பட்ட வரலாற்றை யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவம் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமயாசாரநிஷ்கர்ஷம் முதலிய பொதுக்ரந்தங்களிலும் பார்க்கக் காணலாம். அந்தோ! அஸூயை படுத்துகிற பாடு என்னே!

52. நமது பூர்வபக்ஷியின் நூலை ஊன்றி நோக்குங்கால் இவர் எந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற் சேர்ந்தவரென்று ஸம்சயிக்கவேண்டியிராநின்றது. முகப்பிலேயென்னில் தாம் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தரென்பதை விளக்கியிருக்கின்றார். இடையிலும் மணவாளமாமுனிகள் பக்கலில் பக்தியுக்தர்போலச் சில எழுதியிராநின்றார். * ஸ[illegible]த்வேஷகலுஷிதாநாம் [illegible]வஜ்ஞாநம் த்ருஷ்டம் * என்ற கணக்கிலே பார்க்கும்போது மணவாளமாமுனிகளை த்வேஷிப்பதில் உள்ளூற ஆவலுடையாரிவர் என்பது விளங்கி நிற்கின்றது. எங்ஙனேயென்னில், அண்ணா திருமலையில் திருமஞ்சன கைங்கர்ய நிரதராயிருந்தபோது அங்கு மணவாளமாமுனிகளின் வைபவத்தைக் கேள்விப்பட்டு அவரை ஸேவிக்கக்கருதி அங்குநின்றும் புறப்பட்டுக் கச்சிக்கு எழுந்தருளினவளவிலே அங்கு அதிகநாள் பேரருளாளன் திருவடிவாரத்திலே பணிவிடை செய்துகொண்டிருக்கமுடியாமல் உடனே கோயிலுக்குப் புறப்படவேண்டியதாகி வரதனை நியமனம் கேட்டபோது வரதனும் வருந்தி நியமனந்தந்ததாக ஆசார்ய சர்யாம்ருதத்தில் * [illegible] திநேஷு ஏவ வரதோ பக்தவத்ஸல꞉ | [illegible] க்ருச்ச்ரேண வ்யஸ்ருஜ[illegible] ஸத்க்ருத[illegible] * [3-34] என்றச்லோகத்தால் உரைக்கப்பட்டுள்ளது. அண்ணா திருமலையில்நின்றும் வந்து சேர்ந்த மறுநாளே புறப்பட்டுப்போய்விடுகிறாரே என்ற பிரிவாற்றாமையால் பேரருளாளனுடைய திருவுள்ளத்தில் சிறிது தோன்றின க்லேசம் இங்கு ‘க்ருச்ச்ரேண’ என்பதனால் காட்டப்பட்டது. விஷயம் இப்படியிருக்க நமது பூர்வபக்ஷியானவர் இங்கு என்ன க்லேசமென்று விகல்பித்துக்கொண்டு “தேசிக ஸித்தாந்தத்திலுள்ள இவர் இனத

விட்டு மணவாளமாமுனிகள் ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரவேசிக்கப்போகிறாரே என்கிற க்லேசம் போலும்" என்று நிகமிக்கிறார். அந்த ச்லோகத்திலேயே * வ்யஸ்ருஜஜ்ஜ்ஞாதி ஸந்ததிம் * என்று ஸ்பஷ்டமாகவுள்ளதற்கு முரணாக இவர் நினைத்த பொருள் எடுத்துக்கழிக்கவும் பெறாது. ஸர்வதா பொருந்தாததும் அஶ்ருதமும் நெஞ்சால் நினைக்கவொண்ணாததுமான ஒரு அர்த்தத்தை ப்ரஶம்ஸித்தவிவர் த்ரிஶங்குவின்படியிலே நிற்பவரத்தனை யென்பது நன்கு விளங்கும். உண்மையாகத் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஜநிக்கப் பெற்றவராயிருந்தால் இந்த அர்த்தமும் ப்ரஸங்கிக்க ப்ரஸக்திலேஶமு மிராதென்று ஶபதமிட்டுரைப்போம். ஸதாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்திற் பிறந்த சிலர்க்கும் துராக்ரஹமாத்ஸர்யாதி காரணவிசேஷங்களாலே அந்த ஸதாசார்யர்கள் பக்கலில் விப்ரதிபத்தியும் அந்த ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஔத்தத்யாவிஷ்காரகலாபமும் விளைவதுண்டு. அப்படிப்பட்ட வ்யக்திகளில் இவருமொருவர் என்றறுதியிடத் தட்டில்லை.

53. அண்ணாவின் சரித்திரத்தில் வடகலை ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் சிலர் இதுவரையில் விப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்க நாம் கேட்டதுண்டு. மஹாவித்வானான அண்ணா தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்தை விட்டு மணவாளமாமுனிகள் பக்கலில் ஆச்ரயித்துவிட்டாரென்கிற உண்மையை யிசைந்தால் தேசிக ஸம்ப்ரதாயமாகத் தாங்கள் ஆதரித்துவருகிறவதற்கு அஸாரத்வமும் ஸ்ரீவரவரமுநி ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு உத்கர்ஷமும் ஏற்பட்டுவிடுமே யென்ற கருத்தினால் அவர்கள் வைமத்யம் காட்டுவது யுக்தமே. ஸ்ரீவரவரமுநி ஸம்ப்ரதாயஸ்தராகவே சொல்லிக்கொள்ளுகிறவர்கள் இப்படிப்பட்ட ஔத்தத்யங்களிலே கைவைப்பது * கருவிலே திருவிலாமையை ஏன்காட்டாது.

54. ஒன்றிலும் அபிநிவேசமின்றி உண்மையை உரைக்குங்கால் இங்ஙனே கூறத்தேறுகின்றதென்று பூர்வபக்ஷி சொல்லவருவரேல், அப்போது தகுந்த ப்ரமாணங்களைப் புரஸ்கரித்தாகவேண்டும். மணவாளமாமுனிகளின் ஸாந்நித்யத்திலேயே அண்ணா பரமபதித்துவிட்டாரென்பதை அப்ரத்யக்ஷ ஶாஸநாதிபலத்தாலே பூர்வபக்ஷி நிரூபித்துவிட்டால் அப்போதன்றோ இதுதான் தத்வார்த்தமென்று தடஸ்தர்கள் தெளியவடுக்கும். ஸ்ரீ தேசிக குமார வைபவத்தை எழுதியுள்ளவர்களும் 'அண்ணா மணவாள மாமுனிகளின் காலக்ஷேப கோஷ்டியில் எறும்பியப்பா முதலானவர்களால் சிலநாள் அந்வயிப்பிக்கப்பட்டு அர்த்தங்கள் கேட்டிருந்தார்' என்று எழுதியிருப்பதற்கும் விருத்தமாக ஒரு ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்க்கும் உடன்பாடல்லாதபடி, அண்ணா நயனாசார்யருக்கும் முன்னமே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளிவிட்டாரென்று ஒருவர் எழுதிவிட்டால், திருமங்கையாழ்வார்க்குப்பிறகுதான் நம்மாழ்வாருடைய திருவவதாரமென்று ஒரு மூட்டை சுவடி யெழுதிவைத்திருக்குமொருவர்க்கு இவரும் ஸஹோதரர் என்று ப்ராமாணிகர்கள் ஏன் தெளியமாட்டார்கள்?

55. அண்ணா ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும் தமிழிலும் அனேக க்ரந்தங்கள் அருளிச்செய்துள்ளார். அவற்றாலும் அண்ணாவுக்கு ஸ்ரீவரவரமுநி திவ்யசரணாஶ்ரிதத்வம் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. வரவரமுநிஶதகம், வரவரமுநிஸுப்ரபாதம், வரவரமுநிதிநசர்யா முதலான அண்ணாவின் க்ரந்தங்கள் ஒருபுறமிருக்கட்டும். நூற்றெட்டுத் திருப்பதி யெம்பெருமான்களுக்கு ஸுப்ரபாத ஸ்துதி மங்களாஶாஸநங்கள் அண்ணா அருளிச்செய்திருக்கிறாரென்பது ப்ரஸித்தம். ஸ்ரீவெங்கடேஶ ஸுப்ரபாத ஸ்துதி மங்களாஶாஸந ஸூக்திகள் அத்யாபி திருமலையில் நித்யமாக நியமேந அநுஸந்திக்கப்பட்டுவருவது ஒருவராலும் அபலபிக்க முடியாதது. அந்த ஸ்துதிகள் அண்ணா அருளிச்செய்தவையல்லவென்று இன்றளவும் ஒருவரும் உரைக்க முற்படவில்லை. அந்த ஸ்துதிகள் எழுபது வருஷங்களுக்குமுன் திருமலை திருப்பதி மஹந்து மஹாத்மாக்களால் அண்ணாவின் க்ருதிகளாகவே அச்சிடுவிக்கப்பட்டுமுள்ளன. மணவாளமாமுனிகள் திவ்யதேச யாத்திரையாக எழுந்தருளின காலத்திலே அவருடைய நியமநங்கொண்டு ஆங்காங்கு இந்த ஸ்துதிகள் அண்ணா அருளிச்செய்தவை யென்று அவற்றிலேயே விளங்கிநிற்கின்றது.

* ஸ்ரீமத்ஸுந்தரஜாமாத்ருமுநிமாநஸவாஸிநே | ஸர்வலோ

கநிவாஸாய ஸ்ரீநிவாஸாய மங்களம் * ஸௌம்யோபயந்த்ருமுநிநா மம தர்ஶிதௌ தே பாதாரவிந்தயுகளம் ஶரணம் ப்ரபத்யே * இத்யாதி ஶ்லோகங்கள் அவற்றில் பேர்க்கவும் போரவே. மணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்த நித்யாராதந க்ரமத்தை அண்ணா காரிகாரூபமாக ஸங்க்ரஹித்திருக்கிறார். அது மணவாளமாமுனிகளின் நியமநத்தினால் இயற்றப்பட்டதாக அதிலேயே ஶ்லோகஸந்திஷ்டமுள்ளதுங்காண்க.

56. மணவாளமாமுனிகளின் வடிவழகி லீடுபட்டு "பாதாதி கேசாந்தமாலை" என்று [பத்துப் பாசுரங்களடங்கிய] தமிழ்ப் பிரபந்தம் அண்ணா அருளிச்செய்தது தந்தாடை சிஷ்யர்களால் ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னமே அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டிருப்பதும் ப்ரஸித்தம். * அஷ்டதிக்கஜ ப்ரபந்தங்கள் * என்ற புஸ்தகம் காண்க. இங்ஙனே வரவரமுநி ஸம்பந்த ஸம்ஸூசகங்களான அண்ணா ஸ்ரீஸூக்திகள் பலவுண்டு. அவற்றை ப்ராசீந தாள கோஶங்களாகவே காணவேண்டில் சென்னை யரசாங்கத்தவர் அமைத்துள்ள புஸ்தகாலயங்களிற் சென்று செவ்வனே காணலாம்.

57. அன்றியும், திருவாய்மொழி ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியின் அடையவளைந்தானரும்பதவுரையில் "ப்ரதிவாதிபயங்கரமண்ணா நிர்வஹிப்பர்" என்று சிலவிடங்களில் அண்ணா நிர்வாஹத்தை யெடுத்துக்காட்டியிருக்கிறது. * உயர்வற உயர்நலம் பாசுரத்தின் ஈட்டில் ப்ரஹ்மபாவ மென்றுள்ளதை விவரிக்கப்புகுந்தவிடத்து (இரண்டு அரும்பதவுரைகளிலும்) * ப்ரஹ்மஸ்வபாவ: ப்ரஹ்மபாவ: என்று ஸத்ருஶபாவத்தைச் சொல்லுகிறதென்று ப்ரதிவாதிபயங்கரமண்ணா நிர்வாஹம் * என்று உள்ளதைக் காணலாம். அண்ணாவுக்கு மணவாளமாமுனிகளின் ஸம்பந்தமில்லையாயின் அண்ணாவின் இந்த நிர்வாஹம் வெளிவர ப்ரஸக்தியேயில்லை. தேசிகன் நயினாராசார்யர் முதலானோர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை பணித்த இருபத்திநாலாயிரப்படியை ஸேவித்தவர்களே யன்றி ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியை அவர்கள் ஸேவித்தவர்களல்லர், அப்போது ஈட்டுக்கு ப்ரசாரமேயில்லை — என்பது ஸர்வநிர்விவாதம். ஆகவே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திக்கு அண்ணா நிர்வாஹம் இருப்பது மணவாளமாமுனிகளின் ஸம்பந்த வழியாலன்றி மற்றொருவகையாலும் பொருந்தமாட்டாது.

58. பட்டாருளிச்செய்த அஷ்டச்லோகிக்கு அண்ணாவின் ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்கியானம் ஸுப்ரஸித்தமாகவேயுள்ளது. அதனை யெடுத்து ஸேவித்தால் அண்ணாவின் ரஹஸ்யார்த்தஶிக்ஷணங்கள் மணவாளமாமுனிகள் வழியாகத்தா னென்பது கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகும். இதுவும் 70 வருஷங்களுக்கு முன்னமே அச்சிட்டது.

59. இவைபோல்வன பலகோடி நூறாயிரம் விஷயங்கள் விளங்காநிற்க, இவற்றிலொன்றையு முணராமலும் இவற்றைப்பற்றிச் சிறிதும் விமர்ஶியாமலும், அண்ணாவின் அவதார-அவஸாந காலக்கணக்குக் குறிப்பில் நேர்ந்த லிபிவ்யத்யாஸத்தையே ஒரு பெரிய பிரமாணமாகக் கொண்டு பூர்வபக்ஷி செய்திருக்கிறவின் கோலாஹலமெல்லாம் வீணர்க்கே உணவாகும்.

60. மணவாளமாமுனிகட்கும் அண்ணாவுக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தை ஒருபடியாலும் அபலபிக்க முடியாதென்று நிஶ்சயமாகத் தெரிந்துகொண்ட இதர ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் வெவ்வேறு விதமாகச் சொல்லிவருகிறார்கள். (1) அண்ணா மணவாளமாமுனிகளிடத்தில் சிலநாள் அர்த்தங்கேட்டுக்கொண்டிருந்து பிறகு தமது மனத்திற்குப் பிடிக்காமல் தூஷித்துத் திரும்பிவிட்டாரென்பர் சிலர். [இது முன்னமே எடுத்துரைக்கப்பட்டது.] (2) மற்றுஞ் சிலர் 'நயினாராசார்யரிடத்தில் வாழ்ந்த அண்ணா வேறு; மணவாளமாமுனிகளிடத்தில் வாழ்ந்த அண்ணா வேறு' என்ன வேணுமென்பர். (3) வேறு சிலர் மணவாளமாமுனிகளுக்கு ஸம்ஸ்க்ருத பாண்டித்யம் குறைவாக இருந்ததனால் மஹா வித்வானான அண்ணாவை உசாத்துணையாக வைத்துக்கொண்டார் என்கிறார்கள். இவையொன்றும் உசிதமன்று. வெறும் துராக்ரஹப் பேச்சுக்களே.

61. மணவாளமாமுனிகளின் ஸர்வதோமுகமான ஜ்ஞாநவைபவம் அற்பரான நாம் எடுத்துக்கூறுந்தரமன்று. தேசிகன் விசேஷமான க்ரந்தங்களை நிருமித்திருக்கிறாரென்றும் அவர்க்கேதான் பரிபூர்ண பாண்டித்யமுள்ளதென்றும், நம்பிள்ளை பிள்ளை

லோகாசார்யர் மணவாளமாமுனிகள் முதலானோர் ஏதோ தமிழ்ப் ப்ரபந்தங்களில் போது போக்கிக்கொண்டிருந்தவர்களேயன்றி இவர்கள் வித்வான்களல்லர் என்றும் ப்ரதிபக்ஷிகள் எழுதியும் சொல்லியும் வருவதை நாம் பெரும்பாலும் கண்டுங் கேட்டுமிருக்கிறோம். தென்னாசார்யர்களுடைய திவ்யஸூக்திகளில் ஆழ்ந்த அவகாஹநமில்லாதவர்கள் தாம் இங்ஙனே நினைக்கலாகும். பெரிய திருமொழியில் (5-8-7) * ஓதுவாய்மையுமுவனியப்பிறப்பு மென்கிற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் ஸர்வஸம்ராஜ் நம்பிள்ளையைப்பற்றிப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை பணிக்கிறார் — "முற்பட த்வயத்தைக் கேட்டு இதிஹாஸ புராணங்களையுமதிகரித்து, பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேபத்துக்குடலாக ந்யாய மீமாம்ஸைகளுமதிகரித்து போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலே யாம் நம்பிள்ளை......." என்கிறார். வஸ்துஸ்திதியில் ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களையும் நிரம்ப அதிகரித்துவிட்டே அருளிச்செயலநுபவத்தில் அமர்ந்தார்கள் ஆசாரியர்கள் — என்பது அவர்களுடைய வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளில் சில பங்க்திகளை ஸேவித்தாலும் தெரியவரும். பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ரஹஸ்ய க்ரந்தங்கள் தமிழாயிருந்தாலும் அவற்றின் ரசநாவைசரியை ஊன்றினால் ஸர்வஜ்ஞர்க்கல்லது இங்ஙனே அமையாதென்று நிபுணர் தெளியலாகும். அவருடைய திருத்தம்பியார் அருளிச்செய்த ஆசார்யஹ்ருதய மொன்றுக்கு உலகத்திலுள்ள ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களுங் கூடியுமீடாகா என்பது அதிஶயோக்தியன்று.

62. மற்ற எல்லா ஆசாரியர்களும் ஒரு புறமாம்படி மணவாளமாமுனிகளின் பாண்டித்யப்ரகர்ஷம் சொலப்புகில் வாயமுதம் பரக்கும். மாமுனிகள் ஸம்ஸ்க்ருத ஸம்ந்யாஸம் செய்துவிட்டாரென்று யாரோ அநபிஜ்ஞர்கள் சொல்லுகிற வார்த்தை. இவருடைய ஆசாரியரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளை, தமது காலத்தில் த்ராவிட வேதாந்தஸரணியில் ஊக்கங்கொள்வார் குறைந்திருப்பதைக் கடாக்ஷித்து வருந்தி ஸுஶிஷ்யரான இவரை நோக்கி "ஸம்ஸ்க்ருத ஶாஸ்த்ரங்களிற் காட்டிலும் அருளிச்செயல் மார்க்கத்தில் அதிக ஊக்கங்கொண்டிரும்" என்று நியமித்தருளினாரென்பது வாஸ்தவம். அப்போது மாமுனிகள் ஸகலஶாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்துத் தலைக்கட்டியிருந்தாரென்பது அவருடைய வ்யாக்யாந ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தாலும் வெளியாகக்கூடியது. மாமுனிகளின் மற்ற க்ரந்தங்களெல்லாம் கடக்கநிற்க. முமுக்ஷுப்படி, தத்வத்ரயம், ஸ்ரீவசநபூஷணம், ஆசார்யஹ்ருதயம் ஆகிய நான்கு ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களுக்கு வியாக்கியான மருளிச்செய்துள்ளாரன்றோ, இந்த நான்கு திவ்ய க்ரந்தங்களையும் நோக்குக. இவற்றில் ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் ஊன்றி நோக்குங்கால், மாமுனிகளைப் போலே * கலை அறக் கற்ற மாந்தர் என்பதற்கு முக்கிய இலக்காகக் கூடியவர் எவ்வுலகிலும் நபூதோ நபவிஷ்யதி என்றே மஹான்கள் கைகண்டிருப்பது. * நாஶுஶ்ரூஷவதே கிஞ்சித் நாபேக்ஷிதஶுஶ்ரூஷவதே * என்ற கட்டளையிலே உரைக்குந்திறமும், அரிய பெரிய ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் எளிதாக அளிக்குந்திறமும், அவதாரிகையிடுவது, மூலத்தின் பொருளை விவரிப்பது, முடிந்த பொருளை உபஸம்ஹரித்துக் காட்டுவது, அபேக்ஷித ப்ரமாணயோகத்தை மூதலித்துக் காட்டுவது என்பவற்றில் அற்புதமான வைஶத்யமும் முதலான இவை மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளிலன்றி வேறொன்றிலுங் காணமுடியா.

63. இக்காலத்திலும் உபயபாஷா நிபுணர்களான மஹா மஹா வித்வான்கள் பலருளர். மாமுனிகளின் வியாக்கியான பங்க்திகளை அவர்கள் அஸக்ருத் பாராயணம்பண்ணி விட்டே ஸ்ரீகோஶத்தை மூடிவைத்து பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ஒரு சூர்ணிகைக்காவது நெறிபட வியாக்கியான மெழுதிக்காட்டுமாறு முயன்று பார்க்கட்டும். பிறகு, தாமே மாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியையும் தாமெழுதினதையும் ஒத்திட்டுப் பார்க்கட்டும். அப்போதுதான் மாமுனிகளின் ஒப்புயர்வற்ற ஸகலவித்யாநியிசவும் உள்ளத்திற் பதியும்.

64. தத்வத்ரயவ்யாக்யாநமொன்றை ஸேவித்தாலும் மாமுனிகளின் வாக்மித்வப்ரபாவம் ஒருபடியாலும் அளவிட முடியாததென்பது புலனாகும். கிம் பஹுநா? எம்பெருமானார் தாம் மணவாளமாமுனிகள், மணவாளமாமுனிகள் தாம் எம்பெருமானார் என்கிற தத்வார்த்தத்தை இருவருடையவும் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் தாமே நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. அரிய பெரிய ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களை நிஸ்ஸம்ஶயம் நிராபாய ஸாதித

வாக்யங்களாலே ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் அருள்வதற்காக ஒரு திருவவதாரமும் அப்படியே தமிழில் அருள்வதற்காக ஒரு திருவவதாரமும் ஒரு வ்யக்தியே எடுத்தருளினாரென்பது ஸ்ரீராமாநுஜ வரவரமுநி திவ்யஸூக்திகளை ஒருங்கே ஊன்றி ஸேவிக்கவல்லவர்கட்கு எளிதிலுணரலாகும். ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பலர் எவ்வளவோ இயற்றியிருப்பினும் எம்பெருமானாருடைய ஒரு ஸ்ரீஸூக்திக்கு இணையாவதொன்றுமில்லாதது போலவே மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திக்கும் இணையாவதொன்றில்லை. பிறர் சிறிதும் மனம் நோவாதபடி மதுரமாக எழுதுவது ஆடம்பரங்காட்டிக் கொள்ளாதது, விஷய விசாரங்களில் வீண் வம்பளப்புகளை மேலெடுத்துப்போட்டுக்கொள்ளாமல் அளவுபட நிற்பது, ஸந்தேஹிக்கும்படியாகவோ விப்ரதிபத்திபண்ணும்படியாகவோ ஓரெழுத்துமின்றியே ஒழுங்குபட உரைப்பது, பெரும்பாலும் வியாக்கியானங்களையே யெழுதி வைப்பது — என்கிற இவ்வகைகள் எம்பெருமானார் திறத்திலும் மணவாளமாமுனிகள் திறத்திலுமே காணலாகுமத்தனை யல்லது வேறொரு ஆசிரியரிடத்தில் அணுமாத்திரமும் காணக்கிடைக்காவென்பது விவேகசதுரர்கட்குப் ப்ரத்யக்ஷமேயாகும்.

65. இங்ஙனே இந்த இரண்டு அவதாரங்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமை நயத்தை அறிந்திட்டே மைஸூர் அனந்தாழ்வான் ந்யாய ஸாஹஸ்ரத்தில் — * ஶேஷ꞉ ஶ்ரீமாந் நிகம[illegible] ரக்ஷா ப்ரவ்ருத்த꞉ ஶ்ரீஶைல[illegible] ரம்யஜாமாத்ருதாஞ்ச | [illegible] ஶ்ரேயஸே [illegible] ந꞉|| என்று பணித்தார். * வரவரமுநிதாம் யாதோ யதிராஜ [illegible] லோகஜீவாதவே | ஶ்ரீவாதிபீகரோ ஹந்த ஶ்ரீமாந் ஶ்ரீவத்ஸ விஹ்வயோ [illegible] * என்று மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகள் அநுஸந்தித்ததும் மிகப்பொருத்தமே.

66. * யத்ஸூக்திர் யதி[illegible] விம்ஶதி ஶ்லோக[illegible] ஶ்ரீயாஸஸ்யாஸ்வஸா * என்றும் * ப்ராக்ஷாலயிஷ்யதி [illegible] ஸாஸ்ய[illegible] கரோதி * என்றும் வரவரமுநி சதகத்திலே அண்ணா உள்கனிந்து உருகிப் பேசும்படியான பெருமைவாய்ந்த யதிராஜவிம்ஶதியின் வைலக்ஷண்யத்தை விவேகித்தால் இதனை யருளிச்செய்த திருவாயும் [illegible] ஜநேந்த்ராதி ஶ்லோகத்தை யருளிச்செய்த திருவாயும் ஒன்றுதான் என்பது உணரலாகும். * [illegible] த்ராதிபோலே பல க்ரந்தங்களைப் பணித்தால்தான் பாண்டித்யம் பொலியுமென நினைத்தல்வேண்டா.

67. யஜ்ஞமூர்த்தியாயிருந்த அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் பதினெட்டுநாள் உடையவரோடே வாக்யார்த்தம் நடத்தின மஹாவித்வான் என்பது உணர்ந்ததே. அப்படிப்பட்டவர், ஞானஸாரம் ப்ரமேயஸாரம் என்கிற இரண்டு தமிழ் நூல்களை இயற்றியருளினாரேயன்றி ஒரு ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தமும் அருளிச்செய்திலர். யாதவப்ரகாசர் நஞ்சீயர் முதலானாரும் [illegible] தர்கள். அவர்களுமப்படியே. உடையவர் திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருந்தவர்களில் எண்ணிறந்த மஹான்கள் [illegible] களாக விளங்கினவர்கள். அவர்களும் [illegible] ப்ரகாஶகங்களான க்ரந்தங்களருளிச்செய்தார்களில்லை. ஶ்ருதப்ரகாஶிகைக்கு வேர்ப்பற்றாயிருந்த நடாதூரம்மாளும் அவரைப் போன்றிருந்த கிடாம்பியப்புள்ளாரும் எத்தனையோ க்ரந்தங்களை இயற்றியிருக்கலாமே.

68. ஆழ்வானுக்கும் பட்டருக்குமிருந்த ஸர்வதோ வைதுஷ்யத்திற்கு பஞ்சஸ்தவ ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவாதிகளான சில க்ரந்தங்களை மாத்திரந்தானே அருளிச்செய்திருக்கலாம். திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் எவ்வளவு அருளிச்செய்திருக்கலாம். பெரும்பாலும் ஆசார்யர்கள் ஏற்கனவே உள்ள திவ்யஸூக்திகளை அநுபவித்துக்கொண்டும் ப்ரவசனம் செய்துகொண்டுமிருப்பதே போதுமென்று திருவுள்ளம் பற்றினார்கள்.

69. இக்காலத்திலும் எண்ணிறந்த மஹா மஹா வித்வான்களைப் பல மதங்களிலும் பல திசைகளிலும் காண்கிறோம். இவர்களில் க்ரந்த மியற்றுகிறவர்கள் மிகச் சிறுபான்மையரே. ஓரக்ஷரமும் எழுதிவைக்காமல் கீர்த்திசேஷர்களாய்ப்போனவர்கள் போகிறவர்கள் போகப்போகிறவர்கள் பலகோடி நூறாயிரக் கணக்காகத் தேறுவர்கள். க்ரந்த மியற்றினவர்களின் பாண்டித்யத்திற் காட்டிலும் இயற்றாத பல வித்வான்களின் பாண்டித்யத்தை ப்ரபலமுமாகவும் நாம் ப்ரத்யக்ஷீகரிப்பதுண்டு.

இங்ஙனே மஹோத்ஸவமாகவுள்ள இவ்வுலகில் மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்திருப்பவை ஸூத்ரங்களாகவே இருந்தாலும் அவை ஒவ்வொன்றும் அவருடைய நிகரில்லாத ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும் ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களிலும் வடிகட்டின ஸௌரஸ்யத்தையும் விளங்கச்செய்யுமவை என்பது மாத்ஸர்யத்தை நீக்கி நோக்குமளவிலே நுண்ணிதிற்புலப்படும்.

70. அப்படிப்பட்ட மணவாளமாமுனிகள் அண்ணாபோன்ற மஹான்களை ஆதரித்துவைத்துக்கொண்டது "பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட" என்கிற ரீதியிலே திருத்திப் பணிகொண்டு உத்தாரணம் செய்தருள்வதற்காகவேயாம். பிள்ளைலோகாசார்யருடைய திருவம்ஶத்தில் திருவவதரித்தவராயும் விசேஷ வித்வானுமிருந்த அண்ணா மணவாளமாமுனிகளின் திருவருளுக்கு இலக்காகி யிராவிடில் அவருடைய யோக்யதைகள் ஊமனர் கண்ட கனவிலும் பழுதாம். அப்படியாகாமைக்காகவே மணவாளமாமுனிகள் ஆளிட்டு அழைப்பித்தருளியும் அநுக்ரஹித்தார். எம்பெருமானார் பக்கலிலே ஆளவந்தார் கொண்டிருந்த ஆசை போலே பழுதுபடாமல் இது ஸபலிக்கப்பெற்ற அதிசயத்திற்கு உள்குழைந்தே * காணோவயஞ்யமிநகோற்றொணைகவாஆழ் * என்று அண்ணா தாமே பேசி யல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியாயிற்று.

71. இவ்வுலகின்கண் எத்தனையோ ஆசார்ய புருஷர்கள் இருந்தாலும் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் என்ற மஹாதிவ்யதேசங்களில் எங்கும் ஸந்நிதி ஸம்மாநம் பெற்று [அதாவது ஸந்நிதி தீர்த்தகாரர்களாகிப்] பெருமை பொலிய நிற்கும் ஆசார்ய புருஷர் ப்ரதிவாதிபயங்கர வம்ஶஸ்தர்களே யல்லது வேறு எவருமில்லை யென்பது ஸர்வ ப்ரத்யக்ஷமே.

72. ஒவ்வொரு திவ்யதேசத்தில்தான் சிலசில ஆசார்ய புருஷர்க்குப் பரிசுகள் இருக்கும். அங்ஙனல்லாமல், ப்ரஸித்த திவ்ய தேசங்களிலெங்கும் ஒருங்கே மரியாதைச் சிறப்புப் பெற்றுவருபவர் அண்ணா திருவம்ஶஸ்தர்களே யென்பதை எத்தனைதடவை இயம்பினும் மிகையாகாது. இதில் மற்றையோர் பொறாமைப்பட்டு முடிந்து பிழைக்கலாமத்தனை யல்லது, எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கும் கோரமாதவஞ் செய்தாலும் இத்தகைய வீறுபாடு இன்னொருவர்க்குக் கனவிலுங் காணக்கிடைக்காதென்பது ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் உத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே.

73. எமது குலத்தவர்க்கு அஸாதாரணமாக இப் பெருமைவாய்ந்தது மணவாளமாமுனிகளின் திருவருளுக்கு அண்ணா முக்கிய இலக்காகப் பெற்றதனால்தான் என்று அடியோம் பரம்பரையாக அநுஸந்தித்து வாராநின்றோம்.

74. * அஶக்தாஸ்தத்பதம் கந்தும் ததோ நிந்தாம் ப்ரகுர்வதே என்பதற்கேற்ப, இத்தகைய பெருமையைப் பெறமாட்டாத வருத்தத்தினாலும், அஸ்மதாசார்ய ஸ்ரீஜகதாசார்யஸூரி ஸகலபூர்வாசார்யாதிஶாயி நிரவத்ய வைபவ விஶிஷ்டராய் விளங்குமதுகண்டு வளரும் பொறாமையினாலும் ஐதிஹ்யதத்த்வாநபிஜ்ஞரான சிலர் அந்த வருத்தத்திற்கும் பொறாமைக்கும் போக்குவீடாக ஏதேனும் செய்தல்லது தரிக்கமாட்டாத தன்மையினால் ஒருமாறு கோலப்பூண்டு, ஸாதுஜநர்க்கும் ஸம்மதமல்லாததை விஜ்ஞாபநமென்றிட்டு அஸம்பத்த ப்ரலாபங்களை வெளியிடுவித்ததானது ஸர்வஸ்வாபஹாரமான ஸ்வகீய தத்த்வஜ்ஞவி ஶீகரணத்திற்கு பீஜமாகி உலகுக்கு உபஹாஸகாரகமாகவே தலைக்கட்டிற்றென்று * தழை நல்ல வின்பந் தலைப்பெய்தெங்குந் தழைக்கவே.

ஜகதாசார்யஸந்தாநஸம்பூதஶ்ரீவத்ஸ:
ஸதீ நித்யஸேவா ஸமாஶ்லாக்யதாந்ய: |
ஜந: கஶ்சிதண்ணங்கராசார்யநாமா
ஸதாமாஜ்ஞயா த்ருஷ்டதோஷாநவ்யயத்த ||

ஸ தத்த்வாவதாநேந யத்ஸாந்த்ர: காலேச யத்தாம் ப்ரகாஶ் |
ஸர்வாநரிஹ ஸந்நிவேஶித ஸம்வ்யாக்ருதை: ப்ரதிவ்ருவீ
[சுவிஷு ||

ஸகலஹ்ருதயதோஷேணைத்த்வாதிஸம்ப்ராநிவேஶநை: |
அஸூயாஹிஶ்ரீவிதாநம் ஶாது ப்ரத்யாவக்ஷீதஷைதை:க்ருதை:

ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்படியில் அண்ணாவைபவ விளக்கம் முற்றிற்று.

முடிவுரை.

பூர்வபக்ஷ க்ரந்தம் எந்தவூரில் எந்த அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டதென்பது வெட்டவெளிச்சமாகத் தெரியாமல் புஸ்தகநீதிகளுக்கிணங்க முகப்பில் அச்சுக்கூடத்தின் பெயரை வெளியிடாமல் முடிவில் ஒரு மூலையில் மிகச் சிறிய ஆங்கில எழுத்தில் கும்பகோணம் கோமளாம்பா அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டதாகக் காணப்படுகிறது. ஏற்கனவே அடியேனிடத்தில் விஞன மாச்சரியம் பாராட்டிப் புஸ்தக ரூபேண வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடத்திக் கடைசியாகப் பரம சாந்தியை மேற்கொண்டு மங்கிக் கிடக்கின்ற அந்த அச்சுக்கூடத்துக் காரியதர்சியானவர் தாம் ஒருவாறு த்ருப்தி பெறுதற்காக ஏதோ ரூஜு வழியிலே இல்லாத வொருவர் பெயரையிட்டு ஒரு ஸம்பிரதாயத்திற்கு மிணங்காத வம்பு வார்த்தைகள் நிறைந்த இப் பூர்வபக்ஷ க்ரந்தத்தை வெளியிட்டிருக்கிறாரென்று சில நண்பர்களால் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இதற்குத் தகுந்தாற்போலவே இந்தச் சோழவரம் தட்டை. ராமாநுஜாசாரியர் என்பவர் பூர்வபக்ஷ நூலில் வெளியிட்டிருக்கிறபடிக்கு நேர் மாறாக இதர ஸம்ப்ரதாயஸ்தரென்றும் அபூர்வ வித்வானென்றும் எழுத்துக்கூட்டிப் படிக்கவும் பெரும்பாடு படுகிறவரென்றும் உண்மை இன்று வெளியாயிற்று. விஷயங்களை நேர் கொடு நேரே சர்ச்சித்து விடையளிக்க வல்லமையுடைய வாக்மிகள் ரூஜுவழியை விட்டு கோணவழியிலே நின்று வாய்வீசலாமே. "நஞ்சுடைமைதானறிந்து நாகங் கரந்துறையும்" என்றதற்கேற்ப அவர்கள் கொண்டவழி யுக்தமானதே. அவர்களின்படி எதுவாயினுமாயிடுக. பிராமாணிக வழியையே அடியேன் பின்பற்றி உண்மைகளை இதில் வெளியிட்டுள்ளேனென்பது நிரூபகர்கட்குத் தெரியவரும். அடியேன் காட்டியுள்ள பிராசீன - பிராமாணிக க்ரந்தங்களையெல்லாம் இனி தூஷிக்கவே பூர்வபக்ஷிகள் தலைப்படுவார்கள். அன்னவர்களின் வாதம் எவ்வளவு பிராமாணிகமென்பதைப் பெரியோர்தாம் கண்டுகொள்க.

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்
அண்ணங்கராசாரியன்.

ஸ்ரீரஸ்து.
பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமி அருளிய
வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வம் என்னும்
திவ்யக்ரந்தத்திற்கு
ஸங்க்ஷேபஹ்ருதயமாகிய

ஸர்வஸ்வஸம்ரக்ஷணீ:

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஸஜேவாஸிகளில் ஒருவனான
திருமலை. விஞ்சிமூர். சிங்கராசாரியனால் தொகுத்து
வெளியிடப்பட்டது.

திருக்குடந்தையந்தணர் சிலரால் எழுதப்பட்ட
"வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வ விமர்சம்"
என்னும் சுவடிக்கு ப்ரத்யக்ஷாவலம்பநமாகப் பிறந்த

வேதவிளக்கு.

சென்னை மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ப்ரமோதூத௵ பங்குனியுத்திரம்.

இதன் விலை 0—8—0] 1931. [இது எங்கும் கிடைக்கும்.

முடிவுரை.

பூர்வப
கெடப்பட்ட
ரீதிகளுக்
யிடாமல்
கும்பமே
காணப்
ரியம் பா
திக் கடை
சிறப்
திருப்தி
பொ
ரை

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁.

𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑌾𑌙𑍍𑌗𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌸𑌾𑌰𑌾𑌸𑌾𑌰𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌕𑌾𑌨𑍍 ।
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌤𑌲𑍍𑌲𑌜𑌾𑌨𑍍 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌯𑍇 ॥
𑌵𑍇𑌦𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌸𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌵𑌿𑌶𑌦𑍀𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷𑌾 𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 ॥
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌭𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿𑌤𑌃 ।
𑌅𑌥𑍋 𑌦𑌶𑌾𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥
'𑌯𑌦𑌿𑌹𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌨𑍍𑌨𑍇𑌹𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌤𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 ।'
𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌜𑍍𑌜𑌨𑌶𑍍𑌲𑌾𑌘𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥
𑌤𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌸𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌭𑌂 𑌸𑌾𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌅𑌨𑌵𑌦𑍍𑌯𑌧𑍀𑌃 ।
𑌅𑌵𑌤𑌂𑌸𑌵𑌦𑍇 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌧𑍁𑌰𑌨𑍍𑌧𑌰𑌾𑌃 ॥

> 𑌅𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌮𑍈𑌕𑌸𑍍𑌵𑍁 𑌨 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑍈𑌃
> 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌶𑌾𑌸𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍 ।
> 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌮𑌿𑌤𑌾𑌞𑍍𑌚 𑌵𑍈𑌷𑌾
> 𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑍀 𑌸𑌾𑌯𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌜𑍍𑌜𑌿𑌹𑍀𑌤𑍇 ॥

𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌜𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟 𑌵𑌸𑍁𑌧𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌰𑍁𑌕𑍍𑌷𑌾𑌧𑌿𑌶𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌹𑍋𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌸𑌾𑌰𑌣𑍀𑌮𑍍 𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑌹𑍈𑌤𑌸𑍍𑌵𑌤𑍍𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰𑍋𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌨𑌾𑌵𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌹𑌜𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌤𑌯𑌿𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌕𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑌦𑌤𑌯𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌵𑍈𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑍀𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌅𑌂𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌟𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌯𑍇𑌦𑌧𑌾𑌰𑌾 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌸𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾 । 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌷 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑌂, 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑍋𑌢𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨𑍋𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌿𑌮𑌤𑌵𑌿𑌤𑌯𑌾𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌹𑌜𑌾𑌵𑌦𑍇𑌶𑌾𑌸𑍍

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ஸ்ரீரஸ்து.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

* [illegible] *

பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமி திருவாய்மலர்ந்தருளிய
வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வ க்ரந்தத்திற்கு
ஸங்க்ஷேபவ்யாக்யாநமாகிய

ஸர்வஸ்வ ஸம்ரக்ஷணீ.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]

தேநைவ ரோமேண ப்ருஶம் ப்ரஸீதிதை:
ஶ்ரீக்ருஷ்ணபோணாவவஸேயெஷிர்ஜந்மபி:।
கேஷ்வப்யஜ்ஞவிசக்ஷணை: க்ருதா
விமர்ஶநார்ஹா க்ருதிராஶு பத்யதே॥

ஶ்ரீவாயர்த்தாநுக்ரஹாதா ஸாரஸிஜநிர்யாகாங்க்ஷஸாக ஜ்ஞாதா வா விஶேஷாம் வைஷ்ணவாநாமநுவாஸாநுஸஹா ஸாம்ப்ரதஸர்வஸ்வதாவா। ஸுண்ணஜ்ஞாவாயர்வயெர்ஸஸ்ய ஶயிஷிணைஸ்ஸ்யஜ்ஜ்யாநாஸு ஸூக்தி ஷைகஸ்யாம் வாஷி தோஷம் பதயித்வாபி நாஷ்ட்ய உபேக்ஷா நச ஸ்யாத॥

தஸ்யார்த்தேநம் ஜகதி ப்ரஸிதம்
விஜ்ஞாதவத்தோவி, வ்யாக்ருஹேண।
ஸுவிஸ்தாநா: கதிசித்தஜ்ஞா:
யஸ்ய ப்ராகுபது தஸ்ய ப்ரதிவக்ஷ்யதேத்ய॥

உபோத்காத:

ஆஸ்திக வைதிகோத்தமர்களின் ஸந்நிதியில் சீலமில்லாச் சிறியன் தாளுந்தடக்கையுங் கூப்பிச் செய்யும் விண்ணப்பம்.

ஸ்ரீ. உ. வே. பெருமாள் கோயில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமி 'வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வம்' என்னும் ஒரு திவ்யக்ரந்தத்தை அருளிச்செய்து ப்ரகாசிப்பித்திருக்கும் விஷயம் நாடு நகரமும் நன்கறிந்ததேயாம். க்ருஷ்ணயஜுர்வேதத்தில் பதஸரணியில் தோன்றக்கூடிய ஸம்ஶயங்களை வித்வான்கள் எந்த வழியில் எளிதாகத் தவிர்த்துக் கொள்ளலாமோ, அந்த வழியை உபபாதித்துக் காட்டுதற்கே அந்த திவ்யக்ரந்தம் திருவவதரித்துள்ளது. பன்னிரண்டு பரிச்சேதங்கள் கொண்ட அந்த திவ்யக்ரந்தத்தில் இரண்டு பரிச்சேதங்கள் மாத்திரமே அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி இவ்விருள்தரு மாஞாலத்திற்கு அணிவிளக்காகப் பலபல அரிய பெரிய திவ்யக்ரந்தங்களை அருளிச்செய்து வெளியிட்டு வருவதை இன்று நாம் புதிதாகக் குறிப்பிடத் தேவையில்லை. வடமொழி தென்மொழியாகிய உபய பாஷைகளிலும் வியாக்கியாந ரூபமாகவும் உபந்யாஸ ரூபமாகவும் விமர்ஶ ரூபமாகவும் சாஸ்த்ரார்த்த விவரண ரூபமாகவும் மொழி பெயர்ப்பாகவும் மற்றும் பலவாகவும் வாரந்தோறும் மாதந்தோறும் நியதமாகவும் ஸமயோசித ஸஞ்சிகா ரத்நங்களாகவும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி வெளியிட்டருளும் திவ்ய ஸூக்திகள் தேனே பாலே கன்னலே யமுதேயென்று ரஸிகவித்வச்ச்ரேணிகளால் கொண்டாடப்பட்டு நித்யகாலக்ஷேபக்ரந்தங்களாக ஆதரிக்கப் பெற்றுவரும் விஷயம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமே. [அந்த திவ்ய க்ரந்தங்களைப் பற்றின விவரணமும் இப்புத்தகத்தில் ஒரு பகுதியாகச் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது காண்க.]

ஸ்ரீஸ்வாமியின் திவ்யஸூக்திகளெல்லாம் ப்ரமப்ரமாதவிப்ரலிப்ஸாதிதோஷங்களுக்கு இடமின்றியே உண்மையாகவும் ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமமாகவுமுள்ள சிறந்த பொருள்களையே வெளியிடுவன வாதலால் அவற்றிற்கு மறுப்புச்சொல்லவேணுமென்றோ எழுத வேணுமென்றோ இவ்வுலகில் ஒரு விவேகிக்கும் எண்ணம் உதித்ததில்லை.

பிறர் சிலர் உலகத்தை வஞ்சிக்கவும் தங்களுடைய அஜ்ஞாந அந்யதாஜ்ஞாநாதிகளை வெளியிட்டுக் கொள்ளவும் சில க்ரந்தங்களை யெழுதிப் பிரசுரஞ் செய்தபோது அவற்றால் உண்மையான சாஸ்த்ரார்த்தங்களுக்கு க்ஷோபம் நேரிடாமற்பொருட்டு ப்ராமாணிக தத்வார்த்தங்களை விளக்கி சேஷாவதாரச்சிறப்பு, ஸ்தோத்ரவ்யாக்யாந ஶோதநம், வாத்ஸல்யார்த்த விவரணம், ப்ரணவாதிகார தத்வம், பாதுகாஸஹஸ்ராவதாரதத்வம் முதலிய பல திவ்யக்ரந்தங்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமி அருளிச்செய்து வெளியிட்டிருப்பது கண்ட பூர்வ பக்ஷிகளும் ஸ்வகீய கௌரவ ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவாவது இவற்றுக்கு மறுப்பென்று பேரிட்டு ஏதேனுமொன்றை வெளியிட்டு வைப்போமென்று பேராவல் கொண்டிருந்தும் "வாய்திறக்க வுண்டோ வழி!" என்று கைகூப்பி நின்றும், ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஸூக்தங்களை ப்ரதிபக்ஷிகாவதாரமெடுத்து லங்கிக்கில் லங்கிக்கலா

மத்தனை போக்கி வேறுவழியா லொன்றுஞ் செய்யகில்லோமென்று சோதிவாய்த்திறந்து சொல்லியும் மேற்குறித்த திவ்யக்ரந்தங்களைக் கோயிலாழ்வார்களில் எழுந்தருளப்பண்ணித் திருவாராதநம் செய்துவரும் பரிசு 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌜𑌨𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯மே. அது நிற்க.

𑌸𑌕𑌲𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋𑌹𑌰ங்களான 𑌸𑌦𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯நிரூபணங்களை வெளியிடுகின்ற **வேதாத்யயநஸர்வஸ்வ** க்ரந்தம் அத்திகிரியருளாளனுடைய சென்ற வைசாகோத்ஸவத்தில் வெளியிடப்பட்டபோது அதனை ஆவலுடன் முற்றும் ஸேவிக்கப்பெற்ற வித்வான்களான வைஷ்ணவர் "வேதவிஷயத்தில் இவ்வகையான நிரூபணம் இதுவரையில் எவராலும் செய்யப்படவில்லை" என்றும், "வைதிகவுலகத்திற்கு இந்த திவ்யக்ரந்தம் ஓர் அணிவிளக்காக அமைந்தது பெரும் பாக்கியம்" என்றும், "இது வைதிகர்களனைவராலும் அணிகலனாக ஆதரிக்க வுரியது" என்றும் "இதன் மேல் பரிச்சேதங்களும் விரைவில் வெளிவருமாறு எம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்" என்றும் வாயாரப்புகழ்ந்து பேசி 𑌹𑌰𑍍𑌷மாகக் கொண்டாடின வகைகளை அவ்வுத்ஸவத்தில் திரண்டிருந்த வைதிகஸமுதாய மனைத்தும் நன்கறியும்.

அப்போது ஸ்ரீ ராஜமன்னார்ஸந்நிதி ப்ராந்தங்களில் நின்றும் எழுந்தருளியிருந்த 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿 ஸ்வாமிகளும் சிலர் 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟 **ஸர்வஸ்வ** திவ்ய க்ரந்தத்தின் ஒப்புயர்வற்ற பெருமையைப் பன்னியுரைத்து ஆநந்தபரீவாஹமாகப் பலகால் தண்டனிட்டு "பெற்றோம் பெற்றோம் பெற்றோம் பெரியதோர் நிதியிது பெற்றோம்" என்றாற் போன்ற பலவகையான மகிழ்ச்சிப்பாசுரங்களையும் பலரறிய மொழிந்து புஸ்தகரத்நத்தையும் கண்களிலொற்றி முடிமேற் புனைந்து '𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪' என வாழ்த்தின விபவங்களும் பலரறிந்தவையே.

திருக்குடந்தையில் வாழும் சில வைதிகவந்தணர்களும் **ஸர்வஸ்வ** க்ரந்தத்தை ஸேவித்து 'இது நிகரற்ற விலக்ஷண திவ்ய க்ரந்தம்' என்று நெஞ்சாரப் போற்றிப் புகழ்ந்து வைத்தும், 'தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தவரான ஒருவர் 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶𑌂 செய்வதும் அதுதானும் 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌜𑍍𑌜𑌨𑌮𑌨𑍋𑌹𑌰மென்று 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕ராலும் 𑌸𑍁𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣மாகப் புகழப்பெறுவதும்' தங்களுடைய புலமைக்குக் குறையாகுமென்று கருதியோ, தங்களுக்கும் சில பதங்களைக்கூட்டி யெழுதத்தெரியு மென்பதைக் காட்டிக் கொள்ள விரும்பியோ, அஸூயையின் போக்கு ஆச்சரியமானதென்று உலகுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியோ, அன்றி **ஸர்வஸ்வ** க்ரந்தத்தின் பெருமையை இன்னமும் விசதமாக வெளிவரச் செய்திடவேணுமென்கிற விசாலமான திருவுள்ளங்கொண்டோ **வேதாத்யயநஸர்வஸ்வவிமர்ச** மென்னும் தமிழ்நூலொன்றை யெழுதிக் கச்சிமாநகரிலுள்ள ஸ்ரீ உ. வே. அய்யா. ஸ்ரீகிருஷ்ணதாதாசாரியர் மூலமாகப் பிரசுரம் செய்வித்தனர்.

அவர் இந்த விமர்ச க்ரந்தத்தின் 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌵𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤த்தையும் 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵த்தையும் எளிதாகவே அறியலாமா யிருந்துவைத்தும், இந்த 𑌅𑌸𑌂𑌬𑌦𑍍𑌧𑌪𑍍𑌰𑌲𑌾𑌪ங்களை விவேகிகள் செவியுற்றால் விலவறச் சிரித்திடுவார்களென்று முணர்ந்து வைத்தும், "𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌚𑍇𑌤𑍋𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌮𑍇𑌹𑌰𑍋𑌗 𑌈𑌹𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵 𑌹𑌿 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌨𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌤𑌤𑍍?" என்னுமாசார்ய ஸூக்தியையோ, "𑌅𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌶𑌾𑌵𑌾𑌹𑌿𑌹𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌨𑌶𑍍𑌰𑍁𑌹𑍍𑌣𑌿𑌤𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌹𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑌿 𑌹𑌞𑍍𑌜!" என்னும் 𑌸𑍁𑌭𑌾𑌷𑌿𑌤த்தையோ நினைப்பூட்ட வேண்டி,

"𑌧𑌿𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌧𑌿𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌬𑌤 𑌬𑌤! 𑌸𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌧𑌿𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂
𑌜𑌾𑌤𑍋 𑌦𑍈𑌵𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌵𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌟𑌨𑌾𑌸𑌂𑌵𑌿𑌪𑌾𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌾𑌤𑌾।
𑌯𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌤𑌷𑍍𑌷𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌲𑌾𑌘𑌨𑍀𑌯𑌾
𑌯𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌲𑌹𑌨𑌕𑍁𑌶𑌲𑌾𑌃 𑌕𑍋𑌵𑌿𑌦𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌕𑌤𑍋𑌕𑌾𑌃॥"

என்று பலரும் வியக்கும்படியாக அந்த விமர்ச க்ரந்தத்தை ஸபை கூட்டி வாசித்துக்காட்டினார்.

அதன் 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾க்களில் அடியேனையும் ஒருவராக அவர் வரித்திருந்தமையால் அந்த விமர்சநூல் முழுவதையும் அடியேனும் செவியுறப் பெற்றேன்.

"𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌶𑌯𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌜𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌕𑌾𑌰𑌜-
𑌯𑌾𑌰𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌯𑌾𑌰𑌵𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌶𑍀𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿."

என்று அனைவராலும் ஒருமிடறாகப் புகழப்படுகின்ற 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿களைக் கேட்டுப் 𑌪𑌰𑌮𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯மான காதுகளிலே

“𑌨𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌚𑌵𑍇𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂
𑌕𑌵𑌿𑌤𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾।
𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 [illegible] [illegible] 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌂
[illegible]॥”

என்கிற வொரு 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤 ஸூக்தியை 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯மும் நினைப்பூட்டவல்ல இந்த விமர்ச நூலை இன்று கேட்கப்பெற்றது 𑌪𑍍𑌰𑌬𑌲𑌪𑌾𑌪𑌫𑌲மேபோலும் என்று வாய்விட்டுச் சொல்லிக்கொண்டே 𑌶𑍍𑌰𑍋தாக்கள் பலர் வெறுத்து விலகி யொழிந்தனர்.

“[illegible]
[illegible] 𑌹𑌂𑌸! [illegible]।
[illegible]
[illegible]॥”

என்கிற [illegible]த்துக்கு இலக்கான 𑌦𑍇வரீர் எதுக்கு இந்த 𑌵𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥பரிச்ரமங் கொண்டீர்? என்று அந்த 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌿𑌤𑌾வையும் பொடிந்து சென்றனர்.

அடியேன்மாத்திரம் இந்த விமர்ச நூல் இப்படியே பலவிடங்களிலும் பரவி வைதிகவுலகுக்கு மஹத்தான க்ஷோபத்தை விளைத்திடுமோ வென்றஞ்சி [illegible]களின் [illegible]ணைகளால் உலகு அநர்த்தப்படாதபடி நோக்குதல் நமக்குப்பெரிய கைங்கரியமாகுமென் றறுதியிட்டு அப்போதே அந்த விமர்சநூலின் 𑌆𑌦𑌰𑍍𑌶மொன்றை 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰ஹித்துக்கொண்டு ஸர்வஸ்வஸம்ரக்ஷணீ என்னும் பெயர் புனைந்த இந்த மறுப்பை யெழுதப் புகுந்தேன். இந்நூலில் அடியேன் ஸ்வதந்த்ரமாக யாதொன்றும் எழுதுகின்றிலேன்; ஸ்ரீ ஸ்வாமி அருளிச்செய்த வேதாத்யயநஸர்வஸ்வத்தின் பரிச்சேதங்களெல்லாவற்றையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸந்நிதியிலேயே அடியேன் வரியடைவே கற்றவனாதலால் அவற்றில் வடமொழியில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ள விஷயங்களையே ஆங்காங்கு மொழிபெயர்த்தெடுத்துக் காட்டி ப்ரதிபக்ஷிகளின் 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌦ங்களை 𑌦𑍂𑌰𑍀கரிக்கின்றேன்.

சென்ற தைமாதத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌶𑌾𑌤𑍍 திருக்குடந்தை யெழுந்தருளி யிருப்பதறிந்து, மேற்குறித்த விமர்சக்ரந்த ப்ரவர்த்தகர்களுள் இருவர் இதுவே தாங்கள் வெற்றிபெறும் ஸமயமென்று கச்சிமாநகர்வந்து பேரருளாளன் ஸந்நிதி நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் ‘𑌹𑌨𑍍𑌤! 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌯𑌃’ என்னும்படியாகச் சில 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌿யர்களைத் திரட்டிக்கொண்டு ஸ்வகீயவிமர்ச நூல் விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌿𑌕மாக ஆங்குச் சென்ற ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் 𑌅𑌨𑍍𑌤𑍇வாஸிகள் சிலர்

“𑌜𑌰𑌦𑍍𑌗𑌵𑌃 𑌕𑌮𑍍𑌬𑌲𑌪𑌾𑌦𑍁𑌕𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂
𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌾𑌨𑌿।
𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍀 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌮𑌾
𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 𑌰𑍁𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌲𑌶𑍁𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍋𑌽𑌰𑍍𑌘𑌃॥”

என்றதில் வாசியற்ற அந்த 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌾𑌪ங்களைக்கேட்டு, மேல் வாயெழவொட்டாமல் விஷயங்கள் கூற, அவர்கள் ‘[illegible]’ என்னும்படியான 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯ஸேவையைக் காட்டிவிட்டுக் கவிழ்தலையிட்டுச் சிலசொல்லி எழுந்து செல்லும்போது ‘வாரீர் நம்முடையவர்களே! ஸர்வஸ்வநூலில் நவீநவிஷய மொன்றுமில்லாமையால் அதனை யாரும் பரிக்ரஹிக்க வேண்டாவென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்’ என்று கூற, அதைக்கேட்டிருந்த க்ருஷ்ணதாதாசாரியர் ‘விஷயங்களை 𑌸𑌹𑍃𑌦𑌯𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯மாக உபபாதியாமல் இப்படி உபஸம்ஹரிப்பது அழகன்று; “[illegible]” என்ற 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕 ஸூக்தியை அநுஸந்திப்பார்களாகில் என் செய்வீர்?’ என்ன, அசிட்டுச் சிரிப்புடனே அகன்று சென்றனர்:...............*

[illegible]
[illegible]।
[illegible] 𑌉𑌰𑍀𑌕𑍃𑌤𑍋𑌽𑌦𑍍𑌯 [illegible]
[illegible] 𑌉𑌰𑍀𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇?॥

𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑍋𑌦𑍍𑌘𑌾𑌤𑌃.

விமர்சநூலின் நிலைமை

ஸர்வஸ்வ க்ரந்தத்திற்கு மறுப்பாகப் பிறந்த விமர்சநூலிலுள்ள அக்ஷரஸ்கலிதங்கள் பதச்சேர்த்திப் பிழைகள் வாக்யாநந்வயங்கள் முதலிய அபப்ரம்சங்கள் வாசாமகோசரம். ஆனாலும்,

"அவையாகரணாநாம் தார்கிகேஷாம் அஸூயைவ நிஷ்டா நது ஸர்வத்ர; அவையாகரணா இதி கஸ்ய? வையாகரணா இதி பயம் ததைவ. தார்கிகேஷா இதி கஸ்ய? ஸர்வேஷா இதி பயம் ததைவ. [illegible] தஸ்ய தஸ்ய வச."

என்னுமாபோலேயுள்ள ஸர்வஸ்வதூஷணங்களில் சிறிதுங் கண்செலுத்தாமல் தத்வநிர்ணயங்களையே ஒருவாறு கண்டறிந்து அவற்றை இங்கு மறுக்கப்புகுகின்றேன். அதிலுள்ள சொற்பிழைகளை எடுத்துக் காட்டப்புகின் "அவதிர்ப்ரஹ்மணோபி" என்றும். ஆதலின் அந்த பரிச்ரமம் இங்கு விடுக்கப்பட்டது.

விமர்சநூலின் அநுபயுக்தப்ரஸங்கம்.

அன்றியும், விமர்சநூலின் முதலில், 1. வைதிகமதம், 2. வேதங்கள் இருவகைப்பட்டவை, 3. மந்த்ரப்ராஹ்மணங்கள் யஜ்ஞத்துக்கு ப்ரமாணம், 4. மந்த்ரப்ராஹ்மணங்களுக்கு வேதநாமதேயம் 5. வேதங்களின் நான்கு வகைகள், 6. அவற்றின் உபயோகவிதம், 7 வேதங்கள் எல்லையற்றவை 8. அவற்றின் நித்யத்வம், 9. வேதத்தின் அங்கங்கள், 10. அவற்றின் ஆவச்யகத்வம், 11, [illegible], 12. அங்கங்களின் உட்பிரிவுகள்பலஎன்னுமிவ்விஷயங்களைப்பற்றி அப்ரஸக்தமான விரிவு பெரிதுமுள்ளது. அவ்விஷயங்கள் யாவும் [illegible] மென்பது தவிர, ப்ரக்ருதத்தில் அநுபயுக்தங்களாதலால் அவற்றைப்பற்றி இங்குச் சிறிதும் ஆராய்கின்றிலேன்.

விமர்சத்திற்கு ஸர்வஸ்வத்தில் கௌரவமும் பொருமையும்.

முற்காலத்தில் கண்ணபிரான் துர்யோதந ஸபைக்குத் தூது எழுந்தருளும்போது முன்னுற அதனையறிந்த துரியோதனன் தனது ஸபையிலிருந்தவர்களனைவரையும் நோக்கி 'இப்போது இங்கு கிருஷ்ணன் வருவான்; அவனைக்கண்டு பாரும் எழுந்து மரியாதை செய்யலாகாது' என்று கடுமையாகத் திட்டம் செய்துவைத்து எல்லாருமாக இடித்த புளிபோலவே ஆடாது அசங்காது இருந்திட வேண்டுமென்று நிச்சயித்திருந்தும்,

"ப்ரவிஶதி தஸ்மிந் தாஶார்ஹே
[illegible]
[illegible]
[illegible]॥"

என்னும்படியான சோதிவாய்ந்த கண்ணபிரான் ஸபைக்கு எழுந்தருளினவாறே அந்த ஸங்கேதமெல்லாம் எங்கோ புக்கொளிக்கத் துடைநடுங்கி "[illegible] கேஶவே [illegible]"–"கழல்மன்னர் சூழக் கதிர்போல்விளங்கி, எழலுற்று மீண்டேயிருந்துன்னை நோக்கும், சுழலைபெரிதுடைத் துச்சோதனன்" என்னும்படியாகப் பரவசமாகவே எழுந்து மரியாதைசெய்துவிட்டு, 'அந்தோ! நாம் நினைத்திருந்ததென்ன! செய்ததென்ன!' என்று தம்மில்தாம் வெள்கி உடனே உட்கார்ந்தன ரென்னும் வரலாற்றின்படியே, ஸர்வஸ்வத்தை அவமதிக்கப்புகுந்த விமர்சநூல் பரவசமாகவே போற்றிப் புகழ்ந்து பேசத்தலைப்பட்டு,

> **"வேதாத்யயநஸர்வஸ்வமியற்றிய ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமி மிகுந்த பரிச்ரமத்துடன் இந்த க்ரந்தத்தை வேளியிட்டுள்ளாரேன விளங்குகின்றது. நாம் விசாரண மேடையில் இதுவரையில் காணாதிருந்த விஷயங்களை விசாரத்தில்கோண்டுவந்ததற்கு இந்தஸ்வாமியிடம் பூர்ணமான க்ருதஜ்ஞதையை அநுஸந்திக்கிறோம்."**

என்று முகப்பில் எழுதிவைத்து, பின்பு அஸூயைக்குப் பரவசப்பட்டு தூஷிக்கத்தொடங்கிற்றென்பது தெற்றெனவிளங்கிற்று. இன்றளவும் விசாரணமேடையில் ஒருவராலுங் கொண்டுவரப்படாத விஷயங்களை ஸர்வஸ்வத்தில் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதும் அதற்காக வைதிகவுலகமனைத்தும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்

பட்டிருக்கின்றதென்பதும் அஸூயாளுக்களுக்கும் அபலபிக்கவொண்ணாது வெளிவந்த உண்மையுரையேயாம்.

ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யுமாறு நிச்சயித்த செய்தியை முந்துறமுன்னம் கூனி சொல்லக்கேட்ட கைகேயியானவள் இயற்கையான அன்பு பொலிய அக்காரியம் தனக்கு மிகவுகப்பானதேயென்பதைத் தெரிவித்துத் தன் கழுத்திலிருந்த ஹாரத்தையும் கழற்றி அக்கூனிக்குப் பரிசளித்து அவள்தானே பின்பு துர்ப்போதனையினால் நெஞ்சு அழுக்கேறப்பெற்று அந்த நற்செய்திக்குத் தீங்குவிளைக்கத் தொடங்கினது போலவே விமர்சகாரர்களும் ஸர்வஸ்வநூலைக்கண்டவாறே அதன் ஸாரக்ராஹிதையாலும் தமது இயற்கை நற்குணத்தாலும் அதனைப் போரவுகந்து பின்பு அஸூயாதேவியினாலோ தத்பக்தாதிகளாலோ தூண்டப்பட்டு அதனை தூஷிக்கத் தலைப்பட்டனரென்பதை விமர்சநூல்தானே ஸ்பஷ்ட வாக்யராசிகளால் விளக்காநின்றது. “அயி பத்தாவயா நாயம் விஶ்வதோஷாபஹாரிணா। ந ஶக்ய ஈஶ்வரேணாபி நிரவத்யேந வர்திதும்॥” (ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்—5-30.) என்று அஸூயாதேவி பேசும்பாசுரமாக ஸ்ரீதேசிகன் பேசியருளின திவ்யஸூக்தியை ஸ்மரிப்போமுக்கு இஃதொன்றும் வியப்பன்றுகிடீர். “வ்யுதிஷேயாத்வா ஸஞ்ஜேஷு” என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு விமர்சநூலொன்றே இலக்காகத்தகும் என்பதே இனி விரிய விளக்கப்படும்.

விமர்சத்திற்கு ஸர்வஸ்வத்தில்தோன்றிய விபரீதவுணர்ச்சிகள்.

ஸர்வஸ்வத்தின்மேல் வசைகூறப் பிறந்த விமர்சநூல் பொதுவாக ஏழு தூஷணங்களை ஏறிட்டுக் கூறுகின்றது. (1) ஸர்வஸ்வம் ப்ராசீநலக்ஷணநூல்களை தூஷிக்கின்றதாம். (2) ‘ஜோஷடூண:’ என்கிற ஸ்ரீஸூக்தத்தில் ‘ஸூந:’ என்கிற அநாதிபாடத்தை மாற்றி ‘ஸூந:’ என்று ஓதும்படி சிக்ஷிக்கின்றதாம். (2) ‘உஷா பூ தேர்ந’ என்கிற வடத்தின் வேஷ்டநத்தில் பூர்வபதத்தை தீர்காந்தமாகவே ஓதும்படி அபபாடத்தைக் கல்பிக்கின்ற

தாம். (4) வேதபாஷ்யாதிகளிலும் ஶப்தஶாஸ்த்ராதிலக்ஷண நூல்களிலும் ஏற்கனவே ஸித்தமாகவுள்ள ஆராய்ச்சிகளையே தான் கண்டுபிடித்தவையாக அஹங்கரித்து வெளியிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றதாம். (5) வைதிகஸம்ப்ரதாயத்திற்கு இரும்புத்தூண்கள் போன்ற பூஜ்யாந் வேதாத்யாயிகளை எல்லைகடந்து தூஷிக்கின்றதாம். (6) [illegible]த்தாலே வேதங்களின் உண்மைப் பொருள்களையறிந்து வெளியிட்ட ஸர்வஶாஸ்த்ரவிசக்ஷணர்களான பாஷ்யகாரர்களைத் தகாதமுறையிலே தூஷிக்கின்றதாம். (7) தான் செய்யும் நிரூபணங்களுக்கு ப்ரமாணத்தை அடியோடுகாட்டாமலும் வேதவ்யாஸனுடைய தாத்பர்யத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமலும் தப்பான யுக்திகளை வெளியிடுகின்றதாம். (ஆக இவை ஏழு தூஷணங்கள்.)

மேற்குறித்த தூஷணங்களில் ஒன்றும் உண்மையன்றென்பதை தத்ஜ்ஞர்களான மேதாவிகள் இசையுமாறு இனி நிரூபிக்கத் தொடங்குவோம்.

* ஸர்வஸ்வம் ப்ராசீநலக்ஷணக்ரந்த தூஷகமன்று *

ஸர்வஸ்வத்தின் முதலில் தமிழிலுள்ள விண்ணப்பத்தில் “ப்ராதிஶாக்யம் ஸ்வரலக்ஷணம் ஶப்தஶாஸ்த்ரமும் முதலிய லக்ஷணநூல்கள் அவ்யுத்பந்நர்கள் ஒருவிதமாக ஞாபகம்வைத்துக் கொள்வதற்கு ஏற்பட்டனவேயன்றி வ்யுத்பந்நர்களான அபிஜ்ஞர்களுக்கு ஶ்ரேயஸ்கரமானவையல்ல” என்றும், மேல் அவதாரிகையில்—“ஏதே ஹி லக்ஷணக்ரந்தா அஶாஸ்த்ரநிஷ்ணாதாநாம் விதுஷாம் அநாமபி த்ரஷ்டும் நாதாயஞ்சீஷ்டிகம் பாரணா.” என்றும் ஸ்ரீஸ்வாமி எழுதியுள்ளவற்றையே கொண்டு ஸர்வஸ்வம் ப்ராசீந லக்ஷணக்ரந்த தூஷகமென்று விமர்சநூல் வரைகின்றது. மேற்குறித்த ஸ்ரீஸூக்திகள்தவிர ப்ராசீநலக்ஷண ஸம்பந்தியான வார்த்தை வேறொன்றும் ஸர்வஸ்வத்தில் கிடையாது. மேற்குறித்த வாக்யங்கள் ஸப்தலக்ஷணம் முதலிய லக்ஷணநூல்களின் உண்மைநிலையை உரைப்பனவேயன்றி அணுமாத்ரமும் தூஷணமாகமாட்

டாது. "உள்ளதைச் சொன்னால் நொள்ளைக்கண்ணிக்கு நோப்பாளம்" என்னுங்கணக்கிலே ஸ்ரீஸ்வாமியின் உண்மையுரைதானே பிறர்க்கு தூஷணரூபமாகத் தோன்றுமேல் அதுபற்றி வருந்துவாருமில்லை. அந்த லக்ஷணநூல்கள் அவ்யுத்பந்நர்கட்கே ஹாஸ்யமென்பதை விவரிப்போம்; விவேகிகாள்! உற்றுநோக்குமின்.

ஸப்தலக்ஷணத்தின் நிலைமையாராய்ச்சி.

ஸப்தலக்ஷணமென்பது யஜுர்வேதாத்யாயிகளால் கண்டபாடம் செய்து கொண்டாடப்படுகின்ற லக்ஷணநூல்களில் முக்கியமானது. இதனை ருஷிப்ரணீதமென்று விமர்சநூல் கூறுகின்றது. "ப்ரவக்தா ருஷய:, வக்தா [illegible]" என்றதற்கும் மேலாக கௌரவித்துக் கூறினும் கூறுக. வேதம்போலே இதுவும் ஸ்வயம்வ்யக்தமென்றே கூறுக. உண்மையில் இது அநிஶ்சிதகர்த்ருகம். இது நமது தென்னாடுகள் சிலவற்றில் வழங்குவதேயன்றி வேதம் நடையாடுமிடமெங்கும் வழங்குவதன்று பெரும்பான்மையோர் இதன் பெயரையே கேட்டறியார்கள். நம்மைப்போன்ற ஒரு புருஷரே இதனை இயற்றினரென்பதில் விவேகிகள் விவாதப்படார்கள். ப்ரமாணமுங் காட்டுவோங் காண்மின்; ஸப்தலக்ஷணத்தின் வியாக்கியானத் தொடக்கத்தில் "யாஜுஷ்யா: ஸம்ஹிதாயா: [illegible] ஸம்ஶயச்சேதநாய [illegible]" என்று ச்லோகமுள்ளது; இதில் ப்ராசீந பண்டிதர்கள் ஸப்தலக்ஷணம் செய்ததாகச் சொல்லிற்றேயன்றி 'ப்ராசீநமஹர்ஷிகள்' என்றதில்லை. இன்னமும் மூலத்திலேயே விஸந்திப்ரகரணத்தின் ஆதியில் "நாராயணம் ப்ரவக்ஷ்யாமி [illegible]" என்றும், [illegible]ப்ரகரணத்தின் ஆதியில் "நத்வா விநாயகம் தேவம்........ [illegible] ப்ரவக்ஷ்யாமி" என்றும் சொல்லியுள்ளவற்றைக் கொண்டும் விவேகிகள் உண்மையுணரலாம். இன்னமும் நன்கு ஆராய்ந்தால், அதிலுள்ள ஏழுப்ரகரணங்களும் ஒருவரே செய்தனவல்லவென்பதும், அவைஷ்ணவர்கள் சிலரால் தொகுக்கப்பட்டனவென்பதும் எளிதிற்புலப்படும். அந்தவிசாரங்கள் இங்குவேண்டா.

ஒரு மஹர்ஷிதானே அதனை இயற்றியதாகவைத்துக் கொள்வோம். அதன் ஸந்நிவேஶத்தை நோக்குங்கால் வேதத்தில் புகுமவர்கள் பெரும்பாலும் அர்த்தஜ்ஞாந நிரபேக்ஷர்களாகவே யிருப்பது இயல்பாதலால் அர்த்தஸந்நிவேஶங்களைக்கொண்டு பதஸ்வரூபஸம்ஶயநிராஸம் செய்து காட்டுவது ஸர்வவைதிகோபஜீவ்யமாகாதென்றும், எப்படியாவது பதபாடஸரணியை நிரவத்யமாக நிலைநிறுத்தி வைக்கவேண்டுவதே முக்கியமாதலால் அதற்குறுப்பாக ஒரு வ்யவஸ்தை செய்துவைத்தால் போதுமென்றும் கருதி அர்த்தஸந்தர்ப்பங்களைத் தொடாமலே முன்பின் வர்ணங்களைக் கொண்டு சக்பந்தி கட்டியே அந்தலக்ஷணநூலை எழுதிவைத்தார்கள் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது.

முற்காலத்தில் ஒருகதை சொல்லுவதுண்டு;—ஒரு உபாத்யாயரிடம் ஶப்தமஞ்ஜரி வாசித்துக்கொண்டிருந்த மாணாக்கனொருவன் 'ராமஶப்தத்தின் த்ருதீயாபஹுவசநமென்ன?' என்று பரீக்ஷிக்கப்பட்டு 'ராமை:' என்றானாம். அதைக்கேட்ட உபாத்தியாயர் அவனைக் கண்டிக்கும்போது 'பயலே! இரண்டுகொம்புவந்தால அது த்ருதீயாபஹுவசநமென்று ஞாபகம்வைத்துக்கொள்; வேறுக உளறுதே' என்று சிக்ஷித்தாராம். பிறகு ஒருநாள் உபாத்யாயர் அந்தமாணாக்கனுடன் வனஞ்சென்று மாமேறி ஸமித்துபறித்துக் கொண்டிருக்கையில் கீழே நின்றுகொண்டிருந்த மாணாக்கன் ஒரு காளைமாடு செருக்கி விரைந்தோடிவருவதைக் கண்டஞ்சி 'வாத்யாரே! த்ருதீயாபஹுவசநம் ஓடிவருகிறதே! என் செய்வேன்?' என்றானாம். 'அதுவென்?' என்று அவர்கேட்க, 'இரண்டுகொம்பு வந்தால் அது த்ருதீயாபஹுவசநமென்று ஸ்வாமி முன்பு ஸாதித்திருந்ததே' என்றானாம். பிறகு ஓடிவருவதனை உற்றுநோக்கின உபாத்தியாயர் 'நம்முடைய சிக்ஷணம் இப்படியா தேறிற்று' என்று வியந்து விலவறச் சிரித்திட்டாராம். ஸப்தலக்ஷணாதிகளிலுள்ள சிக்ஷணங்களை நோக்குமிடத்து இக்கதையே ஞாபகத்திற்கு வருகின்றதென்று ஞானக்கண்ணி வநவாதிகள் பலகாலும் கூறுவராம். "[illegible] த்விதீயா ஸ்யாதஹம் கதம்" என்கிற ச்லோகமும்

பலர் கேட்டிருக்கலாம். வேதமோதினவர்களில் அநேகர் அந்த ச்லோகத்துக்கு இலக்கான பேர்வழிகளாயிருப்பதுண்டு. [இப்படி சொல்வதையும் ஒரு தூஷணமாக விவேகிகள் நினையார்கள். த்ருஷ்டோऽபஹ்நவாயோகாத்.] ஆகவே, அப்படிப்பட்ட ஶ்ரோத்ரியர்களுக்கு வேதபதங்களின் அர்த்தவிஶேஷங்களை எடுத்துக்காட்டி பதஸ்வரூப நிர்ணயம் செய்து வைத்தால் அது அகிஞ்சித்கரமே யாகுமென்று ஸப்தலக்ஷணாதிகள் அவ்வழியில் புகவில்லை.

ஸப்தலக்ஷண நூலில் ஏழு ப்ரகரணங்களுள்ளன. அவற்றுள் முதலது ஸமாநப்ரகரண மெனப்படும். விஸர்கஸந்தேஹாஸ்பதபதங்களை நிர்ணயிப்பதாமிது. சிறியதும் பெரியதுமாக எழுபத்தைந்து பஞ்சாஶிகைகளுக்குமேல் இந்த ப்ரகரணத்திலுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றுகூட ப்ராஜ்ஞஹாஸ்யமன்றென்பதை நிரூபிக்கின்றேன் காண்மின்.

வேதத்தில் சிலபதங்கள் நியமேந விஸர்காந்தமாகவே யிருக்கும்; சில பதங்கள் நியமேந (அவிஸர்க) தீர்க்காந்தமாகவே யிருக்கும். சில பதங்கள் க்வசித் விஸர்காந்தமாகவும் க்வசித் தீர்க்காந்தமாகவு மிருக்கும். இப்படி யிருப்பதற்குக் காரணம் அந்தந்த இடங்களுக்குரிய அர்த்தவிஶேஷமேயன்றி வேறன்று.

(ராஜாவிஜயதேதராம்) (மஹாராஜோஜயத்யஸௌ) (ஸர்வோர்வீரக்ஷணக்ருஜ்ஜீயாத்) (ஸர்வோர்வீராஜவந்தித:) என்று நான்கு லௌகிக வாக்கியங்களை யெடுத்துக் கொள்வோம். இவற்றில் 'ராஜா' என்று அவிஸர்காந்தமாகவும், 'மஹாராஜ:' என்று விஸர்காந்தமாகவும், மேலே 'ஸர்வோர்வீ' என்பதை ஒருவாக்யத்தில் விஸர்காந்தமாகவும், மற்றொரு வாக்யத்தில் தீர்க்காந்தமேயாகவும் நாம் பிரிப்பது பொருட்பொருத்தத்தைப்பற்றியே யன்றி முன்பின் அக்ஷரஸ்திதியைப்பற்றி யன்றென்பதை ஒரு விவேகியும் மறுக்க முன்வரமாட்டார். இப்படி லௌகிக பதங்களிற்போலவே வைதிக பதங்களிலும் விபாகக்ரமம் அர்த்தவிஶேஷஹேதுகமேயன்றி பூர்வோத்தரவர்ணஸ்திதி ஹேதுகமன்றென்பதும் தன்னடையே இசையத்தக்கதாம்.

ஆனால் அத்யல்பஜ்ஞர்களான நாம் நம்முடைய வ்யபிசாரிணியான புத்தியைக் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமான வேதத்தில் பதவிபாகாதிகள் பண்ணுவோமென்று புகுந்தால் அது ஒருநாளும் கைகூடாது. வேதத்தின் உண்மைப் பொருள்களை மஹாமேதாவிகளான பட்டபாஸ்கரவித்யாரண்யாதிபாஷ்யகாரர்களுங்கூட உள்ளபடியே உணரப்பெறாமல் சிலவிடங்களில் மாழாந்தொழிந்தார் என்னும்போது நம்போலியர் எவ்வளவு? ஆனால் வேதபுருஷன் அந்த பரிஶ்ரமத்தை நமக்குச் சிறிதும் வைக்கவில்லை. பதபாடமும் அபௌருஷேயமாகவே அத்யயநக்ரமத்தில் ஏற்பட்டுள்ளது. அதை ஸுஶிக்ஷிதமாக ஓதிஉபஸ்திதிசெய்துகொண்டாலும், லக்ஷக்கணக்கான பதங்களிருப்பதாலும் ஸம்ஶயப்ரகாரங்களும் பல வகையாயிருப்பதாலும் ஒவ்வொரு பதத்தில் ஒவ்வொருவகையான ஸம்ஶயம் ஜநிப்பது அபதவிஶிக்ஷிதாநாம் ஸம்பாவிதமே. அப்படி உதிக்கும் ஸந்தேஹங்களை ஶாஸ்த்ரவேதிகளான ப்ராஜ்ஞர்களும் *ஸராஜ்யமும் வாசியாத அவ்யுத்பந்நர்களும் அவிஶேஷேண ஸப்தலக்ஷணாதிகளைக் கொண்டே தவிர்த்துக்கொள்ள வேணுமா? அன்றி வேறு வழியுண்டா? என்று விசாரம்வருங்கால், வேதபாஷ்யபரிஶ்ராந்தராய் விவேசநஶக்திவாய்ந்த ப்ராஜ்ஞர்கள் ஸப்தலக்ஷணாதிகளை வீணே உருப்போட்டுத் திண்டாடவேண்டாம், வேதத்தில் முன்பின் ஸந்தர்ப்பங்களைக்கொண்டே பெரும்பாலும் ஸந்தேஹங்களைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்; அவ்யுத்பந்நர்களே ஸப்தலக்ஷணாதிகளால் உதவி பெறவேணுமென்று நிர்த்தாரணஞ்செய்து வழிகாட்டப்புகுந்தது ஸர்வஸ்வதிவ்யஹ்ருதயம். அஜ்ஞரோடு அல்பஜ்ஞரோடு பஹுஜ்ஞரோடு வாசியற அனைவர்க்கும் ஸப்தலக்ஷணாதிகளே ஶரணமென்கிறது விமர்சநூல். இவ்விஷயத்தில் ஸர்வஸ்வத்தின் வெற்றியையும் விமர்சநூலின் தோல்வியையும் விளக்குவோம்; ஸப்தலக்ஷணாதிகள் ப்ராஜ்ஞர்களுக்கு வேண்டியவழியைக் காட்டுதற்கு அணுமாத்ரமும் ப்ரவர்த்திக்கவேயில்லை.

உதாஹரணமாக ஒருபதத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம். 'அதேர்யா' என்னும் பதம் வேதத்தில் விஸர்காந்தமா? அன்றா? என்கிற ஸம்ஶயத்தை நீக்க வந்த ஶப்தலக்ஷணம் "அதேர்யா:" (பா—3.) என்று சொல்லிவைத்தது. "பாகவிம்ஶத்யா ஷே" என்ற அநுவாகத்தில் "அதேத்யேயா தேவஸேஷா:" என்கிறவிடத்தில் அதேர்யாபதம் ஸந்திபூர்வகமாயிருப்பதால் விஸர்காந்தமென்றும், 'ப்ருஹஸ்பதிர்தேவதாஸ்ய' என்ற அநுவாகத்தில் "இக்ஷாவாஸஷா தேவகாதேயா யஜே" என்றவிடத்தில் அது ஸந்திபூர்வகமல்லாமையால் அங்கு விஸர்கம் என்றும் நிர்ணயித்துவைத்தது. இதனால் இரண்டிடத்திலும் பத ஸ்வரூப நிர்ணயம் நன்கு ஏற்பட்டுவிட்டாலும் அந்த பதம் ஓரிடத்தில் விஸர்காந்தமாயும் மற்றோரிடத்தில் அங்ஙனல்லாமலுமிருப்பதற்கு உண்மையில் ஸந்திபூர்வகத்வாபாவங்கள் ஹேதுவல்ல. கிந்து, அங்கங்குள்ள அநுவிஶேஷவ்யவஹாரமே காரணம். முதலிடத்தில் 'தேஷா:' என்பது அந்வயமாதலால் (அதேர்யா:) என்றது. இரண்டாவதிடத்தில் 'யஜே' என்பதும் கீழுள்ளவையும் அந்வயமாதலால் (அதேர்யா) என்றது. இவ்விதமாகவே

திஷ்யாஜாதஸ் ஹா:
ஶ்ஷாணஹா ஸஜ்ஜநாஜாவ்ருத்திநா } ஜாதீ நஜாஜநயதி

அநாயதநா அந்யாயா குமாரவதீ: } (ஶோபாநா)
ஶிவா ந்யாயஜ

உபஹிதாதாநுஷ்யா:-உபஹிதாயநா:. இத்யாதிஸ்தலங்களிலும் விஸர்கஸத்பாவஹேதுக்கள் ப்ராஜ்ஞர்களுக்கு ஸ்பஷ்டமாகவே கண்டறியக் கிடக்கின்றன. அவ்விடங்களுக்கும் ஸப்தலக்ஷணம் அவ்வுண்மை ஹேதுவைத் தொடாமல் "ஸஜ்ஜநாஜா:" (பா—3.) என்றும், "பஶ்ரீம்ஸம்யதநா அந்யா:" (பா—4.) என்றும், "ஹவிதாகோரவர:" (பா—76.) என்றும் சக்பக்தி கட்டிவைத்தது.

மற்றுமுள்ளவையுமெல்லாம் இப்படிப்பட்டவையே யாதலால் ப்ராஜ்ஞர்களுக்கு ஶாநப்ரகரணங் கொண்டு கொள்ளவுரிய உதவி சிறிதுமில்லை.

அந்த ஶாந ப்ரகரண மில்லாவிடில் வைதிகவுலகமே அஸ்தமித் தொழியுமென்று நிரூபிக்கப் புகுந்த விமர்சநால் அந்த ப்ரகரணத்திலுள்ள "தா:. ந ஜோஹவீதி, பரி, ஸோமஸ்ய, ப்ரணே, ஸர்வா, ஸோ, த்ரா, ஸ்ஸ, பர்வ:" என்கிறவொரு ஸூர்ணிகையை யெடுத்துக்காட்டி, இந்த ஸூத்ரம் அவதரியாவிடில் (தா) என்ன வேண்டுமிடங்களில் (தா:) என்றும், (தா:) என்ன வேண்டுமிடங்களில் (தா) என்றும் தாறுமாறுமாகச் சொல்லிவிடவன்றோ நேருமென்றும், ஸர்வஸ்வகாரர்களும் ஞானத்தைக் கொண்டு இங்கு ஒன்றும் நிர்ணயித்துக்கொள்ள முடியாதன்றோ என்றும் ப்ரபல ஸம்ரம்பங்கொண்டு பேசுகின்றது. "அஸ்திர்வம்ஶித ஸப்த ஸாநர ஹவிஷ:" என்ற கணக்கிலே மேலெழக்கற்ற தங்களுடைய ஞானம் ஒன்றுக்கு முதவாமல் ஸப்த லக்ஷணங்களை உருப்போடுவதற்கே உபயோகப்பட்டதைக்கொண்டே * ஸர்வம்தாஸ்ர ஸ்வதம் ஜாநீதே நிதராமுக் கிலக்கான ஸர்வஸ்வத்தின் ஆழ்ந்த உணர்வினுண்மையை உணரகில்லாது ஸஹஸா இங்ஙனே யெழுதிவிடுவது [illegible] ந்யாயத்தின்படியேயாம். இவ்விஷயத்தில் ஸர்வஸ்வம் ஆராய்ந்து வெளியிட்டுள்ள அற்புத நிரூபணங்களை யெடுத்துக் காட்டுவோம் காண்மின்.

ஜோஹவீதி—இத்யாதி பதங்கள் பூர்வத்தில் வந்தால் (தா) என்பது விஸர்கமாகாது என்று ஸப்தலக்ஷணம் சிக்ஷிக்கிறது. இப்படி சிக்ஷித்தாலொழிய அவ்யுத்பந்நர் தெளிவுபெற ஶக்யமில்லையென்பது உண்மையே. இங்கு ஜோஹவீதி முதலிய எட்டு பதங்கள் காட்டப்பட்டிருக்கின்றனவே, இவற்றினுடைய பூர்வவர்த்தித்வத்திற்கும் (தா) என்பதின் விஸர்காபாவத்திற்கும் யாது ஸம்பந்தமென்று ஆராய்வாரில்லையே. "அவனுக்கும் எனக்கும் ஸ்ரூஹகப்ரஹாஹ்யகர்பஸம்பந்த முண்டு; அதனால்தான்

நாங்களிருவரும் ஸுஹ்ருத்துக்கள்'' என்றானொருவன்; அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தமு மிங்கில்லை. ஆழ்ந்த ஞானிகள் இவ்விஷயத்தில் மிக எளிதாக நிஷ்கர்ஷம் பெறுவர்கள்; எங்ஙனே யென்னில்;

ஸம்ஹிதையில் விஸர்கஸந்தேஹாஸ்பதமாக (தா) என்பது பலவிடங்களில் வருகிறது. சில இடங்களில் (தா:) என்று ஸவிஸர்கமாகவும் சிலவிடங்களில் (தா) என்று அவிஸர்கமாகவும் பிரிக்கப்படுகிறது. தச்சப்தம் ஸ்த்ரீலிங்கத்தில் ப்ரதமா த்விதீயா பஹுவசநத்தில் தா: என்று ரூபம் பெறுகிறது. இது நியதம். ஸ்த்ரீலிங்க ப்ரதமாபஹுவசநாந்த விஶேஷ்யபதங்களில் அந்வயிப்பதாகில் (தா:) என்று விஸர்கஸஹிதமாகவே யிருந்துதீரும். அவ்விடங்களில் ஆர்ஷமாகவும் (தா) என்றாகாது. ஏன் ஆகாது? என்றால், அதை மேலே அற்புதமாக நிரூபிப்போம். தேவ்ய:, ஓஷதய:, ஆப: போன்ற பதங்களில் அந்வயிக்கவேண்டுமிடங்களிலே (தா) என்று ஆர்ஷமாகவும் ஒருகாலுமிராது; (தா:) என்றே இருக்கும். அதஏவ, "தா தேவதேவ்யா ஹவந்து, தா ஓஷதய ஓஷதய: காயேநவஸ்ஸந்து, தா ந ஆப:" இத்யாதி ஸ்தலங்களில் (தா:) என்று பாடமாயிற்று. இனி (தா) என்பதன் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிப் பேசுவோம். இது தச்சப்தப்ரக்ருதிகமேயாயினும் லோகத்தில் வழங்கும் பதமன்று. கேவலம் ஆர்ஷமே. இது தச்சப்தத்தின் ப்ரதமா த்விதீயா பஹுவசநங்களில் நபும்ஸகலிங்கமாகவும், அதேசப்தத்தின் அதேவிபக்திகளின் த்விவசநத்தில் பும்லிங்கமாகவும் வரும். (தா) என்பதற்கு இவ்விரண்டுவகை யுருவந் தவிர வேறில்லை யென்பது திண்ணம். அதாவது, 'தாநி' ஸ்தாநத்திலாவது 'தௌ' ஸ்தாநத்திலாவது (தா) என வருதலொழிய வேறு ஸ்தாநங்களிலில்லை யென்க.

விஶ்வாநி, யாநி, ஶ்ருங்காணி, வ்ரதாநி—இத்யாதிஸ்தாநங்களில் "ஶேஶ்சந்தஸி பஹுலம்" என்கிறபடியே ஶிலோபத்தாலே விஶ்வா, யா, ஶ்ருங்கா, வ்ரதா என்று வருவதுபோலே (தாநி) என்னவேண்டும் ஸ்தாநத்திலே (தா) என்று வருவதும், அஶ்விநௌ, உபௌ, ஹரிஷாவந்தௌ—இத்யாதிஸ்தாநங்களில் * ஸுபாம் ஸுலுகித்யாதிப்படியே ஆகாரம் வந்து அஶ்விநா, உபா, ஹரிஷாவந்தா என வருவதுபோல (தௌ) என்னவேண்டும் ஸ்தாநத்திலே (தா) என்று வருவதும் ஸுப்ரஸித்தம். இவ்விஷயத்தை நன்றாக நெஞ்சிற் பதிய வைத்துக்கொண்டு நோக்கினால் எளிதாக அர்த்தமுணரலாம். (1) "உபா ஹி வாம் ஸஹவா ஜோஹவீதி தா வாஜ" என்றவிடத்திலே (தா:) என்று சொல்ல அப்ரஸக்தி சிறிதுமில்லாமையாலே ப்ரக்ருத—இந்த்ராக்நிகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதாகி (தௌ) என்ன வேண்டும் ஸ்தாநத்திலே (தா) என வந்திருப்பதாக ஸுவித்வான்கள் எளிதிலுணர்வர்களாதலால் ஸப்தலக்ஷணத்தின் ஜோஹவீதிசிட்டா இங்கு எதுக்கு? (2) 'ப்ரஜாபதே ந த்வதேதாந்யந்யோ விஶ்வா ஜாதாநி பரிதா பபூவ.' என்றவிடத்தில் (தாநி) என்ன வேண்டுமிடத்து (தா) என வந்ததென்று கீழ்ப்பதங்களாலே ஸுவ்யக்தமாகவுணரலாம். அங்கே (தா:) என்று ஸர்வஸ்வவிஶ்வாஸி யொருவரும் ப்ரமியார். (3) 'ராஜந்த்ராயாம் ஸிக்ருத்ராணோஷாம் ஸேநாஜேஷு தா உபஸ்தாரா' என்றவிடத்திலும் முன் போலவே [தா-தாநிஸர்வாணி] என்று பொருளாதலால் தா: என்கைக்குச் சிறிதும் பொருத்தமில்லாமையால், நாத்ராவி ஸர்வஸ்வ வதம்ஸிநாம் ஶ்ருதி. (4) விஶ்வதேவப்ரஶ்நாநுவாகத்தில் 'தா நோ ம்ருடாத ஈத்ருஶே' என்றவிடத்தில் (தா) என்பது, 'இந்த்ராவருணயோரஹம் ஸம்ராஜோரவ ஆவ்ருணே' என்று அடுத்த கீழ்வாக்யத்தில் ப்ரஸ்துதர்களான இந்த்ராவருணர்களைச் சுட்டிக்காட்டவல்ல (தௌ) என்றதின் ஸ்தாநீயமென்று வித்வானுணரலாமாதலால் ஸர்வேஷு ஸக்தியாக்தாநாத்ராவிந பரிஶுத்தி. (5) 'ஸர்வா தா விஷ்ணுஶ்ரியிரேவதேவ' என்றவிடத்திலும் ஸர்வாணி தாநிஶ்ரியிரோநியாகையாலே அந்த ஶாஸநப்ரகரண ப்ரயாஸங்க ளெல்லாமிங்கு சிதிலங்களேயாயின. (6) 'ஸ்ருவேவ தாஹவிஷாஸ்வஶேஷா ஸர்வா' என்றவிடத்திலும்முன்சொன்ன படியே ஸர்வாணிதாநியாகையாலே நாத்ராவிஶேஷஶோஷீ

ஸர்வஸ்வாபஹாரிணாம். (7) மைத்ராவருணேத்யாதியில் ‘யோ ராஜாநம் ஸ்ருயப்யாய உத்ரா தா நஃ’ என்றவிடத்தில் (தா) என்றது ப்ருஷ்ட—ஶீத்ராவர்ணர்களைத் தொடுவதாகி (யா உத்ர ளதா) என்பதாக நன்குணரக்கிடக்கையாலே அத்ரா விவரணநதஸர்வஸ்வஶரணேஷிணாம்॥ (8) ‘தஸ்ராதா நநேத்ராநாஷ்ய தாவெ நாராநி விஸ்லவஃ’ என்றவிடத்தில் [ஜஹவிஸ்லவஃ!வஃ தாநிநாராதி] என்பவாதலால் ஸர்வஸ்வஶகம் ஶிரவஸாதயாநாகத்ராவி நப்ராவ்யபராதிர்வேஶம்॥

இனி அதே ஶப்தப்ரகரணத்திலுள்ள “அரிஷ்டாஃஸ்யாவராஃ ஶுத்ராஃ—நவவேதூர்வ்ஃ, ஶுமாஃ—நநவராஃ” இத்யாதிகளான சில சூர்ணிகைகளையும் எடுத்துக் கொள்வோம். இந்த சக்பந்திகளும் அப்ராத்வஜ்ஞகவேஷஜம். (அரிஷ்டாஸ்ஸ்யாம தநூவா ஸுவீராஃ) (ஓஜோரிஷ்டாவிஶ்வாந்யங்காநி) என்னுமிடங்களில் அரிஷ்டாபதம் எங்கு அவிஸர்க்கம், எங்கு ஸவிஸர்க்கம் என்று ஸந்தேஹிக்க இடமுளதாதலால் (ஸ்யா) என்னு மெழுத்து பரமாயிருந்தால் விஸர்க்கமுண்டு; இல்லையாகில் விஸர்க்கமில்லை யென்றது ஶப்தலக்ஷணம். உண்மையில் வ்யாகரணக்ஷததோஷங்கள் வஞ்சிதஹ்ருதய ஹேதுக்களல்ல. ‘அரிஷ்டாஸ்ஸ்யாம தநூவா ஸுவீராஃ’ என்றவிடத்தில் [வயம்ஸர்வேஷி, ஸுவீராஃ—ஶோபநாபத்யாஃ, தநூவா—ஶோபநேந ஶரீரேண யுக்தாஃ, அரிஷ்டாஃ—அஹிம்ஸிதாஸ்ஸ்யாம] என்று பொருளாதலால் அரிஷ்டாஃ என்று ஸவிஸர்க்கமாகவே பிரியவேண்டுமென்று நுண்மதியோர் நிலைகண்டறிவர். ‘அரிஷ்டாவிஶ்வாந்யங்காநி’ என்றவிடத்தில் [மம அங்காநி, அரிஷ்டாநி—அஹிம்ஸிதாநி அக்ஷீணஶக்திகாநி ஸந்து] என்று பொருளாதலால் அங்கு அரிஷ்டாபதம் அவிஸர்க்கமாகவே பிரியவேண்டுமென்பதையும் திண்ணிதாக நிலைகொள்வர்.

இதமத்ராவதாரணீயம்॥ நாநாஶாகாப்ரயோகங்கள் உஹாவஹங்களாதலாலும், அதற்குத்தகுந்தாப்போல் “ஸாவாம்ஸாஞ்ஞுவர்ஸவர்ணாஞ்ஜுயாவாவ்யாயஜாஃ” என்று வியாகரணஸூத்ரமு மிருப்பதாலும் விஸர்க்காந்தமாகச் சொல்ல வேண்டிய ஸ்தாநத்தில் அவிஸர்க்கமாகச் சொல்லிவிடவும் அவிஸர்க்கமாகச் சொல்லவேண்டிய ஸ்தாநத்திலே ஸவிஸர்க்கமாகச் சொல்லிவிடவும் வேதபுருஷனுக்கு நிரங்குஶமான அதிகார மிருப்பதால் விஶேஷ்யவிஶேஷணாதிகளின் லிங்கவிபக்திவசநாதிகளைக்கொண்டு வேதஸ்வரூப நிர்ணயம் பண்ணுவது வ்யுத்பத்திக ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களா யிருப்பார்க்கும் துஶ்ஶகமாகையாலே ஶப்தப்ரகரணமே நிரபேக்ஷஸாதகமாகக் கீழ்ப்பண்ணின உபபாதநங்களனைத்தும் உபயோகமற்றவை; ‘ஸுவீராஃ’ என்றிருப்பதைக் கொண்டு (அரிஷ்டாஃ) என்று ஸவிஸர்க்கமாயிருக்கவேணுமென்பதும், ‘விஶ்வாந்யங்காநி’ என்றிருப்பதைக் கொண்டு ‘அரிஷ்டா’ என்று அவிஸர்க்கமா யிருக்கவேணுமென்பதும் பல்பஜயுக்திகளேயாகும். ஆகவே, அந்யவேதங்களைக் கொண்டு நிஶ்சயித்துக்கொள்ளுதல் வ்யபிசரிதமேயாகும்; ஆகவே ஶப்தப்ரகரணமே நிரபாயமான நிர்ணாயகம்—என்பர் பூர்வபக்ஷிகள்.

இந்த துர்வாதத்தை நூற்றுக்கால் மண்டப ப்ரஸங்கத்திலும் கூசாதே வெள்காதே வெளியிட்டனராம். அப்போது ஆங்குத் திரண்டு கிடந்தவை யாவும் தஞ்சைநகர்த் தலையாட்டிப் பதுமைகளே யன்றிப் பகுத்தறிவுடையா ரொருவருமிருந்திலராதலால் ‘அரஸிகேஷு ரஸோக்திநிவேதநம் ஶிரஸி மா லிக மா லிக மா லிக’ இத்யாதிகளை ஸ்மரித்து நம்முடைய ஸப்ரஹ்மசாரிகளும் ‘விழுமிய நிதியை வெளியிட இதுவன்றிடம்’ என்று வாளாவிருந்தனர்.-வைதிகேஷ்வவேதேஷ்வதுர்த்ருஷ்டிம் ஸந்தி வாணம் ஶிஶுநு। விசாரு விவேகீ ஸாரஜ்ஞஸம்ப்ரதாயவதயாகவிதம்॥

வேதபுருஷனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் நிரங்குஶமாகவே யிருந்தாலும் நல்லவிவேகிகளையும் மருள வைக்கும்படியான ஸ்வாதந்திரியத்தை அந்த வேதபுருஷன் ஏன்றுகொள்ளவில்லை. எல்லாம் வெகு அழகாக வ்யவஸ்திதமாகவே யுள்ளது. ஸாவாம்ஸாஞ்ஞாமித்யாதி

ஸூத்ரம் உள்ள ப்ரயோகங்களுக்கு வழிகாட்ட வந்ததத்தனையே யன்றி, இல்லாத ப்ரயோகங்களை ஸாதகம் பண்ணுவதற் குறுப்பாக வந்ததன்று. 'ருஜவஸ்ஸந்து பந்தாந:' என்ன வேண்டுமிடத்தில் 'ருஜவஸ்ஸந்து பந்தா:' என்றது எங்ஙனே யென்ன, ஜஸ்ஸின் ஸ்தாநத்தில் (ஸு) வந்திருக்கிறதென்றும், 'வ்யோமநி' என்ன வேண்டிய ஸ்தாநத்திலே 'வ்யோமந்' என்றது எங்ஙனே யென்ன, (ஙேர்லுக்) வந்திருக்கிறதென்றும் (ஏவமாத்யா) வேதத்திலுள்ள ப்ரயோகங்களுக்கு உபபத்தியைக் கூறவே இந்த ஸூத்ரம் ப்ரவர்த்திப்பது. இருக்கவேண்டிய முறையிலே இருக்கின்ற பதங்களையும் இந்த ஸூத்ரம் வேறுபடுத்திவிட மாட்டாது. அதாவது, வேறுபடுத்துவார்க்கு அநுக்ராஹகமாகமாட்டாது. "வாயவ்யம்ஶ்வேதமாலபேத பூதிகாம:" என்று வாய்வந்தபடி உளறி விட்டு 'பஹூம்ஹஜவி' கிடையாதோ? என்பார் போன்ற குத்ஸிதர்களை எங்கள் குழுவினில் புகுதவொட்டோம். ஆனால், இதை நாம் எப்படி நிர்ணயித்துக்கொள்ள முடியும்? 'பதம் இருக்கவேண்டிய முறைமை இது, மாறுபட்டிருக்குமிருப்பு இது' என்று நம்மால் நிர்ணயித்துக்கொள்ள முடியாதே; அர்த்தத்தின்படியே பிரயோகிப்பதில்லை என்று ஸித்தமான பின்பு அர்த்தம் வ்யவஸ்தாபகமாக மாட்டாமையால் தேவா: என்னவேண்டுமிடத்தில் (தேவா) என்றும் 'தாநி' என்னவேண்டுமிடத்தில் (தா:) என்றும் வேதம் ஓதி வைக்கக் கூடியதாதலால் இதில் வ்யுத்பத்தி வீணாகுமன்றோ என்னில்; இது வேதத்தைக் கனவிலும் கேட்டறியாதவர்களின் வாக்ய மென்னத்தகும். ஸப்த காண்டத்தினுள் ஆகாராந்தங்கள் அவிஸர்கமானவையும் ஸவிஸர்கமானவையும் ஆயிரக்கணக்காயிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பதத்தையும் உற்று நோக்குங்கள் இனியாகிலும். புல்லிங்கத்திலோ ஸ்த்ரீலிங்கத்திலோ ப்ரதமாபஹுவசநாந்தம் ஸவிஸர்கமாயிருக்கவேண்டிய முறைமையில் தவறி அவிஸர்கமாக ஒரு இடத்திலாவது வருவதாய்க் காட்ட முன்வருவாருளரேல் அறையோவறையென்று வாதாக்கையும் பீதாம்பரமு

மணிந்து கம்பீரமாக வெளிவரலாம். எங்கள் தலையையும் அறவிலை பெறலாம். அந்த வீணசையை விட்டொழிமின்; குனிந்து கேண்மின்; 'நாஹ:' என்னவேண்டுமிடத்தில் (நாஹா) என வருவதுண்டு; 'வஸஜ:' என்ன வேண்டுமிடத்தில் (வஸஜா) என வருவதுண்டு; உரணா என்ன வேண்டுமிடத்தில் (உரயா) என வருவதுண்டு; ஸாஹநா என்ன வேண்டுமிடத்தில் (ஸாஹவா) என வருவதுண்டு; மற்றும் பலவகையாகவும் வருவதுண்டாகிலும் ஜஸ்ஸ்தாநத்தில் (ஸு) வருவதாவது, ஶிஸ்தாநத்தில் (ஜஸ்) வருவதாவது இந்த க்ருஷ்ணயஜுர்வேதத்தில் கிடையாது. யாஜ்யா ரஶநா வஶா விஶ்வா ஸர்வா ஸத்யா ஸௌம்யா ஸ்தீரா ஸேவ்யாநா—இத்யாதிகளான பலபதங்கள் அவிஸர்கமாயும் அவிஸவிஸர்கமாயும் வருகின்றனவே; இனியாகிலும் உட்கண் செலுத்தி உற்று நோக்குமின்; பஹுவசநத்துக்கான விஸர்கம் வரவேண்டுமிடத்தில் அது வராமல் ஆகாராந்தமாகவே நிற்பதான பதம் ஒன்றுவது உதாஹரிக்கப்படுமேல் ஸர்வஸ்வத்தின் ப்ரயாஸமெல்லாம் பழுதே யென்றும் ஶாஸந ப்ரகரணமே சரணமென்றும் இசைந்திடத் தயங்கவேமாட்டோம்.

வாரீர் ஸஜ்ஜநங்காள் !, இப்போது யாம் என்ன சொன்னோமென்று உணர்ந்தீர்களோ? மீளவுங்கேளீர். ஏஷ: என்றோ ஏஷா என்றோ ஸ: என்றோ ஸா என்றோ ஏகவசநமாகச் சொல்லி வைத்து ஏதச்சப்தத்தை பஹுவசநமாகச் சொல்லிவைத்த விடம்ஒன்றுவது கிடைக்குமா என்று வேதாத்யப்ரதீபங்கொண்டு தேடிக் காண்மின். யாரா:, யீரா:, வீரா:, வொரா: என்று பஹுவசநமாகச் சொல்லிவைத்து ஏதச்சப்தமாக ஏஷா என்றோ ஏஷ: என்றோ ஸ: என்றோ ஸா என்றோ சொல்லிவைத்த இடமாவது உண்டா என்றும் பாருங்கள். மண்டை விளக்கின்றித் தேடுகின்ற உங்களுக்கு என்ன கிடைக்கும்: 'ப்ரதிபோத்ய ஸாத்வஸிம்ஹம் வதிதோ ஹாஹந்த! தஸ்ய ஸ்வவகாஹநே?

என்னும் பரிசே கிடைக்கப் பெறுதிர். இத்யலம் தைவஹதஸ்ய ஶுஷ்கவிவாதேந.

ஆனால் பூர்வபக்ஷிகள்—யாஹிஸாய்யாஹவிரக்ஷந்தேவா: என்றவிடத்தில் வித்யாரண்யபக்ஷத்தை ஸர்வஸ்வம் எடுத்துக் காட்டியுள்ள விடத்திற்கு மறுப்புரைக்கும்போது, ஸாய்யா: என்ன வேண்டுமிடத்தில் (ஸாய்யா) என்றது ஸர்வாம் ஸஹ ஶ்ருதித்யாதிப்படியே பொருந்துமென்று ஆகாஶநாட்யம் காட்டியிருக்கின்றனராதலால் அந்த பக்ஷத்தை இங்கு ஸ்வீயபக்ஷோபோத்பலகமாக நிதர்ஶிப்பிக்கப் பார்ப்பர்கள்; அது விவாதாத்யாஸிதமாகையாலும், “ஸாம்ஹகணேர் ஹகாரோஷ்ட்ரி ஹகாரோஷ்ட்ரி விஹீதணே। ஸுயாப ராக்ஷஸஶ்ரேஷ்டோ ராஹணோ நத்ராவண:.” என்றாற்போன்ற ஸமயோர்நங்கள் காசுக்குமுதவாதென்பது மேலே விரித்துரைக்கப்படுமாதலாலும் அந்த ப்ரயாஸம் பயனற்றதேயாம். ஸர்வபக்ஷமான வேறொரு பக்ஷத்தை தாத்பர்யமாக எடுத்துக்காட்டக்கூடுமேல் ஶோபேத்ர ஶோப ஆநந்த:.

கிம்பஹுநா? வேதபுருஷனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யம் எப்படிப் பட்டதென்பதைப்பற்றி மேலே ப்ராமாணிகதரஸ்வபாவஶோபாஹ்யமாக நிரூபிப்போம். அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தின் பரிஸ்திதியைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், வாயெடுத்தபோதெல்லாம் ‘வேதம் ஸ்வதந்த்ரமாகையாலே ஒன்றும் நம்மறிவால் நிலைகாணமுடியாது’ என்றும், ‘எப்படிப்பட்ட ப்ராஜ்ஞர்க்கும் ஸப்தலக்ஷணமே சரணம்’ என்றும் யதாஜாதர்கள் சொல்லக்கூடிய வார்த்தையை ஸாக்ஷராஸ்யரென்று பேர் சுமப்பாரும் சொல்லவும் எழுதவும் துணிவதே! என்னும் ஶோகாஸ்ரீ * ஸஞ்ஞாபயதி ஸ்வம்தேஹதோவாதத்ருஷ்டிலோகம் ந:.

இனி “ஆதித்யா:. நவவேத்வேவல:” என்கிற ஶாந்த ப்ரகரண சூர்ணிகையை எடுத்துக்கொள்வோம்; ஸப்தகாண்டத்திலுள் ஆதித்யாபக்ஷம் விஸர்காந்தமாகப் பல்லாயிரமிடங்களில் வருகின்றது. ஆதித்யேப்ய: ப்ரஶ்நத்தில் “தராதித்யம் சரும் நிர்வபேதாதித்யா வை தேவதயா விட்” என்ற ஓரிடத்தில் மாத்திரம் (ஆதித்யா) என்று ஸவிஸர்கமாய்க் கிடக்கிறது. ஏன்? யபேஷ என்பது பூர்வத்தில் வந்தபடியாலென்கிறது ஸப்தலக்ஷணம். திண்ணைக்குத் தேள்கொட்டிற்றாம், தீர்த்தமிடாவுக்கு நரி கட்டிற்றாம். அது கிடக்கட்டும். உண்மைக் காரணமென்ன? [விட் ஆதித்யா பவதி; குத:? தேவதயா] என்கிறது அங்கு. விட்-ப்ரஜா, இத்யர்த்த:. ஆதித்யதேவதாகஸ்ய விட் ஆதித்யா பவதீத்யர்த்தோ பவதி. “ஸோம்ஸ்வஸ்யாதேத்யாஹ ஸௌர்யா ஹி தேவதயா ப்ரஜா:” இத்யாதிகள் பலவும் இதற்கு உபஷ்டம்பகமாக ஸர்வஸ்வத்திற்குத் துணை நிற்கத் தன்னடையே விரைந்தோடி வருகின்றன. ஸநயஜ்ஞப்ராதிர்யர்களுக்கு (ஆஹ ஸௌர்யா:) என்ற ஶாந்த வாக்யம் மறந்துபோனால் திண்டாட வேண்டுமத்தனையே. ஸர்வஸ்வவிஶ்வாஸிகளுக்கு ஒருநாளும் ஓரிடத்திலும் ஸம்ஶயப்ரஸங்கமில்லை. ஐயர்களுடைய சிட்டாவெல்லாம் ஸப்தகாண்டத்தோ டொழியும். ஸர்வஸ்வம் எங்கும்வழிகாட்டும். முதலஷ்டகத்தின் எட்டாம் ப்ரச்நத்தில் (ஸமிர்ண்யாதித்யா பவதி) என்றவிடத்தில் ஆதித்யாபக்ஷத்திற்கு சிட்டா ஏதேனுமுண்டோ? பொருளுண்மை யுணர்தலே பொருத்தமான சிட்டா. இப்பொருளுண்மையைத் தெரிந்துகொள்பவர்கள் ஆதித்யேப்ய: ப்ரஶ்நத்தில் ப்ரக்ருத-ஆதித்யாபக்ஷத்தைக் கனவிலும் விஸர்காந்தமாக ஓதார்கள். ஸப்தலக்ஷணம் ‘நவவேத்வேவல:’ என்று சொல்லிவைக்காமல் “ந (தேவதயா) விஷ்ர:” என்றாவது சொல்லிவைத்தால் அஜ்ஞர்க்கும் ப்ராஜ்ஞர்க்கும் உபயுக்தமென்று ஒருவாறு உகக்கலாம். ப்ராஜ்ஞர்களுக்காக வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வம் அவதரிக்கப்போகிறதென்றே அஜ்ஞரோஜ்ஜீவ்யமாக எழுதி வைத்தார்களென்னத் தட்டுண்டோ? தூரியம் முழங்குமே.

இனி ஆஶா:. நநீவா: என்கிற சூர்ணிகையை எடுத்துக் கொள்வோம். ஆஶாபதம் விஶ்வா ஆஶா வாஜபதிர் இத்யாதிகளான சில இடங்களில் விஸர்காந்தமாக வருகிறது; அவ்விடங்களில் விஸர்க காரணம் ஸ்பஷ்டமாகவே அறியக் கிடக்கின்றது. ‘யபஸ

தீரஜிராஸாநெநா ஜஷூ’ என்ற ஓரிடத்தில் மாத்திரம் ஜவிஸஹ-மா யிருக்கிறது. ஏன்? [ஆஸா—ஊிக், நஃ, ஈஜிஃ ஜஷூ—வீ திஹெதூஹ-வதூ] என்று பொருளாதலால். இங்கு ஆஸாஃ என்று விஸஹ-ஙமா யிருக்குமோவென்று ஸந்தேஹிக்கக்கூடியவர்கள் வஊஷாவபூஷாவஊங்களில் ஸந்தேஹிக்கிற பேர்வழிகளேயா யிருக்கவேணும். ஜெ்ஜீக்கில் “ஊயு-ாஷிஸாஈ் ஈஜிரா ஸெளஷயீநாழ” என்று நிஷூஷெஹமாகவேயுள்ளது. இதையெல்லாம் விமர்சித்து விளக்கக்கூடிய ஹாஷ்யம் ஸர்வஸ்வ மொன்றுக்கே “ மற்றையதுக்குண்டோ? இவ்விடத்திலும் “நாஜிஃ வஊ-ஃ” என்றோ “ந நெநா ஜஷூவஈஃ” என்றோ ஸப்தலக்ஷணம் சிக்ஷித்திருக்கலாம். ஸர்வஸ்வ மதிகரிக்கவேண்டிய காரியத்திலே நாம் தலையிடுவதாவதென்? என்றே அப்புத்பகநர்களை மாத்திரம் அநுக்ரஹித்தொழிந்தது ஸப்தலக்ஷணம்.

விமர்சநூலில் உள்ள ஹாஸ்ய விஷயமான சில வாக்யங்களை இங்கு உஊாஹரித்து ஈஸிகவிஉான்களைச் சிரிக்கச்செய்திடுவோம். “யாஈா—வெநஷாவஊவ-ஃ” ஓர் ஸூத்ரம். யாஈா என்னும் பதமானது வஊஷா என்பதைக்காட்டிலும் பரத்திலிருக்குங்கால் விஸஹ-ஙமாக ஆகாதென்கிறது. (வஊஷாயாஈா) என்றவிடத்தில் இந்த ஸூத்ரம் இல்லாவிடில் யாஈா என்பது விஸஹ-ஙமன்றென்று ஸயம் செய்யமுடியாது. விஸஹ-ஙமாகச் சொல்வது ஒருகால் நியாய விரோதமானது என்று கூறவர்தால் வேதத்தில் விசேஷண விசேஷ்யங்களில் வசநபேத மிருப்பதைக்கொண்டு ந்யாயவிரோத பரிஹாரம் செய்யப்பட்டுவிடும். இனி இங்கு யுக்தியால் பதஸ்வரூப நிர்ணயம் செய்யமுடியவில்லையாதலால் ப்ரமாணாபேக்ஷை அவச்யம்; அதுதான் (வெநஷாவஊவ-ஃ) என்னும் ப்ரமாணம். அது ஸப்தலக்ஷணத்திலுள்ளது. ஆகையால் ஸப்தலக்ஷணம் அவச்யமானது.” என்கிறது விமர்சநூல்.

இந்த வாக்யங்களைக் கண்டு சிரிப்பதா அழுவதா? ஒன்றுந் தெரியவில்லை. கீழ் விவரணங்களால் இதெல்லாம் நிரவஶேஷமாக ஊதூவெடிகம். வேதத்தில் விசேஷண • விசேஷ்யங்களில்

வசநபேத மிருக்கிறதென்று ஷூஊூமாக இவர்கள் ஜூஹித்திருக்கிறார்களேயன்றி உட்புகுந்து மருமமறிந்தாரில்லை. ஸர்வஸ்வத்தை ஊஷிப்பவர்கள் எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கும் கோரமாதவஞ் செய்தாலும் அவ்வுண்மையை எங்ஙனே யறியவல்லார்? (ஜயம் ஹொகாஃ) (ஊஜெ ஹொகஃ) (வஊஷ ஹெவாஃ) (வஊஷா ஹெவசாஃ) என்றிவைபோன்ற வ்யத்யயங்களை ஏழு காண்டங்களுள் ஓரிடத்திலாவது காட்டமுடியுமோ? உள்ள வ்யத்யயங்களெல்லாம் மிகவும் வ்யவஹிதங்களா யிருப்பதாலும் ஜநவரதம் நம்வாயில் புரண்டுகொண்டே யிருக்கும் வெஊஸம்ப்ரஊாயிகள் ஜநூஸஙிக்கப்படும்போது ‘இன்னவ்யத்யயம் இங்கு வரப்போகிறது, இன்னவ்யத்யயம் இதோ வரப்போகிறது’ என்று பத்து பதங்களுக்கு முன்னமே ஸாஊூஜமாக வுணர்வதற்கிடான ஹாஷ்யத்தை நம் விஜஸ-காஈர் போன்ற யஶாஸூதஹூாஹிகளுக்கும் அளிப்பதற்கென்றே ஸர்வஸ்வம் அவதரிக்கின்றமையாலும் (வஊஷாயாஈாஃ) என்றிருக்குமோவென்கிற ஶங்கை ஸர்வஸ்வ ஊகூர்களுக்குக் கனவிலும் உதியாது. ‘வஶாவிஶஸநகூ்யதெ்யகெவஞம் ஹாவ்ய ஶதூிம் நிஹஜ வாஈாஷவெதாஜஜ-விஜூாநவஸம்வகு। ஜவி ஜயி வரிவஊ ணெ-த்யாவூஹவ-ா ஜிகஜூாஃ ஜதிவந ஹாவஜெநாம் வஊய ஜெஹி ஹஜெ॥’ என்னும் ச்லோகத்திற்கு இலக்கா யிருப்பார்க்கே இப்படிப்பட்ட ஶங்கைகள் உதிக்கும். ப்ஹஸ்ரீ. வெஊ்யநாய ஶாஸ்ரிகள் அச்சிட்ட வஊவாம்வாஸ்ஜமொன்றையே இவர்கள் ஹூஜாணஜஊயஸ-ந்யமாகக் கொள்வது தகுதி. அஃதொன்றைக் கைக்கொண்டுவிட்டால் அக்ஷர, ஷூஈ, வஊாஷிஹாவாமான ஸகல ஸந்தேஹங்களும் எளிதாகத் தீர்ந்துவிடுமன்றோ. அப்புத்தகப் பதிப்பு இடையறாது நீடூழி நெடுகிச்செல்லுமாறு நிதிசேகரிக்க முயல்வதே இவர்களின் உண்மை வைதிகத்வத்திற்கு உரியதாம். ‘ஹொகொஸி ஹத-ாதழ’ இத்யாதி மடக்கு இல்லாதொழியில் ஜாம்ஜமே தலைகீழாய்ப் போயிருக்குமன்றோ? என்றாராம் ஒரு வநவாரி. கிம்கரிஷாஃகிஜாஜெ்யஷா வஊெத தஸ்யஜஹாதூநஃ?.

விமர்சநூலில் வ்யதிவ்யாவ்ருத்திவிஷயமாக ஒரு ப்ரஸங்கங்காண்கிறது. 'தெதிவ்யாஜ்யாவாவ்யதிவ்யாஸ்வாதிஷு' என்றவிடத்தில் மாஞானிகளும் (தெதிவ்யா:) என்கிற பஹுவசநஸமாஹிவ்யாஹாரத்தைக் கொண்டு ஜ்யாவாவ்யதிவ்யாவ்ருத்தத்தையும் விஸம்பந்தமாகவே ஓதிவிடுவார்களாம். "இதி கரண வசநயொஸ்ஸு (ந)" என்கிற ஸப்தலக்ஷண மில்லாவிடில் வெவ்ஹாஷ்யகாரர்களும் (ஜ்யாவாவ்யதிவ்யா:) என்று விஸம்பந்தமாகவே பிரித்துரைத்திருப்பர்களாம். இப்படிப்பட்ட அநர்த்தம் விளையவொட்டாமல் ஸப்தலக்ஷண மஹர்ஷி காத்தருளினராம். அந்தோ! கண்ணெச்சில் படாமே கர்ப்பூரம் கொளுத்தவேணும். மேகஸந்தேஶ காவ்யத்தின் முதல் ச்லோகத்தை (காவித்தாஹா) என்று யாரேனும் திருத்திவிடப் போகிறார்களேயென்றஞ்சி ஒரு ஜஷி "நஜெவெவ்யமாகாவிஸ்தத்யவிராஹாவாசகவெ" என்றொரு ஸூத்ரமியற்றினராம். 'ஜெவெ' இதிகிம்? 'ஜயோதாஜுஜநா ஜ்யஷா காவிஸ்காஹாரவத்தந்தி' இதி ப்ரதிஶ்லவ்யாஹஸநெ.' இத்யாதி ஹாஷ்யமும் ஒருவர் இயற்றினராம். 'என்னவுபகாரம்! என்னவுபகாரம்!!, இந்த ஸூத்ரமில்லாவிடில் மஹாகாவ்யம் மாண்டுபோயிருக்குமே!' என்று கண்ணீர் சொரிந்தாராம் ஒரு மஹாமஹோபாத்யாயர். ஐயோ! இவை என்ன பரிதாப வாக்யார்த்தங்கள்!.

'தெதிவ்யா:' என்றவை ஜ்யாவாவ்யதிவ்யாவில் அந்வயிப்பவையென்கிற ஜ்ஞம் ஸர்வஸ்வத்ரஷ்டிகர்கட்கன்றி மற்றையோர்க்கு ஐயிக்க ப்ரஸக்தியில்லை. இந்த வாக்கியம் எவ்விடத்திலுள்ளதோ அவ்வநுவாகத்தை அவஹிதராக அநுஸந்தித்தால் (தெதிவ்யா:) என்பது தனிவாக்கியம், (ஜ்யாவாவ்யதிவ்யாஸ்வாதிஷு) என்பது தனிவாக்கியம், (ஸ்வாதிஷுஜ்யாவாவ்யதிவ்யா) என்று அந்வயிக்க வேண்டுதலால் இந்த மருமமறிவார்க்கு விஸம்பந்தஸந்தெஹ ப்ரஸக்தியில்லை என்பது நன்கு விளங்கும். இதற்குக் கீழ் அநுவாகங்களும் மேல் அநுவாகங்களும் இவ்விஷயத்திற்கு நல்ல சான்றாகும். 'தெ நெந ஜதா:க்யகவாகாஸ்வாவிந்த:' 'தெவிநீவாநெஜ்ய ஸ்யஹஸ்வதயெஸித்வாட:' 'தெஜெஹஜ்ய காஜெயவாஸ்வாநு

தா ஸ்வாரஸாஜெரண்யாயவஸ்யாஜெ:' இத்யாதிகளான கீழ் மேல் அநுவாக ஸமாப்திப்ரணாளியை நோக்கினால் இவையெல்லாம் தனித்தனி ஸுநயிகளான ஹிஜு வாக்யங்களென்பது கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகும். தெ, திவ்யா: என்ற இரண்டும் பன்மையாயிருக்கையாலே ஜ்யாவாவ்யதிவ்யாவும் பன்மையாகவே யிருக்குமென்று நினைக்கவல்லார் ஸயம்வ்யுத்பந்நர்களே; அன்னவர்கட்கு ஸப்தலக்ஷணம் மேள தாளங்களுடன் இருந்தே தீரவேணுமென்பதை யாரால் மறுக்கமுடியும்? (ஜ்யாவாவ்யதிவ்யாஜெஜுஜ்ஞாஸ்ஸவாா:) என்றவிடத்தில் ஜ்யா + வ்யா பதம் மேலுள்ள ஸுநயிவஜ்ஞங்களுக்குச் சேர விஸம்பந்தமேயென்று நிர்ணயிக்கப்படுவதுபோல் ப்ரக்ருத ஸ்தலத்திலும் இப்பதம் (ஸ்வாதிஷு) என்கிற மேலுள்ள அந்வயிபதத்திற்குச் சேர ஸவிஸம்பந்தமே யென்று ஸவ்யுஹிசரிதமாக ஸுஹிஜ்ஞரால் அறுதியிடப்படக் குறையில்லையாகையால் ஸஜெநாவ்யஹாநெஜஜ்ஞாநெதஸ்ஹோஸ்ய:. இந்த ப்ரகரணத்திலே மற்றும் வெதிதவ்யாஸங்கள் பலவற்றையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஸப்தலக்ஷண வியாக்கியானத்திலே தெளியக் கண்டுகொள்வது......................

இனி ஸப்தலக்ஷணத்தின் இரண்டாவதான விஸம்வாதப்ரகரணத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம். 'ஸூய் ஸுயாஷ்தெத' 'ஸுஸ்யா வவதஸ' இத்யாதி ஸ்தலங்களில் வஜுவவஜ்ஞங்களை ஸூயெ என்றும் ஸூய: என்றும், ஸுஜெவஸ்ய என்றும் ஸுஸ்யா: என்றும் விஸஜிக்க யோக்யதை யுண்டாதலால் ஸந்தேஹமற நிர்ணயிக்கப் புகுந்த ஸப்தலக்ஷணம் வ்யாஜ்ஞஹ்யஜ்யமாக ஸுநயிவஜ்ஞங்களைக்காட்டி நிரூபியாமல் கீழ் ஸஜெந ப்ரகரணத்திற் போலவே முன்பின் அக்ஷரங்களைக் கொண்டு சக்பந்திகட்டி நிர்ணயித்துவிட்டது.

(ராஜ்ஞ வஷஜஜளகநஸ்யாம்) (ராஜ்ஞ வஷாஹியாவயஜி:) (ஜஹ்யா ஸஜநிஜெவெஜஹீ) (யெஸ்வா வதஸ வ்யாதீயதாழ்) என்று நான்கு ஜளகிக வாக்யங்களைக் கொள்வோம். இவற்றில் முதல் வாக்யத்தில் 'ஜஜள' என்றதற்குச் சேர (ராஜெஜ்ஞ) என்றும், இரண்டாவதில் மேலுள்ளதற்குச் சேர (ராஜ்ஞ:) என்றும், மூன்றாவதில்

'அஜநி' என்றதற்குச் சேர (மஹ்யா:) என்றும், நான்காவதில் 'ருதீயதாம்' என்றதற்குச் சேர (யெலெத்வ) என்றும் விவேகிகள் விபஜித்தால் இது அர்த்தவிபர்யாஸமேயன்றி முன்பின் அக்ஷரவிபர்யாஸமன்று. இவ்விஷயம் வேதத்திலும் இவ்வாறேயன்றி மாறுயதன்று.

"அதிதி: பாஶாந்ப்ரமோ" என்ற அநுவாகத்தில் "தஸ்யா உபெஷணமேஷதா:" என்றவிடத்தில் 'தஸ்யா: என்றில்லை, தஸ்யை என்றுதான் பதம்' என்று நிர்ணயிக்க ஸம்ப்ரதாநாபேக்ஷமான 'அதத:' என்கிற க்ரியையுள்ளதென்று காட்டவேண்டுவது விவேகிக்ருத்யம். ஸப்த லக்ஷணமோவென்னில், "தஸ்யா ...அவவத்வர்ம்" (19) என்று அந்வயவசத்தைக் கொண்டு சக்பந்தி கட்டிவைத்தது. "அதத ப்ரபர்ஹதஸ்மெஸ்யை" என்று அழகாகச் சொல்லி வைக்கலாம். இப்படியே மற்றவையும்.

"யாம்வா அத்வர்யுஶ்ச யஜமாநஶ்ச தேவதாமந்தரிதஸ்தஸ்யா ஆவ்ருஶ்ச்யேதே" என்றவிடத்திலும் அவ்விதமாகவே (தஸ்யை) என்றே பதம் என்று நிர்ணயிக்க "தஸ்யாஉத:...பர்வர்ய" (19) என்றது. இதுவும் அந்வயவாதர்க்கே ஆதரணீயம். ஸர்வஸ்வம் இங்குக் காட்டுகிற வழி ஏதென்னில்; கேண்மின்; ஸோமயாகத்தில் தேவதைகள் பல பலவாகையால் அத்வர்யுவும் யஜமானனும் அநவதாநத்தாலே யாதொரு தேவதைக்கு ஹவிர்பாகமான அவதாநத்தை உண்டுபண்ணுகிறார்களோ அந்த தேவதைக்கு அவர்கள் அபராதப்பட்டவராகிறார்கள் என்கிறது இதில். இப்பொருளின்படி இங்கே (தஸ்யை) இருக்கவேணுமா? (தஸ்யா:) இருக்கவேணுமா? என்று விமர்சிக்கில், எந்த விபக்தியிருந்தாலும் பொருள் பொருந்தக் குறையில்லையென்று சரக்கறச் சொல்லிவிடுவர்கள் மேற்புல் மேய்பவர்கள். உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கப் பலவிடங்களிற் கண் செலுத்தவேணும். அங்ஙனமுழைத்து நுட்பம் கண்டுபிடிக்க வல்ல ஶக்தி ஸர்வஸ்வமொன்றுக்கே அஸாதாரணம். வ்யஸ்யதாவின் அர்த்தத்திலும் ப்ரயோகிக்கப்படுமிடங்களில் முன்னே எந்த விபக்தியை வேதபுருஷன் ப்ரயோகிப்பது வழக்கமென்று

ஆராய்ந்தால், (ஆதேவதாப்யோ வ்ருஶ்ச்யேதே) (நதேவதாப்யோ ஆவ்ருஶ்ச்யேதே) (ஆவ்ருஶ்ச்யேதே வா ஸதஸ்யஜமாநௌ நாஸ்திக்யாய) என்பவை உதாஹ்ருதிஸூக்தங்களில் 'தேவதாப்ய:, அஸ்திக்யாய' என்பவை உதாஹ்ருதிஸூக்தங்களில் தெளியகில்லா ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்கையாலே இங்குத் தெளியகில்லா ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்கையாலே இரண்டாவது அஷ்டகத்தின் தொழியினும் இன்னமும் ஆராயுமளவில் இரண்டாவது அஷ்டகத்தின் முதல் ப்ரச்நத்தில் பதின்மூன்றாவது தஶதியில் (ஆஸவப்யோ வ்ருஶ்ச்யேத...... ஆஶ்ரமேவ்ருஶ்ச்யதே) என வரும் வாக்யங்கள் கொண்டு சதுர்த்தீப்ரயோகமே வேதபுருஷாபிஷ்டமென்று நன்கு தெளியப் பெற்று (தஸ்யா ஆவ்ருஶ்ச்யேதே) என்ற ஸந்தர்ப்பத்திலும் சதுர்த்தியே யென்று கொள்ளப்பட்டால் இந்த மருமம் யாவதாதஸாவி மறவாதிறே. (தஸ்யா உதிதாவவத்வர்ம்) என்கிற ஸப்தலக்ஷண வாக்யம் மறந்துபோகக்கூடும்; அது புளியங்கொட்டையுருவினால் தரிக்கப்படவேணும்; இவ்வழிக்கு அவ்வருமை இல்லைகிடீர். (வாஜஸ்நேயா பகவா) இத்யாதி மடக்கு மறந்துபோனால் ஆதிதேவப்ரஸ்தமே தொலைந்துபோம். யார்க்கு? நம் விமர்சகாரஸமர்த்தர்களுக்கு. ஸர்வலக்ஷணாதிநிவர்த்யஸந்தேஹஸ்ஸமர்த்தர்களுக்கோ வென்னில், ஒரு லக்ஷணத்தாலும் அநிவர்த்யமான ஸந்தேஹம் மாத்திரமேயன்று; ஒரு லக்ஷணத்தாலும் அநிவர்த்யமான ஆநந்தாதிஸந்தேஹங்களும் தலைகாட்டமாட்டா. இது முந்தையுருப்போடுவதனால் என்று நினைக்கிறீர்களோ? நினைமின் நிதியறியீர். வேதபுருஷன் போகிற வழி ஸநாதநமென்று அறியகில்லீர்.

ஸமாநப்ரகரணத்திற் போலவே வைஷம்யப்ரகரணத்திலும் ஒன்றுக்காவது உண்மைக்காரணம் கண்டறிந்து காட்டப்படவில்லை. ஆனால், நம் ப்ரகாஶகவிமர்சகஸமர்த்தர்கள், அந்த ப்ரகரணத்தில் "யஜ்ஞோ ஜாதே" (16) விவர்த்தவக்ஷிகள், அந்த ப்ரகரணத்தில் "யஜ்ஞோ ஜாதே" (16) "நக்ஷத்ரியவெவ்ய" (25) என்று அந்வயவசவிஹ்வலாஹாரமும் சில இடங்களில் நிர்ணாயகமாகக் காட்டப்பட்டதே யென்பர்; இதற்கு 'ஆமாம்' என்று தலையாட்டுமாறு தூங்குகின்றிலோம் யாம்.

அவை * ஸலக்ஷணவிக்ரமாதிவதிவதிதமேயன்றி அந்வயி க்யாபேக்ஷத்தாலன்று. ப்ரஸ்தாவஸாம்ய அநுப்ரவேஶம் பூர்வத்திலிருப்பதால் அவற்றை யெடுத்துக் காட்டவேண்டிற்றுமித்தேயன்றி அந்வயத்தை உத்தேசித்ததல்லவென்பது முன்பின் போக்குகளை யுணர்ந்தோர்க்குத் தெரிவரிதன்று. ஶ்ரீராமாயணாதிகளிலுள்ள "நவமாவந:" (61) "ப்ரேஷாவர்த்தந:" (46) "...வ்யாஹ்ருதிஜாயதே" (34) "வ்யாஸஸ்வஸ்திவசநாவந:" (26) இத்யாதி ஸூத்ரங்களும் அபிஸூசிகள் போல் தோன்றி நின்றாலும் அவையெல்லாம் அந்யயாஸிநுக்களென்பது திண்ணம்.

ஆனால் ஒன்று சொல்லலாம்; "தஸ்யா உத்வேஷணப்ரவர்த்தாந:" என்றவிடத்தில் 'ப்ரவர்த்தாந:' என்பதற்குச் சேர 'தஸ்யா' என்று ஷஷ்ட்யந்தமாக இருக்கவேணுமென்று நாம் எப்படி அறுதியிட கூடும்? லௌகிக வ்யுத்பத்தி வைதிகத்தில் அநுபயுக்தமாதலால் இன்ன பதம் இன்ன பதத்தில்தான் அந்வயிக்கிறதென்று நாம் கண்டறியவல்லோமல்லோமிறே; அடுத்ததான 'உத்வேஷணம்' என்கிற பதத்திலேயே அது அந்வயிப்பதாயிருந்தால் 'தஸ்யா:' என்று ஷஷ்ட்யந்தமாயிருக்க வடுக்குமே; ஆகவே நம் அறைகுறை வ்யுத்பத்தி எங்ஙனே பயன்படும்? என்று கேட்கலாம்; இத்தகையதான வினாக்களுக்குச் சுருக்கமாக நாம் முன்னமே விடைகூறியிருக்கின்றோம்; மீண்டும் விரியக் கூறுவோம்;

வைதிகபதங்களில் ஸந்தேஹம் எந்த அதிகாரிக்கு உண்டாகுமென்பதை முற்ற விவேகிக்கவேணும். ஸம்ஹிதையைப் பூர்த்தியாக ஓதி பதக்ரமங்களையும் ஸ்வரவர்ணாநுபூர்வ்யாநுபூர்வ க்ரமேண வழுவாமல் அதிகரித்து "ஸ்வாத்யாயோऽத்யேதவ்ய:" என்கிறபடியே இரவும் பகலும் ஓய்வின்றித் திருவைகள் சொல்லி ஒருவாறு பரித்துக்கொண்டவர்களே ஸந்தேஹாதிகாரிகளாவர். ஸம்ஹிதையையும் நன்றாக ஓதாமல் பதபாடத்தையும் அஷ்டிதமாக அதிகரியாமல் எதிலும் வழவழவென்றிருப்பார்க்கு ஒரு ஸந்தேஹமும் ஜநிக்கமாட்டாது. அவர்களுக்கு ஏதாவது ஒன்று நிஶ்சிதமாயிருக்

தாலன்றோ மற்றவற்றில் ஸந்தேஹமென்ன ப்ராப்தியுண்டாகும். அன்னவர்களுக்கு ஸப்தலக்ஷணம்போன்ற ஸப்தலக்ஷலக்ஷணங்கள் திருவவதரித்தாலும் ஷட்விம்ஶதி கோடிஷட்விம்ஶதிஸஹஸ்ரங்கள் திருவவதரித்தாலும் பயனில்லை. அநுபவத்திலும் க்ரமாந்தம் நன்றாக ஓதியுணர்ந்தவர்களே ஸப்தலக்ஷணாதி ப்ராதிஶாக்யலக்ஷண நூல்களில் வாய்வைக்கக் காண்கிறோம். இராமாநுச நூற்றந்தாதியின் ஒவ்வொரு பாசுரத்தையும் 'இராமாநுசனென்னும் வழவழவே' என்றே கும்பலில் கோஷம் போட்டுவிட்டுத் திரிவாரைப்போலே வேதபாராயணகோஷ்டிகளிலும் "க்ருஷ்ணோ வேதவந்த்யோ ப்ரவாஸம்" "த்ரயஸ்த்ரிம்ஶாஸ்த்ரயஸ்த்ரிம்ஶதேஷ்வ ஸ்ருயயு" இத்யாதிகளை உத்கோஷிக்க வாய்திறக்கப் புகுவாரும் மற்றும் பதங்களையெல்லாம் வாய்வந்தபடி வோஷிப்பாருமான பல பவித்ரவாணிஹாதிகளுண்டாயிருந்தாலும் அவர்களுக்கு ஒரு லக்ஷண க்ரந்தமும் அபேக்ஷிதமுமன்று; அவர்களுக்காக ஒரு லக்ஷணநூலும் அவதரிக்கவுமில்லை ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வமும் (வேதாத்யயநவிஶிஷ்டர்களான) ஸம்ப்ரதாயாத்யாயிகளை நோக்கியே அவதரித்தது. ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநத்தில் குறையற்ற ஸாஜவேதாத்யாயிகளும் 'வாத்யார் சொன்னபடி தவிர்யாதி' என்னுமாபோலே தாங்கள் ஸாந்திவரிஸ்ரங்கொள்ள அஸமர்களாய் "ஆதி கூறுதும் அநந்தரம் கூறுமின் அண்டமென்மின் எந்தைபாடுதும் தீயுடுத்தெங்காள் கூறுதும் செய்யுமல்லுங் கூறுவனே" என்றாற்போன்ற சிட்டாக்களைக் கொண்டே காலங்கழித்து விடுகிறார்களேயென்கிற வருத்தத்தினால் அவர்களுக்கு உபகாரமாகவே ஸர்வஸ்வம் திருவவதரித்ததென்பது அதன் முதல்பக்கத்திலுள்ள "ஶ்ரோ வேதாத்யயநதிராதே: ப்ராயஶஶ்ஶாஸ்த்ரவிந்நவ வ்யாஸஜ்ஜ க்ரியத உதிதஸ்தத்ரவேதார்த்தாஸ்தா:। யே வேதஜ்ஞாஸ்த தஸ்ஸஹஸ்ரவ்யாஸ்ஸ்ச, தேவ ப்ராயோ வேதே வதமஹிமாநம் ஸமுத்தம் நாத்ஸஹதே." என்ற ஸ்ரீ ஸூக்தியால் நன்குவிளங்கும். அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் ஸர்வஸ்வத்தினால் பரமோத்ஸாஹமடைந்து பாராயணபரவஶர்களாகவே போஷி

கின்றனர். அங்ஙனன்றியே கேவலம் வையாகரணகர்ஷாரணர்களா யிருப்பார் அஃதொழிந்து இதில் புக அவகாசமேது? இப்போது இதில் நாம் நிரூபிக்கும் விஷயங்களும் அப்படிப்பட்டவர்களை நோக்கியே யென்பதும் த்ருடமாக ஞாபகத்தில்வைத்துக் கொள்ளத்தக்கது.

முன்கேட்ட கேள்விக்கு இப்போது விடைசொல்லுவோம் கேண்மின் ;— ‘ தஸ்யா உத்வேஷணாதிதா:’ என்றவிடத்திலானாலும் ஸரி; இன்னும் எந்தவிடத்திலானாலும் ஸரி; பாரும் ஸூத்ரலக்ஷணங்களைக் கொண்டும் பதம் பிரிக்கப்புகுவதில்லை, ஸ்வகிய வ்யுத்பத்தியைக் கொண்டும் பதம் பிரிக்கப் புகுவதில்லை. வேஷ்டந மோதுவதோ ப்ரக்ருஹமோதுவதோ பதங்களை உச்சரிப்பதோ எல்லாம் அத்யயநஸம்ப்ரதாய ப்ராப்தமாகவே யிருக்கின்றன. அப்படி அத்யயநம் பண்ணுகிற காலத்திலே வ்யுத்பத்தியில்லாத பேர்கள் மிகவும் ச்ரமப்படுவார்கள். “அஜ்ஞாதஶாஸ்த்ரப்ரவீணாஹ ஜிஹ்வாக்ராயாபாஸஹீரவ:। ஸர்வஜ்ஞீணபரிக்லேஶம் ஸஹந்தே ஸந்ததம்॥” என்றாற்போலே கிளரொளியிளமையில் ஜிஹ்வாக்ரத்தை அபஶாஸ்த்ரங்களில் துவள்விக்க இருப்பவர்கள் யாவஜ்ஜீவமும் ஸந்தேஹ நிராஸத்திற்கு ச்ரமப்பட்டே தீரவேணும். சிறிய உதாஹரணமாக இங்கொன்று காட்டுவோம் காண்மின். அவ்யுத்பந்நரும் அர்த்தவ்யுத்பந்நருமான சிலர் ப்ராதிஶாக்யத்தில் ப்ரக்ருஹாத்யாயத்தை உருப்போட்டிருந்தனர். அதில் “ஈகாரவதீ ப்ரக்ருத்யாதாயா:” என்ற ஸூத்ரத்தை வியாக்கியானத்தோடும் தெரிந்துகொண்டிருந்தனர். அதில் நியமித்தபடியே ஈகாவதீ, தேநூபதீ, ஸுபவஸிநீ, யஶஸ்யே, ரோதஸீ, ஸதே என்ற பதங்களுக்குப் போலே (ஊநவே) என்பதற்கும் ப்ரக்ருஹம் ப்ராப்தமானமையால் (ஊநவே இதி ஊநவே) என்று ஸம்ஶயாதீதமாய் க்ரமோச்சாரம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர்க்கு “அதேதஸோநவதி நித்யோவேவாவேவ” என்ற (அதே ப்ராதிஶாக்யத்தில் அதே அத்யாயத்தில் முடிவான) ஸூத்ரம்

நினைவுக்கு வந்தபோது அதன்பொருளை விரித்துரைத்து ஊநவே ப்ரக்ருஹத்தைக் கண்டித்தார். இது ப்ரபலமான அபவாத ஸூத்ரமாகையாலே இதை நாம் மறக்கவேகூடாதென்று சிக்கெனக் கொண்டார்கள். இப்படி செல்லுகையில், முன்பு ஊநவே ப்ரக்ருஹத்தைக்கண்டித்த ஸ்வாமி (தேஹ்யேதேரைவதே) என்றவிடத்தில் (ரைவதே) என்பதற்கும் (ஶாக்வரரைவதே) என்பதற்கும் ப்ரக்ருஹமோதினர். அதைக்கேட்ட மற்றவர்கள் ‘எல்லாருக்குஞ் சொல்லுமாம் பல்லிக்குட்டி; தான் போய் விழுமாம் காடிப்பானையில்’ என்று கைதட்டினார்கள். ‘முன்பு (நித்யோவேவ) என்றதைக் கொண்டு எங்களைத் திருத்தின தேவரீர் அதற்குக்கீழுள்ள (அதே ஸோநவதி நித்யம்) என்றதை மறந்தீரே; ஸமாநபதத்தில் (அதே) என்று முடிவில் வந்தால் தாத்ருஶபதங்களுக்கு நித்யமாகவே ப்ரக்ருஹமில்லையென்று நிஷேதித்திருக்க வில்லையா? பதினோராவது ஸூத்ரத்தால் ஷடி இரண்டுபதங்களுக்கும் ப்ரக்ருஹம் ப்ராப்தமானாலும் “நித்யப்ரக்ருஹணாஸியோஞ்ஞாப்ராப்திர்வி ப்ரதிஷித்யதே” என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டாக வியாக்கியானிக்கப்பட்டு விட்டபடியால் அவற்றுக்கு ப்ரக்ருஹம் சொல்லக்கூடாதன்றோ’ என்று உபஹாஸித்தார்கள். பின்பு அனைவருமாய்ச் சேர்ந்து ஆகாசத்தைப் பார்த்தார்கள். ‘ஊநவே’ என்பதற்கு ப்ரக்ருஹத்தைக் கண்டித்ததனாலன்றோ இந்த அநர்த்தம் வந்தது; அதற்கும் ப்ரக்ருஹம் சொல்லித் தொலையுங்கள் என்று அநுமதிபண்ணிவிட்டுத் தானும் (ஊநவே இதி ஊநவே) என்று இறந்த காலங்களினிழவுதீரப் பல்லாயிரமுறை கதறினர். மற்றவர்களோ வென்னில், ‘இப்படியும் ஒருஶாஸ்த்ராதிக்ரமமுண்டா? விஹிதத்தை விடுவதில் அவ்வளவாகப் பாபமில்லை; நிஷித்தத்தைச் செய்தால் நரகமன்றோ வரும்’ என்று “ரைவதே—ஶாக்வரரைவதே” என்ற இரண்டுக்கும் ப்ரக்ருஹத்தை யொழித்தனர். இது ப்ரஹேளிகையன்று; ‘திருக்குடந்தை ஐயங்கார்த்தெருவாருடைய அநவத்ய ஸம்ப்ரதாயம்’ என்று இற்றைக்கும் வழங்கும். எதற்காக இதைச்

கின்றனர். அங்ஙனன்றியே கேவலம் ஸாதாரணகர்மாதிகாரிணர்களாயிருப்பார் அஃதொழிந்து இதில் புக அவகாஶமேது? இப்போது இதில் நாம் நிரூபிக்கும் விஷயங்களும் அப்படிப்பட்டவர்களை நோக்கியே யென்பதும் ஸ்பஷ்டமாக ஞாபகத்தில்வைத்துக் கொள்ளத்தக்கது.

முன் கேட்ட கேள்விக்கு இப்போது விடைசொல்லுவோம் கேண்மின் :— ‘ தஸ்யா உத்வேஷணமிச்சந்தி’ என்றவிடத்திலானாலும் ஸரி; இன்னும் எந்தவிடத்திலானாலும் ஸரி; யாரும் ஸூத்ரலக்ஷணாதிகளைக் கொண்டும் பதம் பிரிக்கப்புகுவதில்லை, ஸ்வகீய வ்யுத்பத்தியைக் கொண்டும் பதம் பிரிக்கப் புகுவதில்லை. வேஷ்டநமோதுவதோ அவக்ரஹமோதுவதோ பதங்களை உச்சரிப்பதோ எல்லாம் அத்யயநபாரம்பர்யா ப்ராப்தமாகவே யிருக்கின்றன. அப்படி அத்யயநம் பண்ணுகிற காலத்திலே வ்யுத்பத்தியில்லாத பேர்கள் மிகவும் ச்ரமப்படுவார்கள். “அஜ்ஞாதார்த்தவர்ணாஹ ஜிஹ்வாக்ராயாஸஸ்ஸ்தவ: ஸர்வாஜ்ஞநவஸிஷ்டம் ஸஹஸ்ரே ஸஹஸ்ரத:” என்றாற்போலே கிளிபோலிளமையில் ஜிஹ்வாக்ரத்தை அப்யாஸங்களில் துவள்விக்க இருந்தவர்கள் யாவஜ்ஜீவமும் ஸந்தேஹ நிராஸத்திற்கு ச்ரமப்படவே தீரவேணும். சிறிய உதாஹரணமாக இங்கொன்று காட்டுவோம் காண்மின். அவ்யுத்பந்நரும் அல்பவ்யுத்பந்நருமான சிலர் ப்ராதிஶாக்யத்தில் அவக்ரஹாத்யாயத்தை உருப்போட்டிருந்தனர். அதில் “ஊர்ஜாவதீ அவக்ருஹ்யாபாய:” என்ற ஸூத்ரத்தை வியாக்கியானத்தோடும் தெரிந்துகொண்டிருந்தனர். அதில் நியமித்தபடியே ஊர்ஜாவதீ, யேநாவதீ. ஸமித்வதீ, பஶவ்யா, ராஷ்ட்ரீ. ஸதே என்ற பதங்களுக்குப் போலே (மநவே) என்பதற்கும் அவக்ரஹம் ப்ராப்தமானமையால் (மநவே இதி மநவே) என்று ஸம்ப்ரதாயஸித்தமாய் க்ரமபாடம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர்க்கு “அதேஸ்நாநவதே நித்யமேவாவேவ” என்ற (அதே ப்ராதிஶாக்யத்தில் அதே அத்யாயத்தில் முடிவான) ஸூத்ரம்

நினைவுக்கு வந்தபோது அதன்பொருளை விரித்துரைத்து மநவே அவக்ரஹத்தைக் கண்டித்தார். இது ப்ரஸித்தமான அபவாத ஸித்தமாகையாலே இதை நாம் மறக்கவேகூடாதென்று சிக்கனக் கொண்டார்கள். இப்படி செல்லுகையில், முன்பு மநவே அவக்ரஹத்தைக்கண்டித்த ஸ்வாமி (ப்ருஹத்ரைவதே) என்றவிடத்தில் (ரைவதே) என்பதற்கும் (ஶாக்வரரைவதே) என்பதற்கும் அவக்ரஹமோதினர். அதைக்கேட்ட மற்றவர்கள் ‘எல்லாருக்குஞ் சொல்லுமாம் பல்லிக்குட்டி; தான் போய் விழுமாம் காடிப்பானையில்’ என்று கைதட்டினர்கள். ‘முன்பு (நித்யமேவ) என்றதைக் கொண்டு எங்களைத் திருத்தின தேவரீர் அதற்குக்கீழுள்ள அதே ஸமாநபதத்தில் (ஸாநவதே நித்யம்) என்றதை மறந்தீரே; (அதே) என்று முடிவில் வந்தால் தாத்ருஶபதங்களுக்கு நித்யமாகவே அவக்ரஹ மில்லையென்று நிஷேதித்திருக்க வில்லையா? பதினோராவது ஸூத்ரத்தால் ஷ இரண்டுபதங்களுக்கும் ப்ராப்தமான அவக்ரஹம் ப்ராப்தமானாலும் “நித்யாவக்ரஹணாதிஷு ப்ராப்தாவி ப்ரதிஷித்யதே” என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டாக வியாக்கியானிக்கப்பட்டு விட்டபடியால் அவற்றுக்கு அவக்ரஹம் சொல்லக்கூடாதன்றோ’ என்று உபபாதித்தார்கள். பின்பு அனைவருமாய்ச் சேர்ந்து ஆகாசத்தைப் பார்த்தார்கள். ‘மநவே’ என்பதற்கு அவக்ரஹத்தைக் கண்டித்ததனாலன்றோ இந்த அநர்த்தம் வந்தது; அதற்கும் அவக்ரஹம் சொல்லித் தொலையுங்கள் என்று அநுமதிபண்ணிவிட்டுத் தானும் (மநவே இதி மநவே) என்று இறந்த காலங்களினிழவுதீரப் பல்லாயிரமுறை கதறினர். மற்றவர்களோ வென்னில், ‘இப்படியும் ஒருஶாஸ்த்ராதிக்ரமமுண்டா? விஹிதத்தை விடுவதில் அவ்வளவாகப் பாபமில்லை; நிஷித்தத்தைச் செய்தால் நரகமன்றோ வரும்’ என்று “ரைவதே—ஶாக்வரரைவதே’ என்ற இரண்டுக்கும் அவக்ரஹத்தை யொழித்தனர். இது ப்ரவே விசையன்று; ‘திருக்குடந்தை ஐயங்கார்த்தெருவாருடைய அநவதி ஸம்ப்ரதாயம்’ என்று இற்றைக்கும் வழங்கும். எதற்காக இதை

சொன்னேம்? யதாவத்தான ஞானமில்லாதார் படுமனர்த்தமிதுவிறே என்று* காட்டுதற்காக. வணாவயத்திற் செல்லுகின்ற ஸர்வஸ்வத்தின் மேல் ஏறிடும் வ்யபிசாரங்களை எளிதில் நீக்கலாம்; தலையைச்சுற்றி மூக்கைப்பிடிக்கின்ற நூல்களினால்நேரும் உவஹூவங்கள் உஹூாவஙுங்கள் என்று காட்டுதற்காகவும். ஞூஹூாதிஷംவ்ரா ஸஹீ꞉ஷ.

ஸர்வஸ்வம் வழிகாட்டத் தெளிவுபெறும் விவேகிகளோவென்னில்; வஷவாഠம் ஓதுகிற காலத்திலோ பிறகு அதை ஸ்வீகரித்துக் கொள்ளுகிற காலத்திலோ 'அந்த பதம் ஏன் அப்படி வந்தது? இந்த பதம் ஏன் இப்படி வந்தது? அதற்கு ஏன் வ்ருஹூஹம்? இதற்கு ஏன் இல்லை?' என்றிப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹங்கள் உதிக்கப் பெற்று, அருட்கடலான எம்பெருமானளித்த ஞானத்தைச் செலுத்தி ஆராய்ச்சி செய்யப்பார்க்கலாம்; அப்படி பார்க்கும்போது பெரும்பாலும் ஸ்வகீய ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டும் ஸாயண ஹாஷூாதி ஹாஷ்யஸஹகாரங் கொண்டும் ஆங்காங்குத் தெளிவு பெறலாம். ஆயினும், சாஸ்த்ரஞானம் வாய்ந்த வைதிகர்களுங்கூட தங்கள் ஞானத்தைச் சிறிதும் வைதிக பதங்களில் உபயோகப்படுத்தாமல், 'அவ்விடத்தில் அது ஏன் அப்படி? இவ்விடத்தில் இது ஏன் இப்படி?' என்று அடியேன் போல்வார் கேட்டால் 'வாத்யார் அங்கு அப்படியும் இங்கு இப்படியுந்தான் சொல்லிவைத்திருக்கிறார்; இப்படி கஂஹொஷ்யங்களை வேதத்தில் பண்ணலாமோ?' என்றே மறுமொழி கூறிவிட்டு ஶோவஹ்ஜர்களா யொழிகிறபடியால், உபாத்யாயர் ஓதுவித்தபடியேதான் நாம் ஓதவேணுமென்பது வாஸ்தவமேயாயினும் அது ஒருபுறமிருக்க, நமது ஞானத்தைக்கொண்டும் விவேகித்து ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்ளலாம் (நதா விச்வாமித்ரஸ்ருஷ்டி பண்ணலாம்) என்று வித்வான்களுக்கு வழிகாட்டுவது தவிர, வேறொன்றும் ஸர்வஸ்வத்தின் உஜேஶ்யமன்றென்பதை ஐஸகூ ஷஹிஷயூஹெ꞉ ஐஹூாதாவஷிஷு. 'தஸ்யா உதூஷணஷெஷஃ' என்கிறவிடத்தில் தஶெஸ்ர என்று ஓதுவது ஐஷஷார நூயத்தினலாயது; 'நாஸ்யா ஐநூஷேஷ்யாஷ' என்றவிடத்தில் ஐஶெஸ்ர என்று

வதாயூஷஹமாகப் பிரித்தால் மேலே ஒட்டாமையாலே ஐஸ்ரா꞉ என்று ஷஷஷஹமாக ஓதுகிறது. "ஐஶெஸஶெவஶொகாய ஶாஹ^வதஷ்ஞூயீயஶெத" என்கிறவிடத்தில் க்ரியாபதத்திற்குச்சேர ஞூயாநகஐ^ாகானஐக்ஷ தோன்றுவதால் தஷாஷகமாக ஶாஹ^வதஷ꞉ என்று வ்யஶாஹமாக ஓதுகிறது; மேல் 'யதூாஹ^வதஷ் உவவெஷ [உவஸாஷவெஷ]' என்றவிடத்தில் ஶாஹ^வதஷ꞉ என்று வ்யஶாஹமா யிருந்தால் அது கத^ாதயா மேலே அந்வயிக்கவேணும்; அந்த அந்வயம் இங்குச் சேரமாட்டாது; க்ரியைக்குச் சேர ஐயிகாரணாகாംக்ஷ நியதமாயிருப்பதால் தஷாஷகமாக ஶாஹ^வஶெதஷ் என்று ஸவூஷஹமாகஓதுகிறது-என்றிவ்வாறாகக் கண்டு ஸர்வஸ்வம் காட்டும்வழியே நிஷ்கர்ஷித்துக் கொள்வார்களாகில் இந்த நிஷ்கர்ஷங்கள் பச்சைமரத்திலடித்த ஆணிபோல் 'பேர்க்கவும் பேராவே' என்னும்படி கிடக்கும்.

வேஷபுருஷனுடைய ஐவய^நாயொஜஷஹூாதஹ்யத்தினால் ஏதோ சில இடங்களில், கீழ்ச்சொன்ன வண்ணமான ஊஹாவொஹங்கள் பயன்படமாட்டாவென்றே வைத்துக் கொள்வோம். தாவதாகாஹாநி꞉? ஐஶ்ரூஷஷவயெயஷ॥ வேதம் எவ்வளவோ கட்டுப்பட்டிருக்கின்றது. 'நூற்றில் தொண்ணூற்றைந்து கட்டுப்பட்டவை; ஐந்து கட்டுப்படாதவை' என்று திடமாகச்சொல்லலாம். காவிதூமான ஹூஹூாதஹ்யத்தையே கொண்டு வேதம்முழுவதையும் ஸ்வதந்த்ரமென்று கைகூப்பிவிட வேணுமென்பதும், மூலப்ரமாணமான வேஷத்தில் பயன்படுவதற்கென்றே நாம் அல்லும் பகலும் வருந்திக் கற்றுப்பெற்ற ஶாஹூ ஞானங்களை அந்த வேதத்திற் புகவிடக்கூடாதென்பதும் விவேகிகள் சொல்லக்கூடியதுமன்று; விவேகிகள் ஏற்கத் தக்கதுமன்று.

நம்முடைய வ்யுத்பத்தியைக் கொண்டு புதிதாக ஶெவஷிக வஷவிஹாஶாஷிகள் பண்ணலாமென்று சொல்லவந்தாலாவது ஆக்ஷேபிக்கலாம், தூஷிக்கலாம், தடியெடுத்துமடிக்கலாம்; அப்படி யாருஞ் சொல்ல வரவில்லை. ஐயூயநவாரஷ ய^த்தினால் ஏற்கனவே வகுப்

புண்டிருக்கும் விஷயங்களை ஆபாததர்ஶநியில் க்ரஹித்தபின் இனி ஸந்தேஹத்துக்கு இடமுண்டாகாதபடி ப்ரமாணங்களினால் ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொள்ளலாமென்னுமத்தனையே ஸர்வஸ்வஸாரம். ஆனால் "ப்ரஜயாதேவோ தேவஹூதே" என்றவிடத்தில் புதிதாக 'அதேவ:' என்று பதம் பிரித்துமாறு ஸர்வஸ்வம் சிதறுகிறதேயென்னில்; இதைப்பற்றிப் பிறகு நிவர்த்திக்கச் சொல்லுவோம். ஸப்தலக்ஷணைஜிகளுக்கு இல்லாத ஸப்தகாண்டாத்திலேயின்று இப்போது பேசுகிறோம்.

ஜுஹ்வதே, ஆஶயாதே, ஆபாதேஹ, உஜ்ஜ்ரதேண, உச்யாதேண, ஈய்யாதேத, க்ருண்வதேஹ, த்ராஹ்யாதேத, ஹ்ரஹ்யாதேண. ஜயாதேத, ஜயாதேஹ, ஜாயதேண, ஜாயாதேத, ஜாயாதேண, தயாதேத, ஸந்ஜாதேய். நாதேஹ, ரஹாவதேஹ. விதேஶ, வ்ருணாதேஹ. வ்ருதேண, ஶாததேய, ஸகோராஹாதேஹ, ஹாராதேஹ, ஹதேர, ஹயாதேஹ—இத்யாதிகளான வைதிகப்ரயோகங்கள் ஸம்ஹிதையில் ஸ்வாரஸ்யங்களில் ஆகாராங்கமாகி விஹக்திவ்யத்யயஜங்களாயிருந்தாலும் இவையெல்லாம் ப்ரயோகங்களென்று ஸ்வய மேவ தெரிந்து கொள்ளவோ, ஸர்வஸ்வத்தின் மேல் பரிச்சேதங்கள் தெரிவிப்பதைக்கொண்டு மறவாமல் க்ரஹித்துக் கொள்ளவோ ஶக்திவாய்ந்த வ்யுத்பந்நர்கள் ஸப்தலக்ஷணத்தின் விஹக்திப்ரகரணத்தை உருப்போடக் கனவிலும் கருதார்கள்.

'ஜஜ்ராணா வஸகாதய:' என்றவிடத்தில், மேலே 'அதிதேர்த்யா ஹாதய:' என்றதற்குத் தகுதியாக 'ஜஜ்ராணேந' என்று வ்யத்யயஜமாகவே யிருக்குமென்று அரைகுறை யறிவாளர் அந்யதா க்ரஹித்துவிடக் கூடுமானாலும், முன் வ்யாக்யாநத்திலும் இவ்வநுவாகந்தன்னிலும் கீழுள்ள வாக்யங்களிலெல்லாம் நெஞ்சு செலுத்தவல்ல வைதிகப்ராஜ்ஞர்கள் 'கீழே ஜஜ்ராணா வஸகாதயீபோலே இங்கும் ஜஜ்ராணா: வஸகாதயீயென்றி (ஜஜ்ராணேந) வேதபுருஷ விவக்ஷிதமன்று என்பதை நன்கு உணர்வார்கள். அதற்கு மேல்

கீழிலுள்ளவற்றுக் கிணங்க 'அதிதேர்த்யா ஹாதய:' என்னுமல் 'ஜஜ்ராணேந' என்று வ்யத்யயமாக வேதம் ஏன் ஓதிற்று? என விமர்சிக்கப் புகுந்தால், அவ்யர்த்தப்ரயோஜநமான ஸாதநத்ரயத்தையும் வேதபுருஷன் சிலவிடங்களில் உபயோகிப்பதுண்டாதலால் கீழே 'ஸாஸ்மைதேத்யா நிவக்ஷதி:' என்று ஷஷ்டீஸ்தாநத்தில் வ்யத்யயத்தை ப்ரயோகித்ததுபோல 'அதிதேர்த்யாஹாதய:' என்றவிடத்திலும் விஹக்திவ்யத்யயப்ரஸங்க: என்று நிர்ணயித்துக் கொள்வார்கள். அதற்கும் மேல் 'ஜஜ்ராணா வஸகாதய:' என்றவிடத்திலும் அவ்விதமாகவே ஹாதய:விஹக்திவ்யத்யயம் வந்திருப்பதாகக் கொண்டு ஜஜ்ராணேந என்று வ்யத்யயஜமாக வைதிகப்ராஜ்ஞர்களும் க்ரஹித்துவிட நேர்ந்தால் என்செய்வதென்று கேட்கில்; கேண்மின்; அந்யதாக்களிடத்தில் பரம காருண்யமுடைய வேதபுருஷன் அப்படிப்பட்ட விஹக்திவ்யத்யயத்தை ஸந்தேஹாஸ்பதமான இடங்களில் செய்வதே கிடையாது; "ஸாஸ்மைதேத்யா நிவக்ஷதி:" என்றாற்போன்ற நிஸ்ஸந்தேஹஸ்தலங்களில் தான் அதைச்செய்வது வழக்கம்.

இன்னமும் இதை நன்கு தெளிந்துகொள்ள வேண்டில், விரித்துரைப்போம் கேண்மின்; "ஸாயா ஸவேநந்தேவதாயை நிருஷ்டீய" "ஆஹ்வயாநோஹ்யாதேஹ்யா நிவோஸ்தாஹங்கரிக்ஷாதேஹ்ய வ்யாயிவ்யா அஹஸ்தாஹ்யா நிஹ்ஜாதி" "தஸ்யகாண:...... தஸ்ய வர்த:...ப்ராஜாயை ஜோஷீயாய."

இத்யாதி ஸ்தலங்களில் நெஞ்சை ஊன்றவைத்து நோக்குங்கள். 'ஸாயா ஸவேநம் தேவதாயை நிருஷ்டீய' என்றவிடத்தில் 'தேவதாயை' என்பது விசேஷ்ய பதமாகையாலே அதற்குச் சேர முன்புள்ள விசேஷண பதமும் ஸாயை என்றே பிரிய வேணுமென்று ஸ்வஹுத்த்ருஷ்டியில் ப்ராஜ்ஞர்களும் கருதிவிடக் கூடுமாயினும், ஸூக்ஷ்மதர்ஶிகள் ஆராயுங்கால், 'ஸநம்நிருஷ்டீய' என்பது ஸமஸ்தஸாபேக்ஷம். ஏன்? நிருஷ்டயணமாவது மீட்டெடுத்த

லாதலால், எதில் நின்றும்? என்று ஆகாங்க்ஷை பிறக்கும். ‘𑌸𑍋 𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌂 𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌾𑌤𑌿’ இத்யாதி ஸ்தலங்களும் நெஞ்சில் ஊறிக் கொண்டிருப்பதால் பூர்வத்தில் 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌪𑌦மிருக்க வேணுமென்று தோன்றியே தீரும். ‘𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌃’ என்று ஸ்பஷ்டமாகவே 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌪𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤மாய் விட்டபடியால் அதில் ஆராயவேண்டுவ தொன்றுமில்லை; விசேஷ்ய பதத்தை 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕மாக ப்ரயோகித்து விட்டாலும் விசேஷண பதத்தையாவது 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕மாக வேதபுருஷன் ப்ரயோகிக்கக் கருத்துடையானென்பதை “𑌅𑌦𑍇𑌸𑍍𑌯𑌜𑌿𑌵𑌃……𑌅𑌦𑍇𑌸𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌯𑌪𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 (𑌅𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑌃)” என்கிற இடத்தைக்கொண்டு (𑌅𑌤𑌿𑌦𑍇𑌶𑌃) நாம் தெரிந்துகொள்ள இடமிருப்பதால் 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌕 இங்கே 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌃 என்று விசேஷணம் 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕மாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது என்று நுண்ணிதின் உணர்வார்கள். 𑌅𑌦𑍇𑌸𑍍𑌯𑌜𑌿𑌵𑌃 𑌅𑌦𑍇𑌸𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌯𑌪𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 என்றவிடத்திலே, விஶேஷணம் 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂; ‘𑌶𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌃’ என்றவிடத்திலே விஶேஷ்யம் 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂. இவ்வளவே வாசி. விஶேஷணமே யில்லாத 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 விசேஷ்யபதத்தை 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕மாக வேதபுருஷன் 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌿த்தாலும் அந்த ப்ரயோகம்𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣ங்களில் காண்பதில்லை. விசேஷண விசேஷ்யங்களிரண்டையும் 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌿க்கு மிடத்திலே 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌯𑌂 விவக்ஷிதமானல் விசேஷணத்திற்கோ விசேஷ்யத்திற்கோ ஒன்றுக்குத்தான் அந்த 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌯𑌂 காணும். அதுதானும் ஸந்தேஹிக்கக்கூடாத இடத்தில்தான் (அதாவது, 𑌭𑌜𑌾𑌦𑌿𑌪𑌦𑌂 𑌪𑌰மாயிருக்கு மிடத்தில்தான்) காணும். இவ்விஷயத்திற்கு எத்தனை உதாஹரணம் வேணுமானாலும் காட்டலாம். [“𑌅𑌦𑍇𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍃𑌹𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑌮𑍍” என்றாற்போன்ற 𑌉𑌭𑌯𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌅𑌤𑍀𑌵𑌵𑌿𑌰𑌲மாகவே யிருக்கும். இதுவும் 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌥𑌲த்திலேயே யாதலால் குறையொன்றுமில்லை.

‘𑌪𑍍𑌰 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌸𑌹𑌾𑌵𑌸𑍍𑌤𑍇’ என்னும் அநுவாகத்தில் (𑌮𑌹𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯 𑌤𑌦𑍃𑌤𑌂 𑌸𑌪𑌰𑍍𑌯𑌤) என்ற விடத்தைக் கொள்ளுங்கள்; 𑌮𑌹𑌃 என்பதற்குப் பொருள் யாது? அறிவீர்களோ? கேண்மின்; ‘பெரிதாயிருக்கிற’ என்று பொருள். (𑌮𑌹𑌃) என்னும் பதம் 𑌅𑌸𑌨𑍍𑌤மாகவும் 𑌅𑌦𑌨𑍍𑌤மாகவும் பலவிடங்களில் காணப்படும். (𑌮𑌹𑌸𑍍𑌸𑌮𑌹𑍋𑌵𑍋𑌭𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯) 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌥𑌲ங்களில் இது 𑌅𑌸𑌨𑍍𑌤மும் 𑌸𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌨𑌪𑍁𑌂𑌸𑌕𑌰𑍂𑌪மும்ஆம். “𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌯𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌂𑌸𑌤𑍇 𑌵𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌂𑌸𑌿” “𑌮𑌹𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌚𑌰𑍍𑌷𑌣𑍀𑌨𑌾𑌮𑍍” இத்யாதிகளால் இதுஸ்பஷ்டமாகும். (பொருள்வாசியைப்பற்றியே இந்த 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌵𑍈𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍍𑌯மும் ஏற்பட்டிருந்தும் 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯த்தில் இது 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌨𑌵𑌹𑌿𑌤மாயிற்றென்பது 𑌸𑍂𑌸𑍍𑌮𑌂𑌨𑌾𑌃.) இனி 𑌅𑌦𑌨𑍍𑌤மாக வருகின்ற 𑌮𑌹பதம் அப்படிப்பட்டதன்று. இது 𑌮𑌹𑌚𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌕மான ஒரு 𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑌸𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍. (𑌮𑌹𑌤𑌃) என்றபடி. இது 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑍇𑌕𑌵𑌚𑌨த்தில் (𑌮𑌹𑌤𑍇 என்பதற்குப் போலியாக) 𑌮𑌹𑍇 என்று வருமென்பதை (𑌮𑌹𑍇 𑌰𑌣𑌾𑌯 𑌚𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇) 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿களில் காணலாம். 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤த்தில் ‘𑌨𑌮𑍋 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇 𑌮𑌹𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯’ என்றவிடத்தில் (𑌮𑌹𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯) என்றாவது (𑌮𑌹𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯) என்றாவது இருக்க வேணும். இங்கு 𑌦𑍇𑌵𑌪𑌦𑌂 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤மாயிருந்தாலும் பொருள் பொருந்தும், 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤மாயிருந்தாலும் பொருந்தும். 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰ர் அப்படியே 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯ம் செய்திருக்கிறார். ஆகவே (𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯) என்றது 𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌯மன்று, 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕மே—என்று கொள்ளப்பட்டால் அப்போது 𑌮𑌹𑌃 என்னும் விசேஷணம் மாத்திரம் 𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌯ம் பெற்றதாகிறது. ‘𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌤𑌂’ என்று கொள்ளில் அப்போது 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰த்தில் 𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌯ம், விசேஷணத்தில் அது இல்லை என்றதாகிறது. ஆகவே விசேஷண விசேஷ்யங்களிரண்டையும் 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌿க்குமிடத்தில் 𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌯ம் விவக்ஷிதமானல் அது 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌃 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰த்துக்கே காணலாகும் என்பது 𑌸𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦மாகி 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯

[illegible]மாய்விடவே, '[illegible]' என்றவிடத்தில் ([illegible]) என்றே பிரித்துத்தீரவேண்டுமென்பது ஸுநிஶ்சிதமாயிற்று. ஆக இவ்வளவும் செய்த உபபாதநங்களால் '[illegible]' என்றவிடத்தில் பஞ்சமவிபக்திவ்யத்யயமிருக்கலாம் என்கிற ப்ரதீதியினால் [illegible] என்று [illegible] நினைக்க*[illegible]* என்றதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட [illegible]களில் [illegible]களை வேதபுருஷன் ஒருகாலும் விபக்திவ்யத்யயம் செய்தருளான் என்று திண்ணமாகத் தெளிந்துகொண்மின். இவைபோன்ற நுட்பங்களை ஸர்வஸ்வ திவ்யக்ரந்தம் கண்டுபிடித்ததேயன்றி வேறு ஒரு லக்ஷணகாரரும் ஒரு பாஷ்யகாரரும் தெரிவிக்கவில்லை. இதற்கு என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? கவிழ்தலையிட்டு நிற்குமத்தனை.

ஸர்வஸ்வத்தில் இன்னமும் இந்த விஷயமாகச் செய்யப்பட்டுள்ள ஆராய்ச்சிகளை [illegible]மாதலும் இங்கு எடுத்துக் காட்டாதிருக்க முடியவில்லை. இவ்வாராய்ச்சிகள் நம் விமர்ஶகாரர்களுக்குக் கனவிலாவது ஏழேழ்பிறவிக்கு அப்பாலாவது ஏகதேஶமேனும் ஸ்புரிக்க ப்ரஸக்திதானுமுண்டோவென்பதைத் தங்கள் [illegible] அறிந்துகொள்ளட்டும். ததாஹி;—

விஶ்வரூபாநுவாகத்தில் 'யாம் மலவத்³வாஸஸம் ஸம்ப⁴வந்தி' என்றதற்குமேல் அநுவாக ஸமாப்தியளவும் தஸ்யை, தஸ்யாஃ என்ற பதங்கள் அடுத்தடுத்து வருகின்றன. அவற்றின் ஸந்நிவேஶங்களில் உட்கண் செலுத்தினால் நுட்பம் நன்கு புலப்படும். தஸ்யாஃ என்னும் ரூபம் பஞ்சமீஷஷ்டி விபக்திகளிரண்டினுமுண்டாகிலும் ப்ரக்ருதஸ்தலத்தில் இது பஞ்சமியாகவே உள்ளதென்பதும், தஸ்யை என்பது சதுர்த்²யேகரூபமாயினும் அது இங்கு பஞ்சமீஸ்தா²நத்தில் வந்த வ்யத்யயமென்பதும் எளிதில் உணரத்தக்கதே. எங்ஙனே யெனில்; ([illegible]) என்றதில் பஞ்சம்யர்த²[illegible]மாய் (அவளிடத்தில் நின்றும் என்றுபொருளுடையதான) 'ததஃ' என்னும் பதத்தைக்கொண்டு துண்மதியோர் உணரலாம். அவ்விடத்துள்ள (தஸ்யை, தஸ்யாஃ) என்ற பதங்கள் பன்னிரண்டும் ததஃ என்ற கீழ்ப்பதத்தின் அநுஷங்க³ஸ்த²லங்களே. [ததஃ] அந்த ரஜஸ்வலையினிடத்தில் நின்றும், [யஃ ஜாயதே ஸஃ அபி⁴ஶஸ்தஃ] என்பது போலவே [தஸ்யை யஃ ஜாயதே ஸஃ ஸ்தேநஃ; தஸ்யை யஃ ஜாயதே ஸஃ ஹ்ரீதமுகீ²; தஸ்யாஃ யஃ ஜாயதே ஸஃ அப்ஸுமாருகஃ; தஸ்யை யஃ ஜாயதே ஸ க²ர்வஃ] என்றிப்படியே யோஜிக்கவேண்டுமாதலால் அங்குள்ள [illegible]ங்களெல்லாம் பஞ்சம்யர்த²வர்த்தவையென்று அநாயாஸமாகவே அறியக்கிடக்கும். இன்னமும் சிறிது ஆராய்ந்தால் வேதபுருஷனுடைய ஸ்வாதந்திரியமும் தன்னில்தான் ஒருவரம்பு அமைத்துக் கொண்டிருக்கின்றதென்பதும் நன்கு வெளியாகும். விபக்திவ்யத்யயமாக (தஸ்யை) என்று ப்ரயோகித்துவிட்டாலும் அதற்கு அடுத்தபடி ([illegible]) ஹலாதிவடிவங்களையே நியமேந நிவேஶித்து வருவதும் (தஸ்யாஃ) என்கிற யதாவிபக்திக வடிவங்களின் முன்னே அஜாதிவடிவங்களையே நிவேஶித்து வருவதும் உற்று நோக்கப்படின் வேதபுருஷனுடைய பரம காருணிகத்வமும் ஸ்வாதந்திரியத்திலுங்கூட ஒரு பாரதந்திரியமும் வெளியாகின்றதன்றோ. இங்ஙனே நாம் சொல்வதன் கருத்து யாதோவென்று திகைப்பர் சிலர்; நாமே வெளியிடுகின்றோம் காண்மின். விஶ்வரூபாநுவாகத்தில் "ஸ்தேநஃ, ஹ்ரீதமுகீ², து³ஶ்சர்மா, க²லதிஃ, காணஃ, ஶ்யாவத³ந், குநகீ², க்லீப³ஃ, க²ர்வஃ" என்னும் ஹலாதி வடிவங்களின முன்னே (தஸ்யாஃ) என்று யதாவிபக்திகமேயாகவும், "அப்ஸு, உத்³ப³ந்து⁴கஃ, உந்மாது³கஃ" என்னும் அஜாதிவடிவங்களின் முன்னே (தஸ்யை) என்று வ்யத்யஸ்தவிபக்திகமாகவும், அதவா இப்படியும் ஒருநியதியின்றிக்கே தன் நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்குத் தக்கபடி ஓரிடத்தில் தஸ்யை என்றும் ஓரிடத்தில் தஸ்யாஃ என்றும் (இன்னமும் 'தயா' என்றுங்கூட) வேதபுருஷன் ப்ரயோகித்திருந்தால் அவனைக் கேட்பாருமடிப்பாரு மாருமில்லை. ஆயினும், அப்படியெல்லாம் ப்ரயோகித்துவிட்டால் ப்ராஜ்ஞர்களும் ஒரு நிலைகாண

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

முடியாமே போகுமென்றும், ஸ்வதந்த்ரமான விபக்திவ்யத்யயத்தையும் ஒரு வ்யவஸ்திதமாக வைத்துக்கொள்வோமாகில் இதனால் ஸர்வஸ்வம் வெற்றிபெறுமென்றும் வேதபுருஷன் விவக்ஷித்துள்ளான் என்பது இனியாகிலும் அஸூயாவிஷ்டர்களின் நெஞ்சிற் பதியுமோ?

*ஸ்த்ரு ஸ்ருவாஹ ஸளவர்நஸ: * என்னுமநுவாகத்தில் கஸ்யா: என்று வரவேண்டுமிடத்தில் கவெஸ்ய என்று வ்யத்யயமாக ஐந்து தடவை வந்திருக்கிறது. கஸ்யா: என்று க்ரமமாக ஒரு தடவை வந்துள்ளது. வ்ருவெஷ்ட்ய, யவெஸ்ய என்கிற பதங்களும் அதே அநுவாகத்தில் விபக்திவ்யத்யயமாக வந்துள்ளன. இப்பதங்களின் ஸந்நிவேசங்களில் உட்கண் செலுத்தினால் 'வ்யத்யயமென்பது ஸநாதநமான ப்ராஹ்மணங்களிலன்றி ஸநாதநமான அர்வாக்ஷணங்களிலில்லையென்பது ஸுஷ்டு நிஷ்க்ருஷ்டமாகும். * யாஜ்யாபெவாஷ்டாதெ காம்யாஜ்யாயா கயர்வு வனாட்டு * வாஷ்டாஞாஜ்யா கந்ருதவஜ்யெ…வாஷ்டாதெ நாதெஜ்யப்ராண: * யொஹ்ருதெர்வதாயா வஸத்யஷ்ட…… ஈஷ்டெஷ்டெநவ யஜுர்வாக்ருஜ்யா கஹ்ருதெர்வதாயெ தெநதி * உத்யாத்வாஸஹஸ்ருதுக்ஷ்யங்கள் இங்ஙனமே காணலாம். * வ்ருஷ்யா ஸவதொகம் கரொதி…வ்ருதெஷ்ட்யதொக ஏவிடியஜ்ஞாஜ * யவ்யாதெயதவ்யாயா வஸதஜைவா: * உத்யாதிஷ்டங்களில் அர்வாக்ஷணத்திலும் ப்ராஹ்மணத்திலும் ஸமாநரூபமாகவே யிருப்பது வ்யத்யயவிரஹாதெவ. * ஹெவநம் தியாதி நிர்ஜித்யாஉவஷ்டெ * என்றவிடத்தில் (த்யா:) எனவும் * யதாக்ருதெஜித்நிர் ஜித்யா க்ருத்வாநவேடியஜ்ஞாஜ *என்றவிடத்தில் (தெத்ய) எனவும் பதமுள்ளது அவ்வவ்விடத்திற்குரிய பொருட்பொருத்தத்திற்குத் தகுதியே யாதலால் ஒன்றும் வ்யத்யயமன்று. * நிர்ஜதெத்யவா வஸதஹாஹயெயம் யதுாஷா நிர் ஜதெத்யரவெபூ * என்றவிடத்தில்தான் வ்யத்யயமுள்ளது. ஆக இவற்றையும் உற்று நோக்கினால் நிஸஹஸ்ரத்தில் தான் வ்யத்யயம் வருவதென்கிற ஸர்வஸ்வாவஶ்யம் நெஞ்சில் நன்கு புகும்.

அந்தோ! ஊஷரக்ஷேத்ரத்தில் வர்ஷிக்குமாபோலே நிரக்ஷரகுக்ஷிகளான விமர்ஶகாரர்களுக்கு இந்த ரஸ்ய ரஹஸ்யங்களை வெளியிட வேண்டிற்றாயிற்றே! என்று ஒருபுறம் வருந்தவேண்டியிருந்தாலும் அறிவுடையார் பலர் இவைகொண்டு க்ருதார்த்தர்களாய் நிதி பெற்றாற்போலே மகிழ்ந்திடுவரென்று கொண்டு யாமுமுகந்திடுவோம்.

இப் ஸூத்ரத்தில் "அநாவ்ருத்தி: ஶப்தாதநாவ்ருத்தி: ஶப்தாத்" என்கிற ஶாரீரகஶாஸ்த்ரஸமாப்திஸூத்ரத்தையும் அதன் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியையும் ஒருபுடை நிகர் நோக்குதல் உரியதாகும். "பரவேதாந்தாயத்தம் முக்தைஶ்வர்யம், ததிச்ச தஸ்ய ஸத்யஸங்கல்பஸ்ய புநராவ்ருத்திஸம்பாவநேத்யத்ராஹ" என்று அந்த ஸூத்ரத்துக்கு அவதாரிகை இட்டருளினர் எம்பெருமானர். "ஸ கல்வேவம் வர்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்மலோகமபிஸம்பத்யதே ந ச புநராவர்ததே ந ச புநராவர்ததே" இத்யாதி ஶாஸ்த்ரங்களினெதிரில் எம்பெருமானது ஸ்வாதந்திரியம் ஓங்கமாட்டாதென்று அருளிச்செய்தாராயிற்று. இதனால் தேர்ந்ததென்ன? எம்பெருமான் ஸ்வதந்திரனேயாகிலும் தானே ஒரு வரம்பிட்டுக்கொண்டு அதற்குப் பாரதந்திரனாக நடப்பவனாதலால் அந்த வரம்பை மீறி நடவான்; 'ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்... களஜேப! மஜ்ஜநம் ந விஸ்ருஜே' இத்யாதிகளைத் தானே சொல்லிவைத்துத் தானே தன்பக்கல் வந்த முக்தாத்மாக்களைக் கீழேதள்ளிவிடமாட்டான் என்றதாயிற்று. இப்படி எம்பெருமானுக்கு ஸ்வாதந்திரியத்திலும் ஒரு பாரதந்திரியமிருப்பது போலவே வேதபுருஷனுக்குமுண்டு. இங்கு இன்னமும் உட்புகுந்து நோக்குமின். "அநாவ்ருத்தி: ஶப்தாத்" என்று ஸூத்ரகாரர் சொல்லிவிட்டாலும் பூர்வபக்ஷிக்கு த்ருப்திகரமான ஸமாதாநம் வரவில்லை; ஏன்? "ஸ்வாதந்த்ர்யமைஶ்வர்யமபர்யநுயோஜ்யமாஹு:" என்கிறபடியே சாஸ்த்ரங்களையும் மீறிநடக்கும்படியான ஸ்வாதந்திரியத்தை எம்பெருமான் ஏன்று கொண்டால் அதைத்தடுக்க வல்லாரில்லாமையாலே அப்படிப்பட்ட நிரங்குஶஸ்வா [illegible]

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

பூர்வபக்ஷம் ப்ரவ்ருத்தமாகையாலே 'ஶுபாஶ' என்கிற ஹேதுஶக்தி போராது; அப்போது ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியம் ஸாங்குஶம் என்றதாகும்; ஆகவே பூர்வபக்ஷம் துர்பலமாகவே நிற்க. அதற்குமேல் பாஷ்யகாரர்தாமே அருளிச்செய்கிறார் "நச பரமபுருஷஸ்ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா கதாசிதாவர்தயிஷ்யதி; யதா பகவாநாஹ ....." இத்யாதி. (அதாவது) எம்பெருமான் தன்னுடைய கேட்பாரற்ற ஸ்வாதந்திரியத்தாலே முக்தாத்மாவைக் கீழேதள்ளிவிடப் பார்த்தால் நிவாரகரில்லைதான்; ஆயினும், 'ஒருஞானியாகிலும் நமக்குக் கிடைப்பனா' வென்று * எனைத்தோர் பிறப்புமெதிர் சூழல்புக்குத் திரியுமவனெம்பெருமான் நிதிபெற்றாற்போலே ஒரு ஞானி கிடைக்கப்பெற்றால் அவனைக் கைவிடுவனோ? என்று யுக்திவாதத்தினால் பூர்வபக்ஷத்திற்கு இடமறுத்தருளினாராயிற்று. இவ்வளவையுங்கொண்டு நாம் விமர்ஶிப்போமாகில், எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியம் ஒருவரம்புக்கு உட்பட்டதுதான் என்றும், சில இடங்களில் அந்த வரம்பையுங் கடந்து செல்லத் திருவுள்ளம் பற்றிவிட்டால் குறுக்கே நின்று தடுப்பாரில்லைதான்; ஆனாலும் கூடியமட்டும் தானே யிட்டுக்கொண்டவரம்பைத் தான் தவறாது நடந்துகொள்வன் ஸத்யஸங்கல்பன் — என்றும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்ததாகத் தேறுகின்றது. வேதம் வேறு, எம்பெருமான் வேறு என்று கருதவேண்டா. அதற்கும் இதுவே நியாயமொக்கும். எம்பெருமான் இட்டுக்கொண்ட வரம்புகளின் வகைகளை நாம் கண்டறிய கில்லோம்; சாஸ்த்ரம் காட்டாதோ வென்னில்; "தர்மஸ்ய தத்த்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்" "ஸூக்ஷ்ம: பரமதுர்ஜ்ஞேயஸ்ஸதாம் தர்ம: ப்லவங்கம!" என்றாற்போலே முழஞ்சுகளில் முசிக்கிடப்பவற்றை முதலிக்கவல்லாரார். ஆயினும் பெரியோர்காட்டின வழியே புத்திக்கு ப்ரகாஶித்தவரையில் முதலிப்பது எவ்வாறு தகுதியோ, அவ்வாறே வேதத்திலும் நம்முன்னோர்களின் ஸூக்திகளால் ஸுஸம்ஸ்க்ருதமான ஜ்ஞைக்கு ப்ரகாஶிக்குமளவும் முயன்று நிலைகண்டறிதல் தகுதியே. ஸர்வதா புத்திக்கு எட்டாத விஷயங்களில் கைகூப்ப நேர்ந்தால் அதுவொரு குறையோ? நம் முன்னோர்களான மஹர்ஷிகளும் பூர்வபக்ஷங்களுக்கு மேல் இயன்றவரையில் உபபத்திகளைப் பொருந்தக்காட்டி நிரஸநம் செய்கின்றனர்; "க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திர்நிரவயவத்வஶப்தகோபோ வா" என்றாற்போன்ற பூர்வபக்ஷம் கிளருங்கால் "ஶ்ருதேஸ்து ஶப்தமூலத்வாத். ஆத்மநி சைவம் விசித்ராஶ்ச ஹி" என்கிறார்கள். ஸ்ரீதேசிகனும் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம்-ஈஶ்வரபரிச்சேதத்தில் பரமபுருஷனுக்குண்டான ப்ரக்ருதித்வ பக்ஷத்தை விசாரிக்குமிடத்திலே பல விகல்பதூஷணங்கள் பண்ணிக்கொண்டுபோய் "அதஸ்ஸர்வம் 'க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திர்நிரவயவத்வஶப்தகோபோ வா' இதி பரிசோத்ய 'ஶ்ருதேஸ்து.....' இத்யாதிபி: பரிஹாரஸ் ஸூத்ரகார ஏவ ப்ரதர்ஶிதவாந். அதோ யதாமதி ஸர்வத்ர பரிஹர்த்தவ்ய ஏவ ஹரவாந்." என்று உபஸம்ஹரித் தருளினர். அவ்விடத்து வியாக்கியானங்களும் ஸேவித்துத் தெளியலாம்.

ஶ்ருதப்ரகாஶிகாபாஷ்யத்தில் வ்யாகாதஶங்கைகளினால் ஶோத்யம் பண்ணலாகாது என்று திருவுள்ளம்பற்றுகிற ஸ்தானங்கள் மற்றும்பலவிடங்களிலே உபபத்திகளை நிரூபியாதொழிந்திலர். ஸாதித்வஸாஹிதியான * ஶ்ருதேஸ்துவையே ஸர்வத்ர உபஜீவித்துக் கொள்ளலாமென்பது எப்படி ஶாஸ்த்ரஸம்பாஷிதமோ அப்படியே வேதபுருஷனையும் ஸர்வத்ர உத்ப்ரேக்ஷகனாகவே கொண்டு கைகூப்பிவிடவேணுமென்பதும் ஜகஜ்ஜ்வலிதமே. இது நிற்க. விஶேஷ்யப்ரகரணத்தில் அக்ஷர சக்பந்திகளால் ஸந்தேஹ நிராஸங்கள் செய்திருப்பதை அவ்யுத்பன்னர்கள் கைக்கொள்ள வேணுமேயன்றி ப்ராஜ்ஞர்கள் அதனைநெஞ்சிலும் நினைக்கவேண்டா, ஸர்வஸ்வத்தையே சென்னிக்கு மலர்ந்த பூவாகக்கொண்டு எளிதில் தெளியலாமென்றதாயிற்று.

நநு = "யத்ருச்சாப்ரஸாதஸ்ய" என்றவிடத்தில் விஶேஷ்ய ஸந்தேஹம் ஶப்த ஸந்தேஹம் ஆகிய இரண்டு ஸந்தேஹங்களும் அடைவே உள்ளன. இவ்விடத்தில் ஞானம் சிறிதும் பயன்படாது;

கூடிய ஸ்தலங்கள் சிலவுண்டு. ஒரே பதம் ஓரிடத்தில் மகாராந்தமாயும் மற்றோரிடத்தில் நகாராந்தமாயும் வரக்கடவனவாய்ச் சில பதங்களுண்டு. (ப்ரஜாஜ்யோயதக்ஷிணா) (ஶாகீயத்யபிதிஷ்டஶாஸ:) என்றவிடங்களில் முதலிடத்தில் (அயம்) இரண்டாமிடத்தில் (அயந்.) (ஏநாம்—ஏநாந் இத்யாதிகளும்.) ஒரேபதம் ஓரிடத்தில் தகாராந்தமாயும் மற்றோரிடத்தில் நகாராந்தமாயும் வரக்கடவனவாய்ச் சில பதங்களுண்டு. (மாத்வா பரிபரீ விதந்மாத்வா பரிபந்திநோ விதந்) என்றவிடத்தில் முதலில் விதத் என்றும், பிந்தி விதந் என்றுமுள்ளது. ஒரேபதம் ஓரிடத்தில் மகாராந்தமாயும் மற்றோரிடத்தில் தகாராந்தமாயுமிருக்கும். (ப்ராணத்-ப்ராணம்) (ஏநத்—ஏநம்)(தத்—தம், (யத்—யம்) இத்யாதிகள் காண்க. ஒரேபதம் ஓரிடத்தில் மகாராந்தமாயும் மற்றோரிடத்தில் நகாராந்தமாயும் வேறோரிடத்தில் தகாராந்தமாயும் வருவதுண்டு; (ஸம்ஜ்ஞாதிஷாமுபஸம், உதைஹஸஸந்திரஸத யே,யமேஷாம்ப்ருத்விஸஸம்ப்ருதீயேத) என்னுமிடங்களில் அடைவே (ஸம், ஸந், ஸத்) என வருவன காண்க.

ஆக இப்படிப்பட்ட வைஷம்யமெல்லாம் அர்த்தநிபந்தநமேயன்றி வர்ணவைசித்ர்யநிபந்தநமல்லவென்பது விசக்ஷணர்களுக்குச் சொல்லவேண்டா. லக்ஷணமோ வென்னில் கீழ் ப்ரகரணங்களிற்போலவே இந்தப்ரகரணங்களிலும் தான்கொண்ட வழியையே தழுவியிருக்கின்றது. ததாஸ்தாம் நாம. இவ்விஷயத்திலும் ஸர்வஸ்வம் பரிச்ரமப்பட்டு அருமையான பல ஆராய்ச்சிகளை வெளியிட்டிருக்கின்றது. அந்த அமுதப் பெருங்கடலில் நின்றும் சில சீகரங்களை யெடுத்துத் தெளித்துத் தளிர்ப்பிக்கின்றோமிங்கு. (அநஸ்வாந்தக்ஷிணா) இத்யாதி ஸ்தலங்களிலும் அநஸ்வாம் பதமா? அநஸ்வாந்பதமா? என்று ஸந்தேஹிக்கவல்ல நம் விமர்ஶகாரஸஹோதரர்களான மஹோதயர்கள் கடக்க நிற்கட்டும். 'யாதாக்ஷேத்ரேணஸம்ஜயந்தாம்ஜயந்த:' என்றவிடத்தில் யாதா என்கிற கர்த்ருபதம் ஏகவசநமாகையாலே அஜயத் என்றே பதம் என்றும், 'தேவா உஜ்ஜிஹாநமஜயந் ஸர்வம்ஜ்யைஷ்ட்யாஸாஹ்யாம்' என்றவிடத்தில் தேவா: என்ற கர்த்ரு பதத்திற்குச் சேர வேண்டுகையாலே (அஜயம்) என்றில்லாமல் (அஜயந்) என்றே பதம் என்றும், 'மாத்வா பரிபரீ விதந்மாத்வா பரிபந்திநோ விதந்' என்றவிடத்தில் முதலில் 'பரிபரீ' என்ற ஏகவசநத்திற்குச் சேர (விதத்) என்று (விதேர்லுங்கி ப்ரதமபுருஷ) ஏகவசநரூபமும், மேலே 'பரிபந்திந:' என்ற பஹுவசநத்திற்குச் சேர (விதந்) என்று பஹுவசநரூபமுமாயிற்று— என்றும், 'ஜஹ்ருதஸாதிஶோப்யதீஶய' 'ஶ்ராவேகர்ஸஸ்வதேவிஶ்ரந்தீமஜாஹித' என்றவிடங்களில் (ஜஹ்ருத்) (ஶ்ரத்) என்றே ஶாஸ்த்ரோபதிஷ்டியாதலால் நகாராந்தமல்லாமல் தகாராந்தமாகவே பதம் என்றும் இப்படி சில நிரூபணங்கள் செய்யவல்லர்களான ஸாதாரண ப்ராஜ்ஞர்களும் ஸந்த்யேவ. அப்படிப்பட்டவிடங்களில் ஸர்வஸ்வம் ஶ்ரமங் கொள்ளவில்லை. விபஶ்சித்பஶ்சிமர்களும் திகைக்கக்கூடிய விடங்கள் பலவுண்டே, அவற்றில் புகுந்து ஸர்வஸ்வம் கண்டளித்த நிரூபணங்களில் ஒன்றிரண்டைக் காட்டுவோமிங்கு.

ஷஷ்டகாண்டத்ருதீயப்ரஶ்நே—(ஹவ்யா தேவஸ்தஜாதித்யாஹ ஸூதயத்யேவைநாந்தேவக்ஷ:) என்றவிடத்தில் (ஏநாம்) என்று பதமில்லை, (ஏநாந்) என்றுதானுள்ளது என்று ஸப்த லக்ஷணத்தைக் கொண்டோ பதவாக்யார்த்தத்தைக் கொண்டோ சொல்லிவிடக் கூடுமாயினும், இதை மறவாமல் நெஞ்சில் பதியவைத்துக்கொள்ள என்ன ஸாமக்ரீ? என்று ஆராயவேணும். ப்ரதமகாண்டபடிதமான * ஹவ்யாதேவஸ்தஜா மென்கிற மந்த்ரத்துக்கு இங்கு ப்ராஹ்மணமுள்ளது. அந்த மந்த்ரத்தில் முதற்பதமும் கடைப்பதமும் பஹுவசநாந்தம்; இடைப்பதம் ஏகவசநாந்தம். ஹவ்யாநி தேவ்யம் ஸுதஜாம்—இதியாவத். ப்ராஹ்மணத்தில் (ஏநாந்) என்று பஹுவசநாந்தமாக வந்துள்ளது மந்த்ரத்திற் சொல்லப்பட்ட எந்த வஸ்துவை உத்தேசித்து? என்று ஆராய

வேண்டும். மற்றுமுள்ள ஸூக்தங்களும் அவற்றின் ப்ராஹ்மணங்களுமெல்லாம் ஆராயப்படின் விலக்ஷணமான ஒரு ஸாமஞ்ஜஸ்யமுண்டாகும். சில ப்ராஹ்மணங்கள் ஸூக்தத்தின் பொருளை விவரிப்பனவாயிருக்கும்; சில ப்ராஹ்மணங்கள் மந்த்ரத்தினால் பெறக்கூடிய பேற்றைத் தெரிவிப்பனவாயிருக்கும்; சில ப்ராஹ்மணங்கள் ஸூக்தத்தை உபயோகிக்கவேண்டிய வழியை மொழிவனவாயிருக்கும். இங்ஙனே பலவகைப்பட்டிருக்கும். ப்ராஹ்மண வாக்யங்களில் அக்ஷரஸந்நிவேசங்களைப்பற்றின ஸந்தேஹம் ஏதாவது உண்டானால் ஸூக்தத்தைக் கொண்டோ அநுவ்யாக்யானவேதார்த்தவாக்யங்களைக் கொண்டோ பெரும்பாலும் அந்த ஸந்தேஹத்தைப் போக்கிக் கொள்ளலாம். 'ஹவிர்ப்ரஹ்மாஸ்யவர்த்திநேத்யாஹ, க்ஷுதேசேவநாயந்தே' என்ற இடத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்; இவ்விடத்தில் (க்ஷுதேசேவநாயந்தே) என்பதில் ஸந்தேஹமொன்றும் ஜநிக்கக் கூடியதில்லையாயினும், (வநப) என்பதற்கு என்ன பொருள்? இது யாரைக் குறிக்கிறது? என்று விசாரிக்க ஸந்தேஹமுண்டாகக் கூடும். இது உபாத்த ஸூக்தத்தினால் தீர்க்காதாயினும், மேலே (ஸர்வாதேவஜீவர்ஹோத்ரயஜே) என்று தொடங்கி ஓதப்பட்ட சிறிய ஆக்யாயிகையைக் கொண்டும் மேற்கொண்ட ஸூக்தத்தில் 'ஸஹ்ரீணாஸ்ஹ்ரீணாஸ்யாயஸ்யே' என்ற சேஷத்தைக்கொண்டும் [வநப = ஶாஹர்வத்யாஹ்லிஷீத்யர்த:.] என்று தெரிந்துகொள்ளக் குறையில்லை. இவ்விடத்தில் 'வநப' என்றதின் பொருளை இங்ஙனே தெரிந்து கொண்டதுபோலவே ஒவ்வோரிடத்திலும் பொருள் தெரிந்துகொள்ள நல்ல உபாயமுண்டு. யாருக்கு? ஸர்வஜ்ஞ நிருபேக்ஷகர்களுக்கன்று; அதனை ஶிரஸா வஹிப்பவர்களுக்கு. இனி, (ஸ்வதயஸ்த்யஸ்வநாஹ்ருஷ்யக்ஷ:) என்ற வ்யாக்யாதஸூக்தத்தில், வநப என்றும் வநாந என்றும் பிரிக்கலாமாகையாலே திடமாக ஒன்றை நிர்ணயித்துக் கொள்ளக் கீழ் விவரித்தபடியே ஆராய்தல் வேண்டும்; அத்யயனமோதும் போது 'வநாந' என்று உபாத்யாயர் ஓதுவிக்கையாலே அதை

மறவாமல் த்ருடப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே ஆராய்தல் வேண்டும். ஆராயப்புகில் “உபவீரஸீத்யாஹ, உபஹ்யேநாநாகரோதி” என்று கீழே 'வநாந' என்று ஸ்பஷ்டமாகவே வந்துள்ளதனாலும், அதற்கு அர்த்தம் சொல்லிக் கொடுப்பதுபோல உடனே “அதிஷ்டவஸூந் வநாநஸ” என்று உள்ளதனாலும் வ்யாக்யாதஸம்ஹிதாஸூக்தத்திலும் 'வநாந' என்றே யிருக்கத்தக்கதென்றும், அதற்கு 'வஸூந்' என்று அர்த்தமென்றும் உணர்ந்து கொண்டு பிறகு (ஹவ்யாதே ஸுதநாய) என்ற இதன் மந்த்ரத்தில் 'தே' என்ற உதாத்தஸ்வரவுடையத்தே இதற்கு க்ராஹகமாகவேணும், ஆனால் அங்கு ஸம்பந்தமில்லாதது ஜாத்யஹிங்ராயேண; அது ப்ராஹ்மணத்தினால் ஸ்வீக்ருதமாயிற்று, என்று க்ரஹித்துவிட்டால் இவ்வகையான நிர்ணயம் ஸத்யம் ஸத்யம்நர்யேத ப்ரப்ரவிஷ்டாநா. [தமிழ் வேதத்திலுமிங்ஙனே யுண்டு; “மேலையகத்து நங்காய்! வந்து காண்மின்கள்” என்ற (10—7—2.) திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்காண்க.]

அந்தோ! இவ்வளவு அருமை யிருக்கின்றதே; வழி எளிதாயில்லையே! என்பீர்கள். “உபசபவரிஹ்யஹீதேத்ய” என்றும், “வேதாவியஞாதவ்யதாவீர்தாஜகோவியஞா வதாவேதா” என்றும் உருப்போட்டேயாகவேண்டிய தலையெழுத்துடைய விஶிஷ்டஸம்ஸாரஸம்ஜ்ஞர்களுக்கு இவ்வழி ஶரணமேயாகும்; மூளையிலும் புகாது. அன்னவர்கட்கு ஸம்ரக்ஷணமே பரமகதி: என்பதில் மறுப்புரைப்பாருமில்லை. ஸர்வஸ்வம் அவர்களுக்காக அவதரித்ததன்று என்பதை அடிக்கடி யாம் சொல்லவேண்டாதபடி சிக்கனக் கொள்க. வஸிஷ்டனுக்கு வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தலிலே சண்டாளன் புகவொண்ணாதாப்போலே இது அயோக்யாதிகாரமென்பதை ஒருநாளும் மறக்கவேண்டா. அப்படிப்பட்ட வஸிஷ்டஸம்ப்ரதாயர்கள் ஸர்வஸ்வத்தினால் பெறும் உபகாரம் * வேதேஶிக்ஷ: ஶ்ரோத்ரியாஸ்ஸி ஜஹ்யஸிநார்த்யவித்.

*“வேதஸ்யாத்யயநேநாஸ்ய:” என்கிற இடந்தவிர மற்ற

தில் கீழுள்ள 'யவ்யாஃ, யதெவ்ய' என்பவற்றைக் கொண்டே (தாழ) என்று ஊஹப்படுத்திக் கொள்க. (ஆஸ்ராவா உத்தரதஃ வ்யாபிவீம் வயோர்திக்ஷோஞாதெவா யுராவெணாதுரம்ஹது தஜ்ராவஸ்யுராவக்ஷ) என்றவிடத்தில், 'ஆஸ்ராஃ' என்றதை நோக்கி (தாநு) என்பதா? 'வ்யாபிவீழ' என்றதை நோக்கி (தாழ) என்பதா? என்று விஶஷக்ஷரஜ்ஞாதிகள் தடுமாறி நின்றாலும், யுராவெணஹ்ரஹண ஊஜீகரணம் இதிற் சொல்லப்படுகையாலே அது வ்யாபிவிக்குப் பொருந்துமேயன்றி அஸ்ரர்கட்குப் பொருந்தாதென்பதை * யுராவிவிவ்யாபிவீஷ்ரம்ஹ * என்ற வாக்யத்தைக் கொண்டு வரஶ்ருதிகாமாக உபபாதிக்கின்ற ஸர்வஸ்வத்தினால் உட்கண் மலரப்பெறுமவர்கள் சிறிதும் தடுமாறாதே (தாழ) என்றே திண்ணிதாகக் கொள்வர்.

(ஹ்ரஹாதெநதவயத ஹணாதெநதவயத) என்றவிடத்தில் இம் வாக்யராஸிகளைக் கொண்டு த்விதீயையேயன்றி வஷஷ்டியன்று என நிர்ணயித்தல் எளிதாகையாலே தகாரஸஹிதமொழிந்து 'ஹ்ரஹாநு, ஹணாநு' என்று தன்னடையே வாயில் வரும்.

*ஊயாதயாஜெநரஹொகாநராஷ்யாஉபஜீவந்தி) என்றவிடத்தில் ஹொகாநு என்று த்விதீயாவஹுவசநமாகவும், 'ஹொகாஸ' என்று வஷஷ்ட்யேகமாகவும் பிரியக்கூடும். ஊயாதயாநஃ' என்ற விசேஷணமும் த்விதீயாவஹுவசந வஷஷ்ட்யேகவசந ஸாதாரண மாகையாலே அதுகொண்டும் நிர்ணயிக்க முடியாது என்று கைவிட்டொழிவர் விஶஷகாரதாயாதாஃ. ஸர்வஸ்வமோ நிலை கண்டறியாமல் கண்ணுறங்காது. * ஊவாஜவரவா ஒஷதிநாஜ ரஸரோபஜீவாரஃ * ரநாஷ்யா ஊஜாரோபஜீவந்தி * தஸாதாரண்யம்ப்ரஜா உபஜீவந்தி * வாதெவா உபஜீவந்திவிஶ்வ * உத்யாதி ஸூக்கங்களைக் கொண்டு * உபஜீவந்தி யென்பது த்விதீயாஜஸாபெக்ஷமா யிருக்குமென்று மருமமுணர்ந்து, அப்படிப்பட்ட * உபஜீவந்தி இங்கிருக்கையாலே (ஹொகாஸ இல்லை, ஹொகாநு என்றுதான்) என நிர்ணயித்துக்கொள்ள ஸர்வஸ்வமே உதவுகின்றது. இவ்வடைவிலே மற்றும் உணர்த்தவேண்டும் விஷயங்களை விரிவுக்கஞ்சி விடுக்கின்றோமிங்கு. ஸ்ரீஸ்வாமியின் நவரதவர ஆகரணவ்யாவ்யாநத்திலே விரியக் கண்டுகொள்க.

இப்படி வியஜ்ஜநவிநெரதநமாக நிரூபித்து ஸந்தேஹங்களைத் தீர்க்காதே கோர்வைச்சிட்டா படிக்கின்ற ஸப்தலக்ஷணம் கெவஜவெதஜபர்களுக்கே உபகாரகமென்றால் எதிரம்புகோப்பாருமுண்டோ? * விவக்ஷிதம்ஹ்ரநாக்ஷாக்ஷீகரொதி ஹ்ருதய மாகையாலே இப்ஆகரணந்தன்னிலே ஒன்றை ஒளியாதுரைப்போம். *ஊநவஜெஸரயஶ்ஶாயதக்ஷஜஷாவஜ்ரழ* என்றவிடத்தில் 'தக்ஷந' என்று நகாராந்தவதமே யுள்ளதென்பதை வைதிகர்களனைவருமறிவர். இப்படியிருக்க, ஒருகால் திருக்குடந்தையில் ஆரஶவாராயணம் கேட்டபோது [ஊஶாயதக்ஷ—தக்ஷத்வஷ்டா] என்று ஓதக்கேட்டோம். இது வென்? 'ஶராரெஹ்ரதீயஃ வநாஃ' என்றிருக்கிறதே என்றோம். ஸம்ஹிதையே *தக்ஷத்வஷ்டா* என்றுதானுள்ளது; பலர் * தக்ஷஜஷ்டா * என்றோதுவது ஊவாரம்; அப்படியிருந்தால் தக்ஷழ என்று வதமா? தக்ஷநு என்று வதமா? எனஸந்தேஹம் ஜநிக்கக் கூடியதாகையாலே ஸப்தலக்ஷணம் இவ்விடத்தை யெடுத்து நிர்ணயித்தேயிருக்கும். இப்வதத்தை ஸப்தலக்ஷணம் அடியோடு ஸ்ஶியாமையாலே "தக்ஷத்வஷ்டா" என்றே நிஸஹெவாம் மிருந்திருக்கவேண்டுமென்று. அதையே நாங்கள் கைக்கொண்டோமென்று தாதர் சிலர் கூறினர். 'அவலக்ஷணத்தை நம்பி ஊநய்ப்படுகிறபடி பாரீர்' என்று அடுத்த ஹொஷ்டியிலே சில ஶஹநீயர் வருந்தி மொழிந்தனர். மற்றுஞ்சில ஸ்வாமிகள் கூறினதாவது—ஸப்தலக்ஷணத்தில் குறையில்லை; நவரஆகரணத்தில் வரிஹாஷையிலேயே "ஹெஸாவயஶநிம்ஹ்யம் யதவரம் நீவஶெவ தஜ." என்று சொல்லியே வைக்கப்பட்டது. அது கொண்டு நிஷ்கர்ஷம் பெறும்படியான ஶக்தி இந்த ஜபங்களுக்கு இல்லாமையத்தனையே குறை யென்றனர்.—'ஸப்தலக்ஷணம் ஊவ்யுத்பந்நர்களுக்காவது பயன்படு மென்றிருந்தோம்;

அவர்களுக்கும் இது செவ்வனே பயன்படுவதில்லை போலும்' என்று அப்போது கருதினோம். [illegible], ஸர்வஸ்வம் காட்டுகிற வழியிலே தெளிவுபெறுமவர்கள் ஒரு லக்ஷணத்தையும் உருப்போட வேண்டாதே ‘லக்ஷ்யமும் வேதமே, லக்ஷணமும் வேதமே' என்று அத்யவஸித்து ஒன்றிலும் ஸந்தேஹமின்றி வாழ்வர். ஸர்வஸ்வத்தில் அவகாஹிக்கப்போதுமான யோக்யதை பெறாதவர்கள் ஶாஸ்த்ரத்திலே செவ்வையாய்ப் பரிஶ்ரமப்பட்டு ஒரு ஸந்தேஹத்துக்கு மிடமில்லாதபடி ஸாக்ஷாச்சிக்ஷணம் பெற்று வாழ்ந்திடுவர். ஆகவே, “அஜ்ஞ: ஸுக²மாராத்⁴ய: ஸுக²தரமாராத்⁴யதே விஶேஷஜ்ஞ:” என்ற கணக்கிலே, அஜ்ஞர்களுக்கு ஶாஸ்த்ரமே ஸுக²மாராத்⁴யகமாய் விஶேஷஜ்ஞர்களுக்கு அதுக்குமேலே ஸர்வஸ்வம் ஸுக²தரமாராத்⁴யகமாக, இனி இரண்டிலுஞ் சேராதே “[illegible]” என்பதற்கிலக்கான வையாகரணஶாஸ்த்ரக்கள் “ஜ்ஞாநலவது₃ர்வித₃க்³த₄ம் ப்³ரஹ்மாபி நரம் ந ரஞ்ஜயதி” என்கிறபடியே ஸூத்ரலக்ஷணாதிகளாலும் பரிபூர்ணமாக உதவிபெறமாட்டாதே ‘வசாக்கிளமை யென்றுஞ் சொல்லலாம், விஷாக்கிளமை யென்றுஞ் சொல்லலாம், ஐயங்காரவாள் சொல்லுகிறபடியுஞ் சொல்லலாம்' என்பாரைப் போலே போது போக்கவேண்டிற்றாயிற்றே யென்று மிக வருந்துகிறோம். இங்ஙனன்றிக்கே தாங்களும் விசேஷஜ்ஞகோஷ்டியில் புக விரும்பினால் ஸர்வஸ்வம் காட்டுகிற வழியை ஶரணமாகப் பற்றினாலல்லது விஶேஷஜ்ஞத்வம் நிலை நில்லாதென்பதை இன்னமும் பன்னியுரைக்கவேண்டுமோ? வேண்டுமேல் இன்னமும் உரைப்போம்.

இனி ஶப்தலக்ஷணத்தின் அவக்³ரஹப்ரகரணத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம். ஸவர்ணஸந்தி, பூர்வரூபஸந்தி, விஸர்க³ஸந்தி முதலான ஸந்தி⁴ஸ்த²லங்களில் மேல்பதத்தின் முதலெழுத்தைக் கண்டறிவதில் ஸந்தேஹமுண்டாகலாம். * வஷாஶாயாஜ என்ற (ஸவர்ணஸந்தியான) ஓரிடத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம்; இதில் ஶா என்கிற பதத்திற்குப்பிறகு (யாஜ) என்றா, (அயாஜ) என்றா, (ஆயாஜ) என்றா? என ஸந்தேஹம் ஜநிக்கக்கூடும். * யா தே அக்³நே யாஶயா * என்பன போன்ற பூர்வரூபஸந்தி ஸ்த²லங்களில் அக்³நே என்றதற்குப்பிறகு யாஶயாவா? அயாஶயாவா? என ஸந்தேஹம் ஜநிக்கக்கூடும். * நவோஹாமாநிஹவ்யம் * என்பன போன்ற விஸர்க³ஸந்தி ஸ்த²லங்களில் (வ:) என்றதற்குப் பிறகு ஹாமாநியா? அஹாமாநியா? என்று ஸந்தேஹம் ஜநிக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹங்களுக் கிடமான ஸந்நிவேஶங்கள் ஶப்தகாண்டத்தினுள் பல பல வுள்ளன. இந்த ஸந்தேஹங்களைத் தவிர்க்கவே அவக்³ரஹ ப்ரகரண மவதரித்தது. கீழ்ப்பிரகரணங்கள் போலவே இந்த ப்ரகரணமும் ஆங்காங்கு உண்மையான ஹேதுவைக் காட்டாமலே ஏதோ சொல்லி முடித்திருக்கிறது. அயஸ்தாஜ, அபிவதி:, அயகே, அநாஷ்டயா, அஸ்வந:, அப்ரயத, அவரூபழ, அவாந:, அப்ரவாவ, அக்ஷீஹ்யா, அஸ்மநேத-ஊதயாதிகளான பல பதங்கள் ஸந்தியில் லக்ஷ்யலக்ஷணஸம்ஶயங்களாயிருந்தாலும் ப்ராஜ்ஞர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட இடங்களில் ஸம்ஶயம் கனவிலும் ஜநியாது. * ஶ்ரேநம் ஶதவஸஹ்ஸ: * என்றால் ‘வஶஹ்ஸ:' என்றுபதமா? ‘அவஶஹ்ஸ:' என்றுபதமா? என்று ஸந்தேஹிக்க அவதரித்தவர்கள் நம் வையாகரணஸஜாதீயர்களே. அவர்களை ஒருவாறு அநுக்³ரஹிக்க ஶப்தலக்ஷணம் அவதரித்தேயிருக்கிறது. இனி ப்ராஜ்ஞர்களும் மயங்கும்படியான ஸ்த²லங்கள் பலவுமுண்டு. அவற்றில் தெளிவு பெறவேண்டிய வழியை ஸர்வஸ்வம் நிரூபித்திருக்குமழகை * என் சொல்லவல்லே னென்வாய் கொண்டே?. அந்த ஸுதா⁴ஸிந்து⁴வில் நின்றும் சில பி³ந்து³க்களையே இங்குத் தெளிக்கின்றேன்.

* ஸாப்ராவ்யந்யவத₃ந்த * என்றவிடத்தில் ‘ப்ராவ்ய' என்றில்லை, அப்ராவ்ய என்றுதான் பதம் என்பதை எப்படி நிஷ்கர்ஷித்துக்கொள்ளலா மென்னில்; ப்ராவ்ய என்னும் ல்யப³ந்தாவ்யயம் ஶப்தகாண்டத்துள் ஓரிடத்திலும் கிடையாது; இதன் பொருளில் ‘ஆப்த்வா' என்றே வேதபுருஷன் ப்ரயோகித்துவருகிறான். க்த்வாப்ரத்யயாந்தமான அவ்யயங்களெல்லாம் உபஸர்க³ரஹிதங்களாகவும் ல்ய

ஸஹஜமான 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯ங்களெல்லாம் 𑌸𑍋𑌪𑌸𑌰𑍍𑌗ங்களாகவும் 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍇𑌨 வரும். [𑌅𑌤 𑌏𑌵 '𑌸𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾 + 𑌉𑌤𑍍𑌯' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑌪𑍀𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇.] 'அடைந்து' என்னும் பொருளிலே (𑌆𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾) என்றே ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம். '𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯' என்பது 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯மான பதமேயாகிலும் அது வேதத்தில் இல்லை. இருந்தாலும் 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 ஒருகாலும் வாராது—என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு ப்ரக்ருதத்திற் பொருளையும் விவேசித்தால் '𑌆𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾' என்றே சொல்ல வாய் எழும்.

* 𑌸𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑌸𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌿𑌵𑍍𑌯𑌹𑌵𑌃 * 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌥𑌲ங்களில் '𑌆𑌪𑍍𑌯𑌤' என்பது 𑌲𑌙𑍍𑌰𑍂𑌪மாதலால் 𑌅𑌵𑌰𑍍𑌣த்தில் ஸந்தேஹம் ஜநிக்கவே வேண்டா. '𑌯𑌦𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌯𑌿𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌯𑌿𑌵𑌿𑌕𑌵𑌃' இத்யாதிகளும் நினைவுக்குவரும். ஆனால் பூர்வபக்ஷிகள் இங்கே ஒரு 𑌶𑌙𑍍𑌕𑍈யும் பண்ணக்கூடும். "𑌬𑌹𑍁𑌲𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌙𑍍𑌯𑍋𑌗𑍇𑌽𑌪𑌿" என்றொரு 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰முண்டு. ["𑌨 𑌮𑌾𑌙𑍍𑌯𑍋𑌗𑍇" 𑌅𑌡𑌾𑌟𑍌 𑌨 𑌸𑍍𑌤𑌃] என்றதற்கு 𑌅𑌪𑌵𑌾𑌦𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰மிது. வேதத்தில் 𑌮𑌾𑌙𑍍𑌯𑍋𑌗மிருக்குமிடங்களிலும் 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌅𑌡𑌾𑌟𑍌 வரலாம்; 𑌮𑌾𑌙𑍍𑌯𑍋𑌗மில்லாத விடங்களிலும் 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 அவை வராமலிருக்கலாம் என்று ஏற்படுகிறபடியாலே 𑌆𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌥𑌲ங்களில் 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑌾𑌰𑌣𑌮𑌶𑌕𑍍𑌯மன்றோ வென்னலாம். 𑌅𑌤𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇. மேற்குறித்த 𑌅𑌪𑌵𑌾𑌦𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰ம் வேறு வேதங்களில் 𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥மாகலாம். 𑌤𑍈𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍀𑌯𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤ையில் பெரும்பாலும் இதற்கு 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶மேயில்லை. "𑌪𑌰𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌦𑌿𑌵𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 '𑌰𑌜𑌤' 𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑌃" என்றவிடத்தில் (மற்றும் சில விடங்களிலும்) 𑌭𑌟𑍍𑌟𑌭𑌾𑌸𑍍𑌕𑌰𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯த்தில் இந்த 𑌅𑌪𑌵𑌾𑌦𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰ம் கையாளப்பட்டிருந்தாலும் அதுகொண்டு மயங்கவேண்டியதில்லை. அந்தந்த இடங்களில் இந்த 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰த்திற்கு 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣முமில்லாமே நிர்வஹிக்கும் புடைகளும் செவ்வனே உண்டு. அவற்றை 𑌭𑌟𑍍𑌟𑌭𑌾𑌸𑍍𑌕𑌰ர் தாமும் காட்டியே யிருக்கிறார். '𑌰𑌜𑌤' என்ற விடத்திலும் அதைக் காணலாம். * 𑌨𑌿𑌕𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌪𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌤𑌸𑌃 * 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍈𑌵𑌿𑌷𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌚.

நம்முடைய வேதத்திலும் அந்த 𑌅𑌪𑌵𑌾𑌦𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰த்திற்கு 𑌅𑌲𑍍𑌪𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶முண்டென்றாலும், ஸந்தேஹம் விளையக்கூடிய 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶ங்களில் அந்த 𑌅𑌪𑌵𑌾𑌦த்தை 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 * வேதபுருஷன் கைப்பற்றவில்லை யென்பது *𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌭𑍁𑌜𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇. இப்படிப்பட்ட 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑌾𑌰𑌣த்தை ஸர்வஸ்வமொன்றே பரிச்ரமப்பட்டுக் கண்டு பிடித்து வெளியிட்டுள்ளது. 𑌅𑌤 𑌏𑌵, (𑌤𑍇𑌨𑌾𑌮𑌾𑌵𑌰𑌾𑌹𑌵𑌃) (𑌤𑍇𑌨𑌾𑌮𑌾𑌵𑌰𑌾𑌹𑌮𑍇) (𑌮𑌾 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌮𑌾 𑌤𑌨𑍂𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌰𑌧𑌾𑌮) (𑌮𑌾 𑌵𑍋 𑌘𑍋𑌰𑌂 𑌅𑌵𑌹𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌾𑌮𑌾𑌸) (𑌮𑌾 𑌤𑌵𑌸…𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯 𑌅𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌪𑌤𑍇) (𑌮𑌾 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌵𑌯𑍀𑌵𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌮𑍋 𑌤𑌮𑌾𑌤𑌰𑌃) (𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌹𑌾𑌦𑌿𑌤𑍋𑌽𑌵𑌯𑍀𑌃) (𑌮𑌾 𑌹𑍇𑌰𑍍𑌰𑌾 𑌮𑍋 𑌷𑌾𑌮) (𑌸𑌤𑍇𑌨𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸) 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌥𑌲ங்களிலெல்லாம் 𑌤𑌿𑌙𑌨𑍍𑌤𑌪𑌦ங்கள் 𑌅𑌵𑌰𑍍𑌣𑌵𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤ங்களே யென்று நிஸ்ஸந்தேஹமாக வுணரக் கிடக்கின்றது.

𑌨𑌨𑍁, * 𑌮𑌾𑌹𑍇𑌰𑍍𑌰𑌾𑌮𑍋𑌽𑌮𑍋𑌷𑌾𑌮 * என்றவிடத்தில் '𑌮𑌾, 𑌅𑌰𑌃' என்றிருக்கிறதே; 𑌅𑌰𑌃 என்பது 𑌤𑌿𑌙𑌨𑍍𑌤ந்தானே; இதில் 𑌮𑌾𑌙𑍍𑌯𑍋𑌗மிருந்தும் 𑌅𑌟𑍍 வந்திருக்கிறதே! என்னில்; அந்தோ! 𑌸𑌾𑌹𑌸𑌿𑌕𑌸𑍁𑌯மே! '𑌋 𑌗𑌤𑍌' என்கிற 𑌧𑌾𑌤𑍁வின்மேல் 𑌲𑍁𑌙𑍍 ரூபம் (𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯𑌪𑌿𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌚𑌨த்தில்) 𑌆𑌰𑌃 என்பது. 𑌅𑌜𑌾𑌦𑌿𑌧𑌾𑌤𑍁வாதலால் அதில் 𑌆𑌟𑍍 சேர்ந்திருக்கின்றது. 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤த்தில் 𑌮𑌾𑌙𑍍𑌯𑍋𑌗த்தினால் அந்த 𑌆𑌟𑍍 நீங்கி '𑌅𑌰𑌃' என்றிருப்பது பொருத்தமே. (𑌮𑍋 𑌷𑍂 𑌣𑌃 𑌸𑍁𑌨𑌾𑌮𑍈𑌕𑍍) என்றவிடத்திலும் '𑌆𑌮𑍈𑌕𑍍' என்ற ரூபத்தில் திகைப்பீர்கள். அங்கும் ஸர்வஸ்வம் தெளிவிக்கும். கேண்மின்; '𑌮𑍋' என்பதும் 𑌮𑌾𑌙𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯மே. 𑌮𑍋𑌆𑌮𑍈𑌕𑍍—𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌾 𑌹𑌾𑌸𑍀𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃. * 𑌅𑌮—𑌰𑍋𑌗𑍇 * என்கிற 𑌧𑌾𑌤𑍁வில் 𑌣𑌿𑌚𑌿 𑌆𑌮𑌯𑌤𑍇 என்றாகி) 𑌲𑍁𑌙𑌿 (𑌆𑌮𑍈𑌕𑍍) என்று ஸித்திக்கிறது. இதில் முதலிலுள்ள ஆகாரம் இங்கு 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕 வேஷமேயன்றி 𑌆𑌟𑍍 வந்ததனாலன்று. ([illegible]ங்காண்க.) 𑌆𑌟𑍍 வந்தாலும் 𑌸𑌵𑌰𑍍𑌣𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘மாகி அப்படியே தான் ரூபம்

தேறும். வாணிநீயத்தின்படி '[illegible]' என்று ரூபம் ஸித்திக்க வேணுமானாலும் இங்கு [illegible]ஸாக [illegible]விசாரமுள்ளது. '[illegible]' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍. [illegible] இங்கும் '[illegible]' என்பது நிராபாயமே.

[illegible], * [illegible] * என்றவிடத்தில் [illegible] யோகமில்லாதிருக்கச் செய்தேயும் [illegible] வராமல் * [illegible] * என்றதிற்போல ([illegible]) என்று பதமுள்ளதே!, இதுவென்? * [illegible] * என்றவிடத்திற்போலவே இங்கும் [illegible]மாகவே யன்றோ பதமிருக்கவேணுமென்னில் அடுத்த கீழ்வாக்கியம் * [illegible] * என்பதாதலால் அதிலுள்ள [illegible] இங்கு [illegible]. பாஷ்யமுங் காண்மின். அதே வாக்யத்தில்தான் [illegible] இருக்கவேணுமென்பதில்லை.

இனி, * [illegible] * [illegible] * 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿ஸ்தலங்களில் [illegible] யோகமில்லாமையாலே [illegible]ங்களே யென்றும் நிராபாயமாக நிச்சயித்துக் கொள்க. * [illegible] * என்றவிடத்திலும் [illegible] யோகத்தினால்தான் [illegible] என்றும் [illegible] என்றும் இல்லையாயிற்று. * [illegible] * என்றவிடத்தில் [illegible] இருந்தும் [illegible] என்று பதமிருக்கிறதே யென்று நம் [illegible] [illegible] பண்ணிவிடுவர். அவர்களைத் தெளிவிக்கிறோம். [illegible] என்பது 𑌉𑌦𑌾𑌤𑍍𑌤மாக வருமிடங்களில்தான் [illegible]மான [illegible] என்று கொள்ளப்படும். அதுவே 𑌅𑌨𑍁𑌦𑌾𑌤𑍍𑌤மாக வரின் [illegible] [illegible]. இதனைக்கொண்டு அந்த [illegible] கிளராது. இப்படி நாம் சிக்ஷிப்பதைக் கொண்டு * [illegible] * என்றவிடத்தில் '[illegible]' 𑌉𑌦𑌾𑌤𑍍𑌤மா யிருப்பதனால் தான் '[illegible]' என்று [illegible]மாகப் பதமாயிற்றென்று நம் விமர்சகாரர் [illegible] விடுவர். அரைகுறைப் படிப்பினாலுண்டா

கும் [illegible] கங்குகரையின்றிப் பெருகவே பெருகும். [illegible], அவ்விடத்தில் ஸம்ஹிதையில் [illegible] 𑌉𑌦𑌾𑌤𑍍𑌤மாயிருந்தாலும் அது [illegible]த்தில் 𑌅𑌨𑍁𑌦𑌾𑌤𑍍𑌤மே. ஆகையால் அது [illegible] அன்று. அன்றியும், [illegible] என்று அவ்விடத்திலுள்ள [illegible] [illegible] ரூபமா யிருந்தால்தான் இந்த விசாரம் அங்குவரும். இவ்விஷயம் [illegible] [illegible]களான விமர்சகாரர்களுக்கு ஒரு நாளும் மூளையிற்புகாது. இங்குச் சொல் [illegible]ன்றும் இவர்களை நோக்கியேயன்று. "[illegible] [illegible]" என்கிற [illegible]த்தையே [illegible] ஸ்ரீ ஸ்வாமியையே அடியேனும் பின்சென்று பேசுகிறேன்.

[illegible], * [illegible] என்றவிடத்தில் (கீழ்ச்சொன்னபடி) [illegible] இல்லையாதலால் [illegible] என்றுதானே பதமிருக்கவேணும்; [illegible] என்றிருக்கிறதே, இதுவென்? என்பீர். கேண்மின். [illegible] என்பதில் எப்படி ஸ்வரவாசி கண்டறியவேண்டுமோ அப்படியே அதற்கடுத்துவரும் [illegible]ங்களிலும் ஸ்வரூபவாசி கண்டறியவேணும். * [illegible] * என்றவிடத்திற்போலவே இங்கும் [illegible] என்பது [illegible] ரூபமன்று. * [illegible] * [illegible] * 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿ஸ்தலங்களில் [illegible] ([illegible]) என வருதல்போல [illegible] ([illegible]) எனவருவதுண்டு. * [illegible] * 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿கள் காண்க. இதில் [illegible] வந்து நீங்கியிருப்பதாக [illegible]க்கவேண்டா. [illegible]ஸக்தியே யில்லாத [illegible]வம் இது. * [illegible] என்றவிடத்திலுள்ள [illegible]த்தின் ஸம்பந்தம் ([illegible]) என்பதில் இருப்பதாக நினைக்கவேண்டா. ஆனால் இந்தவாசியைக் கண்டறிவது கஷ்ட

மன்றோ வென்னில்; ஸர்வஸ்வத்தை அடைக்கலம் புகுந்தார்க்கு மிகவும் எளிதே. * தக்ஷிணாயாः என்றவிடத்தில் அயாः என்று பிரித்தால் பொருள் பொருந்தாது. கீழே * ஜுஷ்டாவாசோ ஹவ்யா ஸஹ என்றும், மேலே * ஸ்வா ஜ்யோதிஷா ஸம்பத்ய என்றும் ஆகாங்க்ஷையுள்ளதனால் அந்த வாக்யங்களின் இடையிலுள்ள * தக்ஷிணாயாः என்ற வாக்யத்திலும் ஆகாங்க்ஷை தோற்றியேயாகவேணுமென்றும் (யாः) என்று பிரித்தாலொழிய அது தோற்றாதென்றும் ஸர்வஸ்வத்தினால் உணரப்பெறில் அந்தவாக்யத்தின் முதலெழுத்து நினைவுக்கு வரும்போதே இதில் (யாः) என்றே வரவேணுமென்பது தன்னடையே நெஞ்சிற்புகுமே.

நநு * வஷட்காராயாஸ் என்றவிடத்திலும் ஆகாங்க்ஷையாக பாஷ்யமிருப்பதால் அங்கும் இவ்வாறே ஸ்வரஸஹிதமாகச் சொல்லவேண்டி வாராதோ வென்னில், வாராது. யாः என்பதற்கே ஆகாங்க்ஷாநாகாங்க்ஷத்வமுள்ளது; யாஸ் என்பதற்கு அது கிடையாது. ஆதலால் அவ்விடத்தில் ஶங்காவஸரமில்லாமை கொண்டு அயாஸ் என்பது நிராவாயம்.

நநு, யாஸ் என்பதற்கு ஆகாங்க்ஷாநாவாரகத்வமில்லையாகில் போகட்டும்; அயாஸ் என்பதற்கு அயாதந் என்று பொருளாவதுபோல அயாः என்பதற்கும் அயாஹி என்று பொருளாகலாமன்றோ? ஆய்விட்டால் * தக்ஷிணாயாः ஸ்வாஹா என்றவிடத்தில் அயாः என்றிருந்தாலும் பொருட்பிசகு இல்லையென்று சொல்லுகிறோமென்னில்; அயாः என வருமிடமெங்கும் இறந்தகாலப் பொருளேயன்றி வேண்டுகோட் பொருளில்லையென்பதை * ததத்ய ஹ்ருதயாஶேதி * அஶாயா இதி * த்ரிஶாயா இதி * இத்யாதிகளிற் கண்டு தெளியலாம். வேண்டுகோட் பொருளில் யாः என்றேவரும்; அதுவும் அநுதாத்தமாகவேவரும் என்று சிக்கனக் கொள்க. (ஸம்ஸ்தாநபொரஷமான யாः என்பது * அஹேதாதாஸ்யஷொமிஷ என்றவிடத்தில் உதாத்தமாக வந்தது வாதாதாவாஶங்கொதாரகாதிதி நகாவிஹாநிः. தாः, யாः என்னுமிவற்றுக்கு

ஆகாங்க்ஷாநிராகாங்க்ஷத்திலும் வ்யாமோஹமுண்டாகிலும் அதனால் இங்கு ஆவாதநீயமொன்றுமில்லை.)

யாவிஷயமான இந்த ஸூக்ஷ்மமறிவதில் மற்றொரு ஸாஹமுமுண்டு. அதெனில், யாः என்பது க்வசித் அநுதாத்தமாகவும் க்வசித் உதாத்தமாகவும் வரும். உதாத்தமாக வருமிடங்களில் ஸமஸ்தபதமென்றும் அநுதாத்தமாக வருமிடங்களில் வ்யஸ்தபதமென்றும் நிர்ணயித்துக்கொள்ளலாம். யதா — * அஹேர்வ்ய ஹவ்யஜாதநேவயோயாः. * அயஶீர்வீர தமோவயோயாः * ஆபாய ஆஸ்யாபாஶேயேஹி வசோயா அவி *.

ஸ்வரவ்யாகரணலக்ஷணங்களில் பெரும்பாலும் ஸாரஸங்க்ரஹத்தைக் கொண்டே ஸந்தேஹம் தீர்த்துக் கொள்ளலாமென்று காட்டுகிறது ஸர்வஸ்வம். ஈக்ஷாவா வநஷா ஜ்யோஶகா ஜ்யேஷ்ட்யா என்றவிடத்தில் ஜ்யேஷ்ட்யா இல்லை, அஜ்யேஷ்ட்யா என்றுதான்—என்பதை ஸ்வரமே காட்டுகிறது. ஜ்யேஷ்ட்யா வடிவமாகில் ஆத்யுதாத்தம் அகலாது. * ஜ்யேஷ்ட்யாஶேவெநாம் கரோதி * ஜ்யேஷ்ட்யாவவா வநதஸ்யா ஜ்யேஷ்ட்யாவதநாவள * இத்யாதிகள் காண்க. இப்படியே * ரயிஹ்யாஸ்ரயெஹ்யः * அதஜ்யாவெஸாஸ்வ்யகா அஶ்ருஶிஷாः * ஆயஸ்வெநாஸ்வ்யகெஹிः * யெவவயொஸ்ரயாः * ஜொகாவ்யணாஸ்யாதயாஶாஹ்வஸள * யஶாஸ்வாயாக்தோஸ்விஶாஜ்யஶாநः—இத்யாதிஸ்தலங்கள் பலவற்றிலும் ஸந்தேஹமறலாம். * தக்ஷிணோயாக்தோஹவதிவஸவெஜ்யாயாக்தோய * வஶேக்ரஷவஜ்யஞஶேஸ்க்ரஷவஜ்யஞ * இத்யாதிகளில் ஸம்ஹிதாபாடம் ஒத்திருந்தாலும் பதபாடமே நன்கு வ்யவஸ்தாபகமாகும்.

* ஸம்க்ரந்தநோஸ்நிமிஷ ஏகவீரः * அஹம்வ உஷவொநிதிஷொவாதநாஶ்டு * என்றவிடங்களிலே எதனாலும் வாசிகொள்ள வழியில்லையே யென்னில்; கேண்மின்; இந்திரனைப்பற்றிச் சொல்லும் முதல் வாக்கியத்தில் அவனுடைய இயற்கையைக் கொண்டு அநிமிஷः என்றே பதம் நிச்சயித்துக்கொள்ள என்ன தடை? * ஸம்க்ரந்தநாநிமிஷேண ஜிஷ்ணுநா என்ற அடுத்த மேல்வாக்கியமும்

தெளிவுபெறுவிக்குமே. இனி * அனுவ உஷவொ திதிஷா வாதநாய என்றவிடத்தில் திதிஷ: என்பது வாதத்தின் நாமமாகக் கூறப்படுகிறபடியால் அதை அவ்விதமாகவே அயாஸ்யநக்ஷத்தில் சிக்கனக் கொள்ளவேணும். ஸர்வஸ்வத்தின் ஸாமர்த்தியம் இங்கு விலைச்செல்லவில்லைபோலும் என்பீர்கள்; இது ஒரு குறையாகமாட்டாது. அயாஸ்யநவஜத்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்ள வேண்டியமுறை லக்ஷண நூல்களனைத்துக்கு மொக்கும். * உவொ வெஞூவேவந என்பதுபோன்ற இடங்களில், [உவொவெசு, உவொ ஊத்ரொவொ, வெநூ] என்று ஒருவன் க்ரமோதினால் இதை ஸவுக்ஷண ஜாதிமாவ்யஷ்டிஜம்ஹதி ஸக்ஷாதிகளிலொன்றைக் கொண்டும் உங்களாலும் தடைசெய்ய முடியாதன்றோ. வாவாஜெஷவமோந என்னவேண்டுமிடங்களில் * வாவாஜெயஜாஃ என்றும் * ஜெஷநமாமயெயெநாவமாவதி ஸ வாவ என்னவேண்டுமிடங்களில் தவாவ என்றும் தாவெவ என்றும், மற்றும் வஷஸம்ஹிதைக்குப் பழுதின்றியே பதங்களை வேறுபடுத்தியும் முன்னது பின்னதாக்கியும் மனம்போனபடி சொல்லப்புகுமவர்களைத் தடுக்க என்ன லக்ஷணம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். கையை விரிக்கவேண்டு மத்தனையே. ஆனால் சில அஷ்டாவதக்ஷாதிகள் ராவணவெட், ஜிஜாவாஜெட், காஸவீட், ஷா யெஜாயநெஷாட், ஹிரண்யாக்ஷவெட், காஜயவநஷட் என்றிப்படி பல லக்ஷண மீமாம்ஸைகளிருப்பதாகவும் வேதத்தில் ஒரு ஸ்வரத்தையும் ஒரு அக்ஷரத்தையும் மாற்றவொட்டாமல் அவை காக்கின்றனவென்றும் சொல்லித்திரிவர். இவையிருக்குமழகைக் கண்டாலன்றோ தெரியும். சிறிதேயெடுத்துப் பேசுவோம்; ராவணவெட் என்பது ஓரே ஒரு ஏடு. இது என்ன சொல்லுகிறது? ஒவ்வொரு ஸூக்தத்திலும் இத்தனை வாக்யங்களுள்ளனவென்கிறது. "நமெநாவெநவவெஷெ, நாவிநாவந விநீவெம. நீவீநவஏவிநீவஹீஸ. வநாஸீஹ்ராஜந ஹாநவாந ஹ்ரா வெஷ்ராதிஷ்ராவகதி வாவஹ்ராவெஶோநமோஷ. நாஷஞஷெஷநி ஷமமூ—" என்றிப்படியாக அமைந்த பத்து பதினைந்து வரிகளே

அதிலுள்ளன. முற்காலத்தில் இலங்கையில் ராவணாதிகள் பேசிக் கொண்டிருந்த பேச்சு இவையேபோலும். இவையெல்லாம் வேத ரக்ஷகமாம். வஸூதஸூ, கும்பகோணம் ஸ்ரீவைத்யநாத சாஸ்திரிகளின் வேதப்பதிப்பினிதிரில் ஒரு வெட்டும் நிற்கமாட்டாதென்பது ஸத்யம். அயாஸ்யநக்ஷமொன்றே வஜ்ரப்படையான ரக்ஷகமென்பது மறக்கத்தக்கதன்று. இந்த ரக்ஷணம் ஸப்த லக்ஷணாதிகளாலுமாகாது, ஸர்வஸ்வத்தினாலுமாகாது. ஊத்யஜம்வஜவிதெந.

* தஸ்ராநஹாயநெத க்ஷஷத் * யாவதியமீ ஸஜாவ்ய கீத்ரேவாரிக்ஷதிதாவஞாஷெத்தி * என்றவிடங்களிலும் மடங்கவேண்டா. நெத க்ஷஷத் என்னும்போதே கதர்த்ரகஜிக்ரியைகளின் அமைப்பினால் பொருள் நன்கு தோன்றுகையாலே [க்ஷஷெத்தி ஜஜீ ரஜெவஷ] என்று தட்டின்றித் தெரியவரும். * தாவஞாஷத் என்றவிடத்தில் * கியவெஜாஷாஸ்ராஜ: என்ற கேள்விக்கு * தாவஞாஷத் என்பது விடையாதலால் 'எங்களுக்குக் கொடுங்கள்' என்று பொருள் தோன்றியே தீருமாதலால் [ஷெத்தி வொஷ்ரஜெஷ] என்று தட்டின்றித் தெரியவரும்.

* தாம்ஜியஜநெவஶ்யஜஹ்யாஜ * கத்ராதெநஜெவஜதத்ஜ ஜெவஶ்ய ஜீதீஷஜோணஜ என்றவிடங்களில், முதலிடத்தில் அவஶ்யந என்றும் இரண்டாமிடத்தில் அவஶ்யஜ என்றும் நிர்ணயித்துக் கொள்வதெங்ஙனே யென்னில், முதலிடத்தில் * ஜெவாவெவஷிம் நாவிஜந என்று கீழ்த் தொடக்கமாதலால் ஜெவா: என்ற கதர்த்ரவஷத்திற்குச் சேர அவஶ்யந என்று நிர்ணீதமாகக் குறையில்லை. இரண்டாவதிடத்தில் * ஜிநொ அவஶ்யம்வெயிஹி: என்ற அடுத்த கீழ் வாக்கியத்திலும் * கத்ராதெஹஷ்ராஜநாஅவஶ்யஜ என்ற அதன் கீழ்வாக்கியத்திலும் ஸ்பஷ்டமாகவே யிருப்பது கொண்டு உத்தவேஷவ்யொமம் அயர்ஜாஅவ்யகரணாத்வஸித்த மென்று கொள்ளத் தட்டுண்டோ?.

* விவஸ்வம் ஆதித்யைஷ தே ஸோமபீதஃ * ஆயங்கௌஃ ப்ருஶ்நிரக்ரமீத் * அவாஸ்ருஜந்நயோ ஜ்யோதிஃ * நிஷ்க்ருதாயம் யஜ்ஞம் ஸமிச்ச * பஶூநாம் தேயம் பார்: * ஆஶாப்யஜமாநஃ * ப்ரஜாபதேர் யாமக்ஷிணா * யோதேவேநாயம் ஶ்ரியதே * ஶ்ருஷ்டஹோதாயம் ஸமவ்ருத்தஃ * அயாயம் வ்ருத்ரம் வத்யாஸ்தே * உபஹூதோயம் யஜமாநஃ * ஜஹத்வ்ருஷாணோயம் பாஜ்யு * ராஜாயம் த்ரைலோயிராஜஃ * ஆகிஷோயமேஸ * ஸோமோ யதேபயதி—உதாஹரணங்களில் யம்பதமா? அயம்பதமா? என்று ஸந்தேஹம் தோன்றக்கூடியது. இவற்றிலெல்லாம் அயம் என்று தான், யம் என்றில்லை என்பதாகவும், * நஸஸோதோயத்ஸ ஸோநஃ * ஸ்ருத்வா ஸஜாயதேயங்காருயேத * வீயேர்ஹ்ருதஞ்ஜிந தேயம்தீஷ்யாஜ உதாஹரணங்களில் யம் என்றுதான், அயம் என்றில்லை என்பதாகவும் நிர்ணயித்துக்கொள்ள ஸர்வஸ்வஹர்த்தர்களுக்கு ஸப்தலக்ஷண சிட்டா தேவையில்லை. யம் என்று வருமிடங்களில் திங் பதம் உதாத்தஸ்வரயுக்தமாயிருந்து கொண்டு விளக்குப் பிடிக்கும். அயம் என்று வருமிடங்களில் அது ஸர்வாநுதாத்தமாகவேயிருந்து கொண்டு விளக்குப் பிடிக்கும்.

நநு * விவஸ்வம் ஆதித்யைஷ தே ஸோமபீதிஷ்ஷு தஜ்ஜாநஃ வ்ருணீமஹே என்றவிடத்தில் ‘வ்ருணீமஹே’ என்ற திங் பதத்திற்குச் சேர (ஸ, யம்) என்று பதமாகவேண்டி வருமே யென்னில், வாராது. அதற்குச் சேரவேண்டிய யம்பதம் தனியே உள்ளது காண்க. ஸதேந * யோதேவேநாயம் ஶ்ரியதே * உதாஹரணங்களிற் பண்ணக்கூடிய சோத்யமும் இதேதாதாரம். அயம் என வருமிடங்களில் மேலே திங்பதம் வருவது அரிய தாதலால் அது இல்லாதவிடத்தில் எது கொண்டு நிர்ணயிப்பதென்னில், தத்ருயியான ஸாமாந்யபதங்கள் அவஶ்யமிருந்தே தீரும். * அஷ்டஹோதாரேபயஸோ ராஜா * உபஹூதோயம் யஜமாநஃ * உதாஹரணங்களிற் காண்க. இப்படி மற்றும் பல ஸம்ஶயங்களும் ஸர்வஸ்வபாடகர்களுக்கு ஸம்பவிக்கும்.

* உபநோத்தோஷ்டாகஃ * அபதேவாஜா ப்ருதியா தவேகஃ உதாஹரணங்களில் (கஃ) என்று பதமில்லை, அகஃ என்றே என்பதையும், * ஏதேவா நாம்ஸ்யாயாகஞ்சாமயேயதி உதாஹரணங்களில் (அகஃ) என்றில்லை கஃ என்று தான் என்பதையும் எங்ஙனே நிர்ணயித்துக் கொள்வதென்னில்; இவ்விஷயந் தன்னிலும் ஸர்வஸ்வம் காட்டுகிற காட்சி காண்மின்;—அகஃ என்பது அகரோதித்யர்த்தமான ஸாதவம் திங் பதம். மற்ற திங் பதங்களுக்குப் போல இதற்கும் ஔத்ஸர்கிகமான நிகாதமுண்டு. * உபக்ருதீஷு விஷ்ணோரவாஜ்யபாகஃ என்றவிடத்தில் அகஃ என்றவிது ஸர்வாநுதாத்தமாக வந்தது யாஜ்யபாகஸ்ய மத்ததென. கீழ்விவரணங்களிற்படியே ஸாத் யோகத்தால் அவஸர்கம் நீங்குந் தன்மை இதற்கு முள்ளதென்பதை * ஸாதேஷ்டு...விஶ்வா...அபிநாஸ்யகஃ- உதாஹரித்துள்ள வாக்யங்கள் கொண்டு தெளிந்து, பிறகு முன் பெடுத்த வாக்யங்களில் நோக்கினால் * ஸாதேவா நாம்ஸ்யா யாகஃ என்றவிடத்தில் ஸாத் யோகாதேவ அவஸர்காபாவஃ, * உபநோத்தோஷ்டாகஃ * அபதியா தவேகஃ என்றவிடங்களில் ஸாதாபாவாதேவ அவஸர்கோதயஃ என்று அழகாகத் தெரியவரும். கஃ என்பது உதாத்தமாக வந்தால் அது கிம்ஶப்தமேயென்பதும் நிலை கொள்ளத்தக்கது. * ஸோஹிதவேதஃ * அஹர்ஹோமயாநஃ * அபிதிகஃ (வாக்யாந்த விஷயம்) என்ற ஸந்தேஹதுவும் இதனால் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

* ஸஜ்யோதிஷாபவிஷ்யத்ருதா ஸஹபவிஷ்யதி யோ மாஸ ஸதிதீ ராத்ரஃ. * யதேஷப்ருத்திவ ஸஹப்ருதீயேதே த்ருத்தஸந்திவாங்ஙிஜாமவதா நநயி, ஸத்யா வஸமர்மபவ்யநநயி. ஸதி நவாம் ஸகாமவதேவா நதாருஷ்டிதயா. * உதேஹவஸரிரவஷயே உதத்ருஸ உதேத்வா நயீ தயா.

இன்னமும் இவ்விஷயமாக ஸர்வஸ்வத்தில் அதிவிஸ்பஷ்டமான அநேகப்ரமாணங்களுண்டு. விஸ்தரபயாதிஹ விரம்யதே.

இனி ஸ்வர வ்யாகரணத்தையும் சிறிது தொட்டுப்பார்ப்போம். ஸவர்ணஸந்திஸூத்ரங்களில் மேல்பதத்தின் முதலெழுத்து அகாரமா? ஆகாரமா? அல்லா? என்கிற ஸந்தேஹத்தைத் தவிர்ப்பதாம் இந்தப்ரகரணம். தக்ஷிணாத்ஸ்வேஷாதீயம், தக்ஷிணாத்ஸ்யமேஷா ஸ்வாஹா என்றிவைபோன்ற இடங்களில் புணர்ச்சி ஒத்திருக்கச் செய்தே முதலிடத்தில் அகாராதியாயும் இரண்டாமிடத்தில் ஆகாராதியாயும் பதம் அமைந்துள்ளது. இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்கள் ஸந்தேஹாஸ்பதமாசப் பலபலவுள்ளனவாதலால் அவற்றையெல்லாம் எடுத்து நிர்ணயிக்கிறது ஸப்தலக்ஷணம். இதிலும் உபபத்திகளை உரைத்து நிர்ணயிக்கவில்லை. ஸர்வஸ்வமோ வென்னில் உபபத்திகளைக்காட்டியே நிர்ணயித்துள்ளது. * ஸாத்யயணம் வ்ருத்ராம ஹஸ * உத்ராஹாஶிஷம்-உத்ராதிஸூத்ரங்களில் த்யயணம்வடமா? அத்யயணம்வடமா? ஆத்யயணம்வடமா? அஶிஷம்வடமா? ஆஶிஷம்வடமா? என்கிற ஸந்தேஹம் அநாவ்யாதவேத மாணவர்களுக்குக் கூட உதிக்கமாட்டாது. ஸ்வாத்யாயகாலத்தில் பலகாலம் வருந்தி ஓதினவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹம் ஸர்வதா ஜனிக்கமாட்டாது. ஸந்தேஹஸம்பாவனையுள்ள இடங்களில் ஸர்வஸ்வம் உபபத்திகாட்டி நிர்ணயித்துள்ளதுகாண்மின்.

* தஸ்யாஸந்தேஹாயஸ்ருத்ரே என்றவிடத்தில் ஆஸந்தேவடமா? அஸந்தேவடமா? என்னும் ஸந்தேஹம் ஸாதாரணமாக ஸம்பாவிதம். ஏன்? ஸந்தேகவா ஸந்தேகவா உத்ராதாவ ந்ருஅஸந்தேவடம் காண்கையாலே. இனி, ஆஸ்னு, ஆஸாந்தே, ஆஸந்தே என்று த்ரிக ரூபமுணர்ந்து அதுவே இங்கிருக்க வமையும் என்பதை அந்த வாக்யஸந்நிவேசமே நன்குகாட்டும். * ஹஜஞாஸ்த்யேயஸ்தேவதாஸ்யா: என்கிற அடுத்த கீழ்வாக்கியமும் இந்த நிர்ணயத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்தும். அன்றியும் அஸந்தேவடமிருந்தால் ஆத்யுதாத்தமாக இருக்குமேயன்றி இப்படி நிஹதமாயிராதென்பதும் உணரப்படவேணும்.

* யஜாஸ்யாத்ருவிதம்நிஷ்டிதி என்றவிடத்தில் * அயதா ஸ்யாத்ருயொவத்ருணத்தி என்றதிற்போல ஸ்யாத என்று பதமி-ருக்குமோ வென்கிற ஸந்தேஹம் ஜநிக்கலாம். அப்படிபதமில்லை, ஆஸ்யாத என்றுதான் என்பதை நிர்ணயிக்க அங்கு எளிதாகவே தோன்றுகிற அர்த்தமே உதவும். 'விழுங்கப்பட்டதை வாயில் நின்றும் இழுத்தெடுப்பதுபோல' என்று இங்குச் சொல்லுகையாலே ஆஸ்யாத என்றேயிருக்கவேணும். இவ்விடத்தில் ஸ்யாத இருக்கவேணுமானல் உதாத்தமாகவே யிருக்கும். ஒருகால் அது அநுதாத்தமாக வந்தாலும் கீழுள்ள யஜாவடத்தில் யா என்பது ஸ்வரிதமாகவும் தான் ப்ரசயமாகவு மிருக்கலாகுமேயன்றி யா அநுதாத்தமாகவும் தான் ஸ்வரிதமாகவுமிருக்க ப்ரஸக்தியே யிராது.

ஹ, அஹ, ஆஹ என்று மூன்றுவகையான பதங்களுமுள்ளனவாதலால் சில ஸந்திஸூத்ரங்களில் இம்மூன்றுவகையான ஸந்தேஹமும் ஜநிக்கும். ஆனாலும் * ஸதாவதாமெஹநஸா ஹவதி என்றவிடத்தில் ஆஹ என்றிருந்தால் அர்த்தமேயாகாது. அஹ என்றிருந்தால் ஸ்வரம் மாறியிருக்கும். வ என்பது அநுதாத்தமாயும் தா என்பது உதாத்தமாயும் வந்திருக்கவேணும். ஏன்? அஹ என்பது ஆத்யுதாத்தமாகையாலே. பாரிசேஷ்யாத் (ஹ) என்றே இங்கு பதம் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கவேணும். நநு, இப்படியானல் * உத்ரிவவொநா ஹதெஹ: என்றவிடத்தில் ந, ஹ என்று பதமில்லாமல் ந, அஹ என்றிருப்பதாக க்ரஹித்துவிடலாமன்றோ வென்னில், ஸர்வஸ்வம் காட்டுகிறவழி நிஷ்கண்டகமாகவேயிருக்கும். கேண்மின்; அஹ என்கிற அவ்யயம் விஹிதஸூத்ரத்தில் வருமென்பதை * அஸ்யவாஹதெவா யஜுரோமஹ்ஷி * கிம்வாமெஹதஸ்ய * அஷூஅஹதெவாயாம்வாயாம்வெத்ராதி களிற் கண்டறிந்தும், 'அஹ' என்கிற அயர்த்திலும் அது வருமென்பதை * ஸாவஸஹேவஸஜாய ப்ராயஷ்சித்ராதிகளிற் கண்டறிந்தும், நாஹதெஹ: என்கிற ப்ரக்ருதஸூத்ரத்தில் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு படிக்கும் விஷயமில்லாமையாலே அவ்யயாரணார்த்தகமான (ஹ) இருக்கவேணுமென்பதையறிந்தும் வைத்தால், இனி நகார

த்தின்மேலுள்ள ஹேவலம் * ஊபூ நகூ * ஹவாடுதாசாய * ஊயா உதஸூஹவத்தூ—இத்யாதிகளிற்போல ஸாஜமமென்று எளிதில் ஹூஹிக்கப்பட்டுவிடும். (மெ நவமெஹரிதிஹ்ய.)

* ஸாவஹிவாஙஹிக் * ஸாமெரூபூஸாஜ ஷூஜாஸூவாவ பக—இத்யாஹிஷுவுக்களில் ஸூஸூ, ஸூஸாஜ, ஸூவபஜ என்று ஹுகாராதியாகவே வடிவங்கள் ஷூாஜுர்க்கட்கு விளங்கும். என்? வேறுவகையாக அவற்றை செத்தாலும் நினைக்கமுடியாது. இவை திஜஸவடிக்களாகையாலே ஹுகாரவஹிவக்ஷமாடன்றியிராது. மாறுபட்டிருந்தால் இந்த நிவாதஸூாமும் மாறியல்லது இராது. ஷூஜ்ஞமான வேதத்தில் இப்படியொரு ஸஞயம்பண்ண முடியுமோ? என்பீர்கள். வேதத்தின் ஹஹெபொஹியைக் கண்டறிந்த ஸர்வஸ்வம் திண்ணமாகவே ஸஞயம் செய்கின்றது. நீங்கள் அதில் பொறுமைப்பட்டிப்பயனென்? மற்றொன்றும் கேண்மின்:— * ஷ்யாவாக்ஷாஃஜாகொ ஊஜவிஹாதி ஷெவா ஊஜீயாரயநூஷ்வி லொஷாஃ என்றவிடத்தில் 'யாரயநு' என்றவடிவம் ஸாவஜமா? திஜஸமா? என்று விமர்சித்தால் (யாரயநு, யாரயஜௌ, யாரயஜஃ என்று ரூபம் சொல்லக்கூடுமாகையாலே ஸாவஜ மென்று நிர்ணயிக்கப்படும். அதன்மேல் சிறிது விமர்சித்தால் 'இது ஸாவஜவஜம யிருந்தால் இப்படி நிவாதஸூாம் வந்திருக்க வழியில்லையே; யஜயூதிஷ்டூவநாநியாரயநு என்றவிடத்திற் போல ஸ்வரமிருக்குமே. அன்றியும் இது ஸாவஜமாயும் ஏகவசனமாயுமிருந்தால் அக்குப்பொருள் பொருந்தவும் மாட்டாதேயென்று தோன்றி, இருந்துள்ள ஸ்வரத்திற்கும் சேர இது திஜஸவடிமாக வேயிருக்க வேணும் என்றுந்தோன்றி, 'ஊயாரயநு' என்றதானே யிருக்கவேணும்; யாரயநு என்கிற ரூபம் ஒரு ஹுகாரத்திலுமில் லையே; முன்னே (ஶாஜ், ஷு) என்ற இரண்டும் இருந்தாலாவது [ஶாஜிஷாஜ். ஷோதூரெஜ்வ. நஶாஜ்யொமெ] என்ற ஸூத்ரங்களின்படி ஊவிரஹிதமாப் யாரயநு என்று ஸித்திக்கலாம் அப்படியுமில்லையே! என்று விசார முண்டானவளவிலே *

ஸஹாஜும் ஹஜஸ்யஶாஜ்யொமெவி என்ற ஸூத்ரங்கொண்டு தெளிவுண்டாகலாம். இனி அந்த ஸூத்ரத்தின்படியே (ஸூஸூ, ஸூஸாஜ, ஸூவபஜ) இத்யாஹிஷுவுக்களிலும் ஊஷ்ரஹிதமாயிருக்கலாமாகையாலே ஷூாஜுர்களுக்கும் ஸந்தேஹம் ஜநிக்கஇடமுண்டே யென்னில்; இதற்கு முன்னமே விடையளித்தோம். * ஸஹாஜுதிக்யாஹி தஷூஷிரூஷூவரூதிவய ஸஜெஹாஷூமான ஊஷூநிஷுவுக்களில் வெஜவாஜாஷன் விவக்ஷித்ததேயில்லை யென்பது ஸாஜ்யஷூக்யாயிதமாயிருப்பதால் ஸவஸஞ்ஜஸம்.

* விஶ்ஶொவவிஶ்ஜாவஸ்யகுாவஸஜ்ஜொஹாஹி என்றவிடத்தில் (கூா, ஸூஸநு, ஜொஹாஹி) என்ற வடிவிஸாமம் ஷூாஜுர்களுக்கு எளிதில் ஞாபகமிருக்கத்தக்கதே. ஸூஸநு — ஸூஷெஸ்ய இத்யமஃ. இது * வஷூஷொஶாவஸி ,ாஹிவாணிநிவஸஷிருஷிஜம். ஸூஸாஜ, ஸூணஜ, ஸூஶ்ஜிந, * இத்யாஹிவடிங்கள் ஸாஜி யில் ஹூஷாஹியாகவும் ஸந்தேஹிக்க கூடியனவா யிருந்தாலும் ஷூாவிஶேஷக்கர்களுக்கு அந்த ஸந்தேஹம் கனவிலும் ஜநியாது. ஸூஸாஜ, ஸூணெஜ்யாஹி தஷிதாஜவடிங்கள் ஊஜொஷாத்தமாகவும், ஊஸாஜ, ஊணெஜ்யாஹிவடிங்கள் ஸூஜ்யொஷாத்தமாகவுமன்றி வேறுவகையாக வாரா.

* உவாமஃ, உவாமூ—இத்யாஹிவடிவெஷநத்தில் உத்தரவடித்தை ஹுகாராஹியாகவே சொல்லியாகவேணுமென்பதையும், ஊநாஜொதிஷாமஃ * உவாஶஜ்யஜ (ராஜெந), இத்யாஹிகளில் ஊகாராஹியாகவே சொல்லியாகவேணுமென்பதையும் ஸர்வஸ்வத்தின் உவாமவிஷா ஷூகரணம் வரஶூஜதமாக நிரூபித்துள்ளது. இதெஷ்தாவதாஜஶெதநவிசாரெண.

ஊய ஊநிம்ஹ்ஷூகரணவரிஶீஷநம்.

இனி ஸப்தலக்ஷணத்தின் கடைசி ப்ரகரணமாகிய ஊநிம்ஹ்ஷூகரணத்தைப் பரீக்ஷிப்போம். இந்தப்ரகரணத்தை நம் விமர்ச

நூல் தலைமேற்கொண்டு கூத்தாடுகின்றது. அது எழுதுவதாவது:—"பிரிக்கக்கூடிய யோக்யதையுள்ள பதத்திற்கு வேஷ்டநபதமென்று பெயர்; அது வேதத்தில் மாத்திரமுள்ளது. 'இந்த பதத்திற்குத்தான் வேஷ்டநமுண்டு, இந்த பதத்துக்கில்லை' என்று ஒருவராலும் நிர்ணயிக்கமுடியாது. அது ஒரு பெரிய காடு. அதில் ப்ரமாண விளக்கின்றிச் சென்றால் திக்கற்றுத் தடுமாறிவிழுவது நிச்சயம். யுக்தியினால் அறிய முடியாத அதைப் பெரியோர் ப்ரமாணத்தால்தான் இன்றளவும் ரக்ஷித்துவந்தார்கள். ஆனால் சில அரைப்படிப்பாளிகள் வேஷ்டநலக்ஷணத்தை யுக்தியினால் கண்டுவிடுவதாகச் சொல்லி உள்புகுந்தார்கள்; அவர்கள் சென்றவிடமே இன்றுவரையில் தெரியவில்லை." இத்யாதியாக ஸாஹஸமும் பண்ணிக்கிடக்கிறது.

[illegible]களை அரைப்படிப்பாளிகளென்று இகழ்கின்ற இவர்களின் [illegible]யைக் கிண்டு எத்தனை [illegible]ங்கள் கொண்டு தேடிப்பார்த்தாலும் ஓரக்ஷரமும் அகப்படாதே. அரைக்காணிப் படிப்புமற்றவர்கள் இங்ஙனேதானெழுதி வைக்கக் கற்றவராவர். * ஶாஸ்த்ரீயம் [illegible] ஜநநீஜநகாதிகம் [illegible] நிஜஜிஹ்வயைவ [illegible] நாநாவிதம் தூஷகா:. என்கிற திவ்யஸூக்திக்கிலக்கான இவர்களை நோக்கி யாமொன்றுமுரைக்கின்றிலோம். அரைப்படிப்பா? முழுப்படிப்பா? ஒன்றரைப்படிப்பா? என்பதை ஆராயவல்ல அநஸூயுக்களான அபிஜ்ஞர்கட்குச்சொல்லுகிறோம். வேதத்தில் யாரும் யுக்திசொல்லவரவில்லை. வேதபுருஷனுடைய அபிஸந்தியை எடுத்துக்காட்டுவது யுக்திவாதமன்று. யுக்திவாதமென்றே கொண்டாலும் அது [illegible]மானவில் நிதியாக நினைக்கத்தக்கதே. வேதத்திலுள்ள வேஷ்டநங்களோ, த்விர்பாவமோ, இவை ஒருகாரணத்தைக் கொண்டவையேயன்றி வெறுமனன்றௌன்பதை ஒவ்வொருபதத்தையுமெடுத்து ஸர்வஸ்வம் ஒன்பதாவது பரிஶிஷ்டத்தில் [illegible] ஹ்ருதயங்கமமாக நிரூபித்துள்ளது. வேஷ்டநமும் த்விர்பாவமும் நமக்கு அத்யயநபரம்பரையில் நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்காங்கு, இதற்குஇன்னது காரணம், இதற்கு இன்னது காரணம் என்று தெரிந்துகொள்வது, * கலையிலங்குமொழியாளர்களின் கடமையாகும். நம்முடைய ஸங்குசிதமான புத்திக்குச் சிலவற்றின் காரணம் பாஸிக்காமலிருக்கலாம். தாவதா அவை நிஷ்காரணமாய்விடமாட்டா. * நிரவதி[illegible] [illegible] (ஸங்க்ஷேப[illegible]) என்கிறபடியே இராமபிரான் செய்தருளின சில காரியங்களுக்குக் காரணமோ உபபத்தியோ நம்மால் சொல்லமுடியாமற் போயிற்றென்றால் அக்காரியங்களுக்கு ஒருகுறை ஏற்பட்டுவிடுமோ? அவை யுக்தமான காரணங்களோடு கூடியேயிருக்கும். இதில் ஸப்தலக்ஷணம் செய்திருக்கிற காரியமென்னவென்றால், அவேஷ்டநபதங்களையெல்லாம் ப்ராயேண அகராதியாக எடுத்து ஶ்லோகங்கட்டி வைத்திருக்கின்றது. இதுதான் [illegible]மாம். இதுவன்றி, இங்க்யரத்நம் என்றொரு சிறுநூல் ஒருவர் இயற்றியுள்ளார். ([illegible] இதையும் [illegible] மென்னும்.) இந்தச் சிறுநூலிலுள்ளபடி. என்னென்னில்; பதங்களையெடுத்துச் சொல்லாமல் ஒவ்வொரு அநுவாகத்திலும் வேஷ்டநபதங்கள் இத்தனையித்தனையென்று (உதாஹ்ருதவத் கீர்வாணபாஷையில்)ச்லோகங்கட்டி வைத்திருக்கின்றது. இது போன்ற நிர்ணயக்ரந்தம் வேறொன்றில்லை. காண்மின்; * இஷே த்வோர்ஜே த்வா என்ற முதலநுவாகத்தில் ஆறுவேஷ்டநபதங்களுள்ளனவென்கிறது இது. வாயவ:, ஊர்ஜஸ்வதீ:, பயஸ்வதீ:, அநமீவா:, அயக்ஷ்மா:, யஜமாநஸ்ய—ஆக ஆறுபதங்களுக்கு வேஷ்டநம் என்று சொல்லிவிட்டால் கேள்வியேயில்லை. இப்படியே மற்றதுமெல்லாம். இவையெல்லாம் கிடக்கட்டும்.

வேஷ்டநமென்பது பதஸ்வரூப ப்ராவ்ருத்திநிவ்ருத்த்யாதிகளை விளக்கி அர்த்தஜ்ஞாந வைஶத்யத்தைப்பெறுவிப்பதற்கே ஏற்பட்டது. ['மஹோக்ஷாஃ' என்கிறபதத்திற்கு நம்வேதத்தில் வேஷ்டநமுண்டு, ருக்வேதத்தில் வேஷ்டநமில்லை. ஆகையாலே வேதம் மனம்போனபடி சொல்லி வைக்கிறது. இதற்கு ஒரு காரணமுமில்லை] என்கிறது விமர்சநூல். தாம் ஓதின வேதத்திலேயே அஜ்ஞாநாந்யதாஜ்ஞாநங்கள் மலிந்து கிடப்பவர்கள் இதரவேதத்திலும் வாய் வைப்பது மஹாஸாஹஸம். இதில் என்னுடைய சிற்றறிவுக்கு எட்டியதைச் சொல்லுகிறேன் கேண்மின். மஹோக்ஷாஃ என்பதற்குப் பலவகையான வ்யுத்பத்திகளுண்டு. மஹவஃ க்ஷியந்த்யத்ர. (க்ஷி — நிவாஸகத்யோஃ.) இதி ப்ரத்யயாதஃ மஹோக்ஷஃ — ஸ்தம்பஃ, ஸோமஸ்யாஸ்தீதி மஹோக்ஷாஃ, (உக்ஷ.) மஹோ (தேவாந்) க்ஷியந்தி — ஐஶ்வர்யேண ப்ரீணயந்தீதி வா மஹோக்ஷாஃ. இந்த வ்யுத்பத்திகளை விவக்ஷித்தது யஜுர்வேதம். [மஹ்யதி, இயர்தீதி வா மஹோக்ஷாஃ; அதேர்த்தஃ மஹோக்ஷி நக் ப்ரத்யயஃ,] இந்த வ்யுத்பத்தியை விவக்ஷித்தது ருக்வேதம். இப்படி கண்டறியவேண்டிய நுட்பங்கள் பாராவாரமுமுண்டு. அதற்கு இவர்கள் இட்டுப் பிறந்தவர்களன்றே.

வேதபுருஷன் வேலையற்று வேஷ்டநம் கல்பிக்கவில்லை. (ஸுவர்ஷாம்) என்கிற பதத்துக்கு வேதம் வேஷ்டநமோதியிராதிருந்தால், (ஸு — நல்லதான, வர்ஷாம் — வர்ஷத்தை யுடைத்தான.) என்றுதான் அர்த்தம் சொல்லிவைப்பார்கள். ஸுவர்ஷாமிதி ஸுவஃ — ஸாம் என்கிற அவக்ரஹபாடமே (ஸ்வர்கஸ்ய ஸநிதாரம்) என்கிற அர்த்தத்திற்கு ஜ்ஞாபகமாயிற்று. அப்படி அவக்ரஹபாடமில்லாவிட்டால் ஸாயணாதிகளான பாஷ்யகாரர்கள் உண்மைப் பொருளைக் கண்டறிந்து எழுதமாட்டார்களோ வென்னில்; * யதாமதிர்வாதீ பாஹுஜநமேஷீ ஆகிலுமாகிறேன்; ஒன்றுரைக்கேன் கேண்மின்.

* தேக்ஷ்ரபொயாநயோ ப்ராஜஸ்ருஷ்டயஃ என்றவிடத்தில் (ப்ராஜஸ்ருஷ்டய இதி ப்ராஜ — ஸ்ருஷ்டயஃ) என்று பாடமிருக்கச்

செய்தேயும் வித்யாரண்யர் இங்கு இந்த பாடத்தை மறந்தோ வேறு அபபாடத்தை ஆதரித்தோ [ப்ராஜஃ — தீவ்ரஃ வித்யுத்ரூபோ வா; ஸ்ருஷ்டிஃ யேஷாம் தே ப்ராஜஸ்ருஷ்டயஃ] என்று விவரணம் செய்துள்ளார். இப்படி பலவுண்டு. ஸூத்ரகாரரைப்பற்றியும் ஒன்று பேசுவோம். மூன்றாவது காண்டத்தில் * ப்ரஹ்மா தேவாநாம் பதவீஃ கவீநாம் என்றவிடத்தில், பதவீரிதி பத-வீஃ என்ற பாடத்திற்குச் சிறிதும் தகுதியில்லாமல் ஒரு பொருள் கூறினர் முதலில். பிறகு (யதா) என்று தொடங்கி அவக்ரஹத்திற்குச் சேர ஒரு அர்த்தமுரைத்தார். அதற்குமேல் * அநவயாரணாதநவக்ரஹஃ* என்றெழுதியுள்ளார். இவ்விடத்தை ஆராயவேண்டும். [பதவீஃ= பதவ்யஃ, யஜ்ஞாஃ. அபேதேந தத்வதுச்யதே] என்று முற்கூறின பொருளில் பதவீஃபதத்தை * அயநம் வர்த்ம மார்காத்வபந்தாநஃ பதவீ ஸ்ருதிஃ என்று அமரகோசத்திலுள்ள பதவீபதத்தின் பஹுவசநரூபமாகவே கொண்டாரென்பது ஸ்பஷ்டம். அங்ஙனாகில் * பத்யுபிஜ்ஞாஸிவிஃ என்று அவி வந்து * க்ருதிகாராதக்திநஃ என்று ஙீஷ் வந்து பதவீ என்றாகிறதாகையால் இதற்கு வேஷ்டநம் சொல்ல ப்ரஸக்தியேயில்லை. [பதம்வேத்தி அவக்ருஹ்ணாதீதிபதவீஃ. கவீநாம் விதுஷாம் மத்யே, பதவீஃ=பதவாக்யப்ரமாணஜ்ஞஃ, ஶ்ரேஷ்டஃ.] என்று வித்யாரண்யர் உரைத்தது மிகப் பொருத்தமானது. பட்டபாஸ்கரரும் (யதா) என்று தொடங்கி [பதா நாம பதவீநாம் யஜ்ஞாநாம் வேதிதா, உச்யதே] என்கிறார். இவருடைய இரண்டுவகையான நிர்வாஹமும் ஒரு அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது. வ்யுத்பத்தியில் மாத்திரம் வாசியுண்டு. வித்யாரண்யர் கொண்ட அர்த்தத்தைவிட இவர் கொண்ட அர்த்தமே ரஸவத்தரமா யிருக்கட்டும். அதுபற்றி விசாரமில்லை. பதவீரிதிபத—வீஃ என்ற அவக்ரஹபாடத்தைக் கணிசித்தன்றோ இவர் பொருள் கூறியிருக்கவேண்டும். அப்படி கூறவில்லையே. பதவீ பதத்தை நிகண்டுக்களின்படியே உபாயவாசியாகக்கொண்டு யஜ்ஞாதிவாசகமாக்கி அதன்மேல் பல வ்யுத்யயங்களையுங் கொண்டு

உரைத்துவைத்தார். ஸமாஹாரத்திற்கும் இவ்வர்த்தத்திற்கும் சிறிதும் ஸம்பந்தமுண்டோ? இவ்வளவோடும் நிற்கவில்லை. * ஈந வயாரணாதிஸமாஹா: என்றும் எழுதுகிறார். இதை அச்சுப் பிழையென்னவேணுமோ? வடிவாஹ்லிஷணமென்னவேணுமோ? வேறு எப்படி நிர்வஹிக்கவேணுமோ எமக்குத் தெரியவில்லை. இது எப்படியாயினுமாகுக. முதற் பொருளுரைத்தவாறு பொருந்தாதென்பதில் ஐயமுண்டோ?

அடிஷ்டு நிக்ஷூர நிவாணர்காள்! (ஶ்ராஜஹ்ருஷயஃ, வஹல:) என்ற இவ்விரண்டு விஷயங்களை வ்யாகரணமாகநீத்யா இந்த வதுர்ந்து எடுத்துக்காட்டினோம்? வர்ஷயாஷான வேதபுருஷன் தான் விவக்ஷித்த பொருள்களை வைதிகர்கள் உண்மையாகத் தெரிந்து கொள்வதற்காக வேஷ்டநம் ஓதியிருக்கச் செய்தேயே ஸாஷ்யகாரர்கள் அதைக் கணிசியாமல் எதையேனும் ஸ்வக்ஷமாக எழுதி விடுகிறார்களே. வேஷ்டநம் ஓதியிராவிடில் இன்னமுமென்னாகுங் கொலோ? என்று காட்டவேண்டியே. ஆகவே வேதபுருஷன் வேஷ்டநமோதினதும் வேலையற்றன்று; வேஷ்டநம் சொல்ல தகுவனபோல் தோன்றுகிற பதங்களுக்கு வேஷ்டந மோதாததும் வெறுமனன்று. இந்தநுட்பத்தை ஆராய்ந்து வெளியிடும் பரிச்ரமத்தைச் சிறிதும் என்றுகொள்ளாத ஸப்தலக்ஷணத்தை ஸ்ரோணமாக்ஷமாகக் கொள்ளுமவர்கள் ஸ்ரீ வைத்யநாத சாஸ்த்ரிகளின் வடிவாப்பதிப்பை ஸ்ரோணஷிறுக்ஷம்யஸாவஸ்ளமாக என் கொள்ளலாகாதோ அறியோம். இந்த ஸப்தலக்ஷணம் செய்கிற வேதரக்ஷணத்தைவிட ஆயிரம் மடங்கு அதிகமான ரக்ஷணம் அது செய்கின்றதே. தஷாஸ்ரூஷா.

ஸவஸ்ஸ்வ்யாஷ்யாநும் இந்த ஸமாஹாவிசாரத்திலும் திஷ்ட ஜ்யமான கௌரவும் காட்டியிருக்கின்றது. ஏழெட்டு பதங்களைப் பற்றின விமர்சமே அச்சிட்டு வெளிவந்துள்ளது. மேல் பரிச்சேதங்களில் நின்றும் ஸம்ரஹித்து இன்னும் சில பதங்களின் விமர்ச சைலியை இங்குக் குறிப்பிடுகிறேன். * ஸஜீவத,

ஸவீவரத, ஸநிஷக, ஸதீத்ரவக—இத்யாதிவதங்களுக்கு ஏன் வேஷ்டநமில்லையென்று ஸ்வஷ்ஷவெஷிகள் ஸங்கிக்கமாட்டார்களாதலால் அப்படிப்பட்ட பதங்களைப்பற்றி இங்கு விவரித்தல் வீணாகும். வ்யாஜஞர்களும் மயங்கக்கூடிய வதங்களைப்பற்றின விவெசநத்தையே விளக்குவேன்.

* யஸ்ஸாஷாதெஷாதவீ [illegible] ஸதாபு * இங்கு ஸஹி என்பது உவஸமமாயிருந்த [illegible] வரும். ஹ்வஸ— ஹயென்ற பாதாவில். [illegible] ஸதாஸஹ்யஸஜ என்று ரூபமறிக. [illegible] —ஸுஸிஷபு] ஸுஸீ:, ஸுஸி [illegible] ரம் ஸுஜ வாவெலஷ [illegible] ஸுஸிரபு என்ற [illegible] ல்.

[illegible] ந்த வாசியை [illegible] ஷியம் வ்யாக்யதாவாஸ [illegible] தாஸு [illegible] பாதாவின் கஹணிரசுவமாதலால் [illegible] ல்லாமையாலே வேஷ்டநமில்லை. * உஷ்ய [illegible] குஸ் ஸுஷ [illegible] யொஷ்ஷாவஷ் [illegible] த்தில் உதாவஸ்ரஷ ஸஷுதவதம் வதா [illegible] பா:; ஸுபதாஜ [illegible] வஷ்டநம். இங்கும் இவ்வாசியை ஸ்வரம் இது பஹ [illegible] ஷி பஹாரஶஸ:, கிஸிஶ:, பஹாஶ:, வவஶ:, தாவஹ:, ஸ.) ஹவஜு வஶ வொவொரஶா: இத்யாதிள வொரஶவதமும், யிற்று. இவ்ரிஸிஶாயவெத்யாதிள கிஸிஶவதமும் ஶவ்ரத்யாஜ உண் வ்ரஷிணாராந்யஸ்ய ஸஞ்தி வொரஶ:. கிஸி: ஸுஶ யவெஷந

மோத வ்ருத்தியில்லை. வழியுண்டென்றால் ஞூயவ: என்பதற்கும் * ஞூஷெய்யதித்யாதி களுக்கும் வேஷ்டகம் ப்ராப்தமேயாகும். இந்த தட்பத்தை ஸர்வஸ்வமே கண்டறிந்தது. இங்கு வாய்திறக்க வல்லார் வெளிவருக.

* ஹூா்த்தம்ஹித்தெவ, என்றவிடத்தில் ஹூார்த்தமென்பதில் ஹூா ஸஹ்ஹதித்யாதாவிவ (ஸ) இருக்குமானால் வேஷ்டகமிருந்தேதீரும். ஹூாதயாதுவில் ஞூஹூாதிதஜித்யெய நிஷ்பந்நமாதலால் வேஷ்டகமில்லை. * ஸாஷாவாஷ உஜ்ரியம்தெவதா: என்றவிடத்திலும் ஸாஷாவாஷ: என்பதில் (ஸ) இல்லை. (ஜிஷவ் ஶயெ) என்ற யாதுவில் ஸாஷாவதா: என்ற ஷிஜ்ரவம்போல்ஹஸாஷூத்யாஜமாக நிஷ்பந்நமான பதமிது. உறங்கிப்போனவ னிடத்தில் நின்றும் என்று பொருள். ஆகையாலே வேஷ்டகமில்லை. * வாராணஸிஹஸாஷாவாணஜ என்றவிடத்தும் ஸாஷாவாணமென்பது ஸாதெநாதெஜிஷ்டி காநஜாதெஶங்கொண்டு தேறின பதமாதலால் வேஷ்டகமில்லை.

(ஷூதீகஜ—ஸதீகாய.) * ஜீவிதவெஷ்வஹவதிஷூதீக தித்யாதிஷூஜ்க்களில் ஷூதீகவத்திற்கு வேஷ்டகமில்லை. ஏன்? ஷூதீயத உதிஷூதீகமாதலால் ஷூதி என்று உவஸமத்தைப் பிரிக்கலாமானாலும் மேலே சொல்லப் போகாமையாலே. * (ஸணிகாயஸா ஸதீகாய. வேஷ்டகமுண்டு. ஏன்? தீகெநஸஹிதம் ஸதீகஜ. (தீக, தீக்ரு, தீக) இவற்றுள் சுநூதயாதுவில் தேறுகிற தீகவத்திற்கு தேக்கமென்று பொருள். தேக்கத்தோடு கூடினது ஸதீகம். தேங்கின ஜலம் என்றபடி. அத ஏவ * தஷெஷுவஸஹூாவஶாவஜூம் ஜஷம் ஸதீகஜிதி விஷ்யாரண்ய:.

[சநாமஸ:—சநாதாஜ] இவற்றுள் முதல் பதத்திற்கு வேஷ்டகமில்லை, இரண்டாம் பதத்திற்கு உண்டு. ஏன்? நவிஷ்யெத ஞூஜ: பெஷாம்தெ, சநாமஸ:—நிரவராயாஜ.த்யய:. இப்பதம்பிரிக்கமுடியாதது. இதில் ஞூஜ் இருந்து அதன்மேல் நஞ் ஏறியிருந்தால் பிரிக்கக்கூடும். அப்படியில்லை. சநாதாஜ, சநாதாய, சநாயூஷஜ இத்யாதிவதங்களோவென்னில் நஞ் ஏறப்பெற்ற ஞூஜ் வாவெகங்களாதலால் பிரிக்கக்கூடியவையாகின்றன. ஞூஜ் வாவெகமான தாயாதுவில் நின்றும் நிஷ்ஜமான ஞூதாஶஹூம் நஞ் ஏறப்பெற்று சநாதா மென்றிருப்பதால் இது பிரிக்கக்கூடியதே. * ஸதெநவாஜவாஜ என்ற விடத்தில் சநவாஜ என்பதற்கு வேஷ்டகமில்லாமைக்கும், * சநவஶதஜ என்பதற்கு வேஷ்டகமிருப்பதற்கும் இப்படியே காரணமுணர்க.

[சவஷ்யாச—சவஷ்யச.] * தூஹொநிஷொதிதூஹொ சவஷ்யாச இத்யாதிகளில் சவஷ்யவதம் சவ என்னும் உவஸமவாவெகமன்று. சவயாதுவில் நின்றும் நிஷ்பந்நமும் நிவாதிதமுமானது. அத ஏவ நவெஷ நஜ. * யஷவெஷ்யஷதி தஷெஷுயெதித்யாதள சவஷ்யச என்பது சவொவஸ்யஷமான திஜஜவதமாதலால் வேஷ்டகமுண்டு.

[ஞூயநு] * ஸாவமம் ஜொக்ஷாயநு இத்யாதள ஜண் யாதுவின் ஞூஜ் ரூபமாதலால் ஞூஜ் இல்லாமையாலே வேஷ்டகமில்லை. * ஞூயநுவ்வஷூஶாஹூிரதி என்றவிடத்தில் ஞூஜ் வாவெக ஶதூஜஸாவஜவதமாதலால் வேஷ்டகம். இந்த வாசியை ஸ்வயமே காட்டும். [உஷ்யெத] * தஹூாதியம் வ்யாகரதா வாமஷ்யெத என்ற விடத்தில் வஷயாதுவின் கஜ்ணிரவமாதலால் இதில் உச உவஸமமல்லாமையாலே வேஷ்டகமில்லை. * உஷ்யெதஹூாஹா என்றவிடத்தில் உஷாவஸ்யஷ ஶதூஜவதம் வதாயஷ்யஜமாதலால் வேஷ்டகம். இங்கும் இவ்வாசியை ஸ்வயம் காட்டும்.

[ஜொஶஶ:, ஶிஶிஶ:, பஹாஶ:, வவஶ:, தாவஹூ:, யாவஹூ:] * வஶவொஜொஶஶா: இத்யாதள ஜொஶஶவதமும், * நஜொஶிஶிஶாயவெத்யாதள ஶிஶிஶவதமும் ஶஷூத்யாஜங்கள். ஜொஶாநூஸ்ய ஸஞ்ஜிஜொஶஶ:. ஶிஶி: ஞூஶ யகெஷூந

அஸ்யாஷ்டீதி மிர்ஶ:. அத ஏவ ந வேஷ்டநம். [* மிஶ்ரே ச ஸ்ரவி என்ற ஸூத்ரத்தால் ஸப்ருத்யாகமான நிஷாதநமுமிருக்கலாமே யென்று ஶங்கித்து அதன்மேல் பஹுவிஷயங்கள் ஸர்வஸ்வே வர்ணிதங்கள்.] பஹுஶ இத்யாதிஷு ச. அத ஏவ ந வேஷ்டநம். [வ்யாவ்ருதவதம்.] * நீஹாரேண ப்ராவ்ருதா:, * ஜஹ்ரே ப்ராவ்ருதா ஜாயநெ இத்யாதிஷு, (ப்ர, வ்ருஞ், வ்ருத) என்று கொண்டு வேஷ்டநம் சொல்லலாமாயினும் * ப்ராவ்ருதயோ ஷாஶ்ரீதி ப்ராவ்ருதா இதி ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞா:. அத ஏவ ந வேஷ்டநமித்யபி ஸர்வஸ்வே விவேசிதம்.

[ப்ரயிதா — ப்ர இதா] * ப்ரயிதா வத இத்யாதிஷ்வப்யயோஹ்ரா வ: இத்யத்ர * வ்யஞ்ஜநாதிஜ்ய இதிநிஜா என்ற ஸூத்ரத்தால் இதிக ப்ரத்யயாந்தமாக ப்ரயிதா என்று தேறினமையால் வேஷ்டநமில்லை. ப்ரதிதாபதம் இப்படிப்பட்டதன்று. ஷோவஸஶம். [உதாவர்த:, உதயி:] * யத்வர்ணாவர்தபேதாதாவர்த: ப்ரஜாக்ராஹகஸ்யாதித்ய, உதாவர்தமாவது ரோகவிசேஷம். இந்த பதத்தை [உத் — ஆங் = வ்ருத — வஞ்] என்று கொண்டு பிரிக்கலாகாது. ரூடியாகவே விவக்ஷிதம். உதயிபதம் இப்படிப்பட்டதன்றாகையாலே வேஷ்டநமுண்டு.

[ஹரிவ:, ரயிவ:, வரிவ:] இவற்றில் முதலிரண்டுபதங்களுக்கு வேஷ்டநமிருப்பதற்கும் வரிவ: என்பதற்கு அது இல்லாமைக்கும் காரணமுபபாதிக்கிற வ்யாஜத்தினால் ஸர்வஸ்வத்தில் பலபல சிறுபதங்களைப் பற்றின நுட்பங்கள் அத்யாஶ்சர்யமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றையெல்லாம் இங்குப் பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம். இவ்விஷயத்தில் இவ்வளவோடு நிற்கின்றோமிங்கு. விவேகிகளுக்கு இப்படிப்பட்ட விமர்சம் ஹ்ருதயங்கமமாயிருக்குமோ, * வீசித்வசப்தநஸ்தி வாநஸ்த்யஶ்ருதோ வஸவ்யஶ்ரக் * என்று திருப்பதிக்கோர்வைபடிக்கிற ஸப்தலக்ஷணம் ஹாஸ்யமாயிருக்குமோ என்பதைப் பொறாமையற்ற பண்டிதர்களின் உள்ளமே உணரும்.

ஆக இவ்வளவும் ஸப்தலக்ஷண பரிசீலநம் செய்தோம். ப்ராஜ்ஞர்களுக்கு இதுகொண்டு பயனொன்றுமில்லையென்பது கையிலங்கு நெல்லிக்கனிபோல் விரித்துரைக்கப்பட்டதாயிற்று. இப்படி சொல்லுவதனால் ஸப்தலக்ஷணம் தூஷிக்கப்பட்டதென்று விவேகிகள் கொள்ளமாட்டார்கள். ஸப்தலக்ஷணத்தைக் கிழித்தெறிந்துவிட வேணுமென்று ஸர்வஸ்வம் கூறவில்லை. உண்மையில் ஸப்தலக்ஷணம் துஷ்டமாயிருந்தால் இப்படி அமைந்திராது. அதன் முடிவில் " ஶாகாஸம்ஹிதபதாநாம் பதவீ ஸம்பாதிதா ஸாம்ப்ரதாயிகீ தேவீநீதிஸம்மதேந ஶ்ரீவத்ஸாங்கேந தேதீயதாம் " என்றதற்கிணங்கவும் கீழே நாம் உதாஹரித்த ச்லோகங்களின்படியும் இது அத்யர்தாவீநவளரோக்ஷயஹ்ருத்யமாதலால் இதற்குக்குறைகூறுவது அபசாரமாகாது. உண்மையில் ஸப்தலக்ஷணகாரரென்றாக அபசாரப்பட்டிருக்கிறார். எங்ஙனேயென்னில்; ப்ரவர வ்யாகரணத்தின் முதலில் " ப்ராஜ்ஞாநாம் தர்ஷ்டும் யத்ர ஸாபேக்ஷம் வாக்யம் ததா। தத்வநிர்ணயஸம்ப்ராப்த்யை காரிகாவலக்ஷ்யதே॥ " என்ற ச்லோகமும் " ப்ராசீநலக்ஷணே தோஷாந் ப்ரதர்ஶ்ய ப்ரவரலக்ஷணஸ்ய நிர்தோஷதாஹ " என்கிற தத்வ்யாக்யாநமும், மேல் அபாணிநிவ்யாகரணத்தின் முதலிலும் இப்படியுள்ளவையும் குறிக்கொள்ளப்படில் ப்ராசீநலக்ஷண தோஷகதநம் ஸப்தலக்ஷணத்துக்கே சிறப்பாகும். ஸப்தலக்ஷணத்தில் அபாணிநிவ்யாகரணத்தில் * உபஸர்கம்ஸ்ருதம் வேதாக: என்ற பத்தாவது ஶ்லோகத்தால் * உபநோஹஷாக: * ப்ரதியாதவேக: என்றவிடங்களில் அக: என்று பதமென்று காட்டிவிட்டாலும், பரிபாஷையில் [3,4. ஶ்லோகங்களால்] * வாஜ்ஞவர்தாக: என்றவிடத்தில் அக: என்று பதம் என்று கொள்ளலாமாயினும் * ஶ்வாகதேவர்ஷவ்யவர்தா இத்யாதிகளில் (ஶ்வா—அக:) என்று பிரிக்கக்கூடியதை மறுத்து உண்மையைக் காட்டவேயில்லை. இன்னமும் அபாணிநி வ்யாகரணத்தில் * அத ஸ்வே தவ்யாதவே தெ என்றது ஏழாங்காண்டத்திலுள்ள * ஸ்வா

ஹாதவெத என்றவிடத்திற்குப் பொருந்துமாயினும் முதல் காண்டத்திலுள்ள * தவ்யெகெவஸா ஹாதவெதவஸா ஹா என்றவிடத்திற்குப் பொருந்தாது. அங்கும் கூதவெத என்றே பிரிக்கச் சொல்லுகிறது ஸப்தலக்ஷணம்.

இன்னமும் நவம வ்யாகரணத்திலும் (16) ஹொகாறு என்று நிர்தேஶித்து தவம வ்யாகரணத்திலும் (8) ஹொகாஜ என்று நிர்தேஶித்துவிட்டது. * ஜயாதயாஹொகாநநஷ்யா: என்றவிடத்தில் ஹொகாஜ என்றும் * ஜஹஹிர்தாஹிதெவ ஹொகொநஷ்யஹொகாஹாஸாஜ என்றவிடத்தில் ஹொகாறு என்றும் சொல்லிவிட்டால் தடைசெய்ய மாட்டாது ஸப்தலக்ஷணம். இப்படிப்பட்ட ஜவஷ்யங்கள் ஸர்வஸ்வத்தில் எட்டிப் பார்க்கவும் மாட்டா—இத்யலம் விஸ்தரேண.

அத ஷட்விம்ஶதிஸஹஸ்ரவிமர்ஶநம்.

இனி ஷட்விம்ஶதிஸஹஸ்ரத்தைச் சிறிது ஆராய்வோம். மிகவும் பிற்காலத்தவரான ஒரு ஶ்ரோத்ரியரால் இது இயற்றப்பட்டது. ஸப்தலக்ஷணகாரர்கள் உண்மையில் வித்வான்கள். அவர்கள் தங்களுடைய வேதபாஷ்யாநுஸரணமாக வேதலக்ஷணம் எழுதக்கூடியவர்களாயிருந்தும் வேதாத்யாயிகளின் ப்ராயிகமான ஜாட்யத்தைக்கண்டே வ்யர்த்தபரிஶ்ரமம் வேண்டாவென்று விலகினர்கள். ஷட்விம்ஶதிஸஹஸ்ரகாரர் (ஜகாஸ்ராஜஹ்ஸ்ரீவிம்ஹொராரஶபே:) என்பவர்களில் ஒருவரே. இவர்க்கு வேதம் வாசோவிதேயமாக வருமத்தனை. இதையும் விமர்சநூல் ஸ்பஷ்டமென்கிறது. விமர்சநூலிலுள்ள வாக்கியங் காண்மின்;—(ஷட்விம்ஶதிஸஹஸ்ரம் ஶ்ராவணவேட் முதலானவற்றை ப்ரஸ்தாவித்து உடனே)

> “இந்த கிரந்தங்களை வெளியாக்கின மஹர்ஷிகள் ஸர்வஜ்ஞராக இருந்தார்களென்பது புராணஶ்ருதிகளால் நன்று வெளியாகின்றது.”
> —இதி॥

அத்ர கிஞ்சித்விவக்ஷிதம்॥ ஸந்நிஹிதகாலத்தில் கொத்திமங்கலம் கோபாலாசாரியர்ஸ்வாமி என்றொரு ஶ்ரோத்ரியர் எழுந்தருளி

யிருந்தார். அவரிடத்தில் ஏட்டுப் பிரதிகள் பலபலவுண்டு. தாலகோஶமாகவுள்ளவையெல்லாம் ஸ்பஷ்டங்களென்றும், அந்த மஹர்ஷிகள் தங்கள் கையாலெழுதின புஸ்தகங்களே தமது திருமாளிகையில் குடிகொண்டிருக்கின்றனவென்றும் ப்ரத்யயங் கொண்டிருப்பர். ஒரு நாள் அவரைக் கண்டு சிலர் “திவ்யப்ரபந்தங்களை ஸேவிக்கும்போது சிலஸமயங்களில் பாசுரங்களைப் பூர்த்தியாக ஸேவியாமல் பெரிய திவ்ய தேசங்களிலும் முன்னடி பின்னடிக்ரமமாக ஸேவிக்கிறார்களே, இதற்கு ப்ரமாணமுண்டோ?” என்று கேட்க, அதற்கு அந்த ஸ்வாமி ஸாதிக்கிறார்—“ஓஞவிம் விஞவி ஞாவி ஸஹஸா பரிகீர்த்தயேத்। அந்யதா ரளாவம்வொரம் ஸ யாதி நரகம் த்ருவம்.” என்று பாரத்வாஜஸம்ஹிதையில் சொல்லியிருக்கிறதே, ஸந்தேஹிக்கலாமோ? என்றார். அப்படியே சில ஏடுகளையும் காட்டிவிட்டார். ஹவஹாஜி வாஸ்தவம். விமர்ஶகாராணவெஷ்வி தஹெஸ்யவஸ்யாஸெஹாஷாரா:॥

விவேகிகாள்! ஷட்விம்ஶதிஸஹஸ்ரமென்பது ஒரு வேதமடக்கு. (பாடஃ ப்ராணாயகா) இத்யாதிகளைப்போன்றது இது. இதை வேதலக்ஷணமென்றால் வாயால் சிரிக்க வொண்ணாது. கிம்பஹுநா? இது வேதத்தில் விபரீதஜ்ஞாநங்களை வளர்க்குமாதலால் இதை நம்புகிறவர்கள் * வ்யாஹஷ்ணர்ஷவஶ்ஸ்வம் ஸ விஶ்வஸந்து ஜவதீணர்ணஷ தரிதம் ஹொநதீழ. என்னத்தகுவரத்தனை. ஸ்ஷ்ஷ்டேஶுஸஷஶர்த்யெத;—ஸமுதாயங்களுள் பண் ஸந்திஸூத்ரங்களிலும் (ஸவர்ணஸந்திஸூத்ரங்களிலும் கூடிய) வர்ணவிகாரம் ஹ்ரஸ்வமா? தீர்க்கமா? என்று ஸந்தேஹம் ஜநிக்கக்கூடுமாதலால் தத்ஸ்வாபகமாக ஏழுசூர்ணிகைகள் இதிலுள்ளன. ஸாரஸ்வதீவதம் எங்குவந்தாலும் தீர்க்கமென்கிறது இதில். *ஸாரஸ்வத்யாஜ்யஹாமாஸ்யாஜ என்றவிடத்தில் இது பொருந்துமாயினும் * ஜதிதவஹிஸாரஸ்வத்யேஹி * ஸாரஸ்வத்யஹிநே நஷி—என்றவிடங்களில் பொருந்தாது. அவ்விரண்டிடங்களிலும் ஸம்ஹிதையாதலால் ஹ்ரஸ்வமே. அத்ர கேசித்

வம் ஸரோஷயதெ. அதில் ஏழுகாண்டங்களுக்காக ஏழு சூர்ணிகைகள் அடைவே உள்ளன. ஸாஸ்தீவஷம் இரண்டாவது சூர்ணிகையிலுள்ளதனால் இது த்வீதீயகாண்ஶஶ்ருவிஷயம்—ஐதி. என்கிறீர்தாயென்றால் ஸேவித்தே னென்பது போன்ற ஸமாதாநமாமிது. மேல் ஆறாவது சூர்ணிகையில் * தயெஷாஜஸீ என்றுள்ளது. அதில் தத்வஷப் வ்யர்த்தமாகும். ஏன்? தெநதியெஷாஜஸ்யாத்தரா என்ற ஏழாங்காண்டவாக்யத்தில் ஷொஜஸி என்று ஸ்ஷாஜமேயென்று காட்டுதற்காகவன்றோ அங்கு தத்வஷம் ப்ரயுக்தமாயிற்று. கீழ்ச்சொன்னஸமாதாநப்படி காண்ஷஹஷமிருப்பதால் தத்வஷம் எதுக்கு? ஆகவே, ஏமாந்து போனாரென்பதே ஸரூஹிதஸநாயநம். முதல் சூர்ணிகையில் ஷெவீ என்ற பதத்தை நிவேஶித்ததும், ஏமாந்தாரென்பதை நன்கு விளக்கும். * ருவிஷாஷெவ்யந்திஃ என்ற விடத்தில் ஷெவீ என்று நீவக்ஷமிருந்தாலும் *உவவெஷ தெஷெவ்யதெ என்றவிடத்தில் ஸ்ஷமே. நாலாவது சூர்ணிகையில் யாநீ என்றெடுத்திருக்கிறார். * அஹெநுவக்ஷாநுவஸி என்றவிடத்தில் மாத்திரமே இது பொருந்தும். *யாநெஷவஹஷாஶீம் வீத்யாஜிகளிற் பொருந்தாது. மேலும் * அஹெநுயாநீ, வாயொயாநீ, அஹரிக்ஷயாநீ என்றபதங்களை இதில் தொடவேயில்லை. யாநீஎன்றதனால் அவற்றுக்கும் ஐஹணமாகுமென்கிற ஸமாதாநம் இந்த நூலில் ஒவ்வாது ஸப்தலக்ஷணஶரநவரிஹாஷையில் * அதெருஜஷ்யவஷாநாம்நாநாவஜக்ஷஸம்வ்யாநெ என்றதுபோல் இதில் இல்லையே. ஜ்யாமாஜயாவீத்யாஜிவெஷநவஷங்களைப் பூர்த்தியாகவே நிதெஶித்திருக்கிறாரே.

அன்றியும், தெநயதெராயஃ ஐத்யாஜிவவிணிகையில் (ஷொதெஹயஜுஷ) என்ற வ்யஷ வஷங்களை யெடுத்தது பிசகு. அப்படியாகில் * தெவயஜுாயயாநீத்யாஜிகளையும் எடுத்திருக்கவேணும். வஷவக்ஷீவிக்ஷகளில் * வெநதா தெஜதெதாஃ என்ற இரண்டு பதங்களை யெடுத்தது மிகப்பிசகு. ஹகாரத்தை ஸ்ஷா

க்ஷரமாக ஐஹித்திருக்குமிவர் ஜஹஷிக்ஷயாம். அதேயிடத்தில் (அக்ஷாவந்ீ) என்றபதத்தை யெடுத்தது அநாவஶ்யகம். உத்தாவஷாஷியில் ஸந்தேஹமேயில்லாமையால். தயாஸதி, * உத்தாவதீ, வித்ராவஹிணக்ஷாவெ, ஐத்யாஜிவஷங்களைவிட்டது குற்றமாகும். உஹயஸ்ஷியில் ஸாக்ஷாஜித்யாஜி வஷங்களை விட்டொழித்தார்.

* அவதெஹாவிக்ஷாதீயஜஜித்யாஜி வவிணிக்ஷகையில் * ஜஹி வஹிவக்ஷய, அநுத்ருஅய—என்றார். இதனால் * அஜஹஜஹுயக்வாதெஹாஷ்யாஜீதுத்ரு யகாரக்ஷுவஷ்யதெ. காடகத்தில் * அவெதஸ்வயஜுஹி.அயாநொாக்ஷுஷுவஹ என்றவிடத்தையுத்தேஶித்து இவர் எழுதினது அநயக்ஷமாயிற்று. மற்றொரு ஶிக்ஷாகாரரைப் போலே இவரும் (யஜஹி) என்று படித்திருக்கலாம். ஐத்யஜிஹ விஸ்தரெண. இங்ஙனே காட்டக்கூடிய பல ஸாயகங்களை லக்ஷணாஜுரங்களைக் கொண்டு எளிதில் நிவாரணம் செய்துவிடலாமென்பது அசிட்டு ஸமாயாநமேயாம்.

இதெல்லாம் ஒருபுறமிருக்கட்டும். நம் விமர்சநூல் எழுதுகிறது காண்மின் ;—"ஷஷ்ீம்ஶதிஸஹத்ரும் யொஹி ஷாஷ்ஷி ஷுகரணம் போன்ற இடங்களில் திஜ வஷங்களுடன் உவஸமக்ஷங்கள் சேருவதன் காரணத்தையும் திஜஜவஷங்களில் சில இடங்களில் ஏற்படும் ஸ்வரஹெஷகாரணத்தையும் நன்குவிளக்குகின்றது" ஐதி. அந்தோ! இவர்களைப் பெற்ற வயிற்றுக்கு என்ன வைத்துக் கட்டலாம்!. 'கண்ணபிரான் ஜொவயக்ஷநமிரிமைக் குடையாக வெடுத்துப் பிடித்துக் கோநிரையைக் காத்தருளினானென்கிற விஷயம் ஸஜாரகாண்ஷத்தில் விரிவாக வரைக்கப்பட்டது' என்கிறாப் போலிருக்கிறதே இந்த யயாஜாதஶிவாஜணிகளின் சொற்போக்கு.

தெதத்ரீயத்திலுள்ள ஸகஜவியமான திஜஜ வஷங்களினுடையவும் ஸ்வரவெஹெஷங்களை உண்மையான காரணங்களுடன் பன்னிப்பன்னியுரைத்திருப்பது ஸர்வஸ்வதிவ்யக்ரந்தம் ஒன்றே. அதிலுள்ள * உவாமவிக்ஷாஜாஃ ஐத்யாஜிஸாமங்களை அவெதஷத்துடன் ஆராய்ந்தால் * யஜிஹாஷிதஷநுத்ருயநெஹாஷிநதஜ

ஸூரிகள் என்னத்தட்டுண்டோ? (உபோத்காதத்திலுள்ள விஷயங்களெல்லாம் ஷட்விம்ஶதிஸூத்ரத்திலிருந்து கையாளப்பட்டு மறைமுகமாக எழுதப்பட்டவையே யன்றி வேறில்லை) என்று விமர்சநால் தன்னுடைய பொறாமையின் பெருமையைப் பரக்கக் காட்டிற்று. ப்ரத்யக்தத்வதீபிகையைக் களவு கொண்டுதான் மைஸூர் அனந்தாழ்வார் ஸித்தாந்தஸித்தாஞ்ஜனமெழுதினர் என்பதுபோலவும், ஶ்ரீபாஷ்யத்தைக் களவாடியே தேஶிகன் ஶதஸாம்ஸாபாஷ்யாதிகள் அருளினர் என்பதுபோலவுமிருக்கிறது இவர்களுடைய ப்ரலாபம். இவர்களைப்போலே மற்றவர்களும் அஜ்ஞர்களல்லரே. எம்பெருமானளித்த கண்களைவிழித்துக் காணலாமே. ஷட்விம்ஶதிஸூத்ரத்தில்—“யோஹி ப்ரத்யேதா பாபஶுத்தோ ஷோடஶாஹபாநுவித்ருஸ்ஸ்வரயதி பாதிபேந ப்ரத்யஸ்யஸ்ஸ பயோபேஷாம் பாஸாம்ப்ரத்யயஸ்ஸ ஸ்வாதேஷாமாஸத்வேதாஸ் ஸ்வரிதம் வா ப்ரசயம் வா அநுதாத்தம் வா பவதி. ப்ரஜாம்பஶூந் ப்ராணாபாநஸ்ஸாய ப்ரவேஶபேதேஷு ஶிக்ஷாஷோடஶம் தேஷு: பரிவர்ணம் ப்ரத்யேகஸ்தோஸ்ரோஷ்ட ஸ்வரஸம்பத: பர்ஹோபாஶோ ப்ரதிஜ்ஞோபர்த்வர்ஷம் ப்ரதிஷிக்தம் ப ரேத்யாப்ரவீபம் ப்ரத்யுதாஶோத்யாதம் பஸ்த்யாவ்ரஷ்டம் ஸஹிபர்ந பர்பூஶதத்ஸஹபர்த்வதர்ப்பத்தஹபர்த்வஜ்ஞத்ஸஹபர்ஷ்டோஹபர்ஸ்த ததஹ ஸ்வோதத்ரக்ஷந் ஸோதநாஹர்ந ஸோதத்யும்ஸ்வஸிஜ்ஞ தேரயோ நஹ்யாஸாதிதிவ்யாஸஶிக்ஷா”—என்றிருந்த பத்து வரிகளேயுள்ளன. இதில் நன்கு விளக்கின அம்ஶங்கள் எவையோ? அநஸூயர்க்களான ஸுவிஜ்ஞர்களே ஆராயவேணும். மேலெடுத்துக் காட்டிய வாக்கியம் முழுதும் ஒரே அஸம்பத்தப்ரலாபம். இதற்கு ஒரு வ்யாக்யாநமிருப்பதாகவும் அதில் * ஜிஹ்வாக்ராதிவிஶேஷ:—என்றெழுதியிருப்பதாகவும், அதனால் * ப்ரத்யேகஸ்தாநஸ்வரஸம் தேநக்ருஷ்டீர்வ க்ருதேயோபவதீத்யாதிகளில் ஸங்கதியில் விவாதமேயாயிற்றென்றும் விமர்சநால் எழுதுகின்றது. இவ்விஷயம் ஸர்வஸ்வத்தில் நின்றும் கொள்ளை கொள்ளப்பட்டதத்

தனையே யன்றி வேறில்லை. அப்படியொரு வியாக்கியான மிருப்பதாகச் சொல்லுவது முழுப்பொய். வியாக்கியான மொன்று இருந்தாலும் அதுவும் மூலத்திற்கு ஏற்றதொரு அஸம்பத்தப்ரலாபமே. ஏனென்னில், கேண்மின்;—

மூலத்தில் வ்யாஸஶிக்ஷாவில் “ப்ரத்யேகஸ்தாநஸ்வரஸம் — ப்ரத்யேநாஸ்வர்ஷிர:” என்ற வாக்யங்களினிடையே * ப்ரத²மோத்தரோபாஶ: என்பது சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. தும்மட்டிக்காய்த் திருடர் இதில்தான் அகப்பட்டுக் கொள்ளுகிறார். ஸர்வஸ்வத்தின் முதல் பரிச்சேதத்தில் உபோத்காதம் * ப்ரத²மோத்தரோபாஶ: இத்யாதி விவேசநத்திற்கென்றே ஏற்பட்டது. அதை வாசித்துக் காண்மின். * ஜிஹ்வாக்ராதிவிஶேஷ: என்று இவர்கள் கல்பிக்கிற வியாக்கியானம் இங்கு ஏற்குமோ? * தேவாந்தேவ ஸர்வமர்ஹம் ஶோகம்ப்ரேதா ரக்ஷார்த்தம் ஸ்ருஜிவார்த்தம்ஸந்த இத்யாதியான பரஸ்பரவாக்யங்கள் [வ்யாஸஶிக்ஷாவில்] சேரவேண்டியிருக்க அவற்றை விட்டொழித்தது ஷட்விம்ஶதிஸூத்ரத்திற்குப் பெரியகுறை. இத்யலம் ப்ரஸக்தஸ்யஸர்வஸ்வ ப்ரஹாரணக்ஷேபேண. ... ... *

அத² தைத்திரீயப்ராதிஶாக்யபரிஶீலநம்.

தைத்திரீயப்ராதிஶாக்யமென்கிற க்ரந்தம் வதந்தோந வேதலக்ஷணங்களுள் மிகச்சிறந்தது. இது இருபத்திநான்கு அத்யாயங்கள் கொண்டது. இதில் உபபாதிக்கப்படும் விஷயங்கள் பெரும்பாலும் ப்ராஜ்ஞர்களுக்கும் அத்யாவஶ்யகமானவை. இதில் ப்ரத்யாஹாராத்யாயம் போன்ற சிலபகுதிகள் ஸப்த லக்ஷணம்போல் அத்யாபகர்களை நோக்கியே அவதரித்திருப்பதனால் அந்த ஸாம த்திற்காக மாத்திரம் ஸர்வஸ்வம் இதை ஸப்தலக்ஷணத்தோடு சேர்த்துப் பேசியிருக்கிறது. இதை க்ருஷ்ணத்ருஷ்டமென்று விமர்ஶகார ர்கள் மாத்திரமேயன்று; பெரும்பான்மையர் பேசுவதுண்டு. இது மஹர்ஷிபோல் கொண்டாடத்தகுந்தவரான ஒரு மஹநீயரால் இயற்றப்பட்டதேயன்றி க்ருஷ்டமன்று என்பதே விவேகிகளின் ஸித்தாந்

தம். உக்தவெஉவூாதிஶாவ்யங்களில் ஶௌநகஃ, வாஷஃ, காத்யாயநஃ என்று கதலீநாசெநிதெல்ஶமிருப்பதுபோல் இதில் ஒன்றுமில்லை. இதன் வ்யாவ்யாதா வொருவர் கதிர், வரரு ஷி வூஜ்திகள் ஏற்கனவே வியாக்யான மியற்றியிருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருப்பது கொண்டு, வியாக்கியானமே ஆஷல்மா யிருக்கும்போது மூலம் ஆர்ஷமாயிருக்கத் தட்டுண்டோவென்பர் பலர். உண்மையென்னவெனில்; அந்த பெயர்கள் ஒன்ருன ஐஷிகளைச் சொல்லுவதல்ல. நம்ஸம்வூஷாயத்தில் பூர்வாசார்யர்களுக்கு ஶஉல்நு ஒன்றிருக்கச் செட்டுதயும் உய்யக்கொண்டார், ஆளவந்தார், எம்பெருமானர், எங்களாழ்வான், அப்புள்ளார், நஞ்சியர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை என்றாற்போலே மறு திருநாமங்கள் வழங்கி வந்தாற்போல் முற்காலத்துவைதிகர்களில் ஐஹஷிகளின் பெயரால் பலர் வழங்கப்பட்டு வந்தார்கள். (கீழ்காலத்திலும் அந்த வழக்கத்தின் ஊருவூத்தியுண்டு.) அப்படிப்பட்ட ஐஹான்களே வ்யா ஸஶீக்ஷா, வாதூாஜஶீக்ஷா, ஆத்ரேயஶீக்ஷா உத்யாதிஶீக்ஷிலும் நிதிஷ்டர்கள். ஜ்யோதிஷத்தில் வரரு ஷிகாரிகைகளென்று பல ஶ்லோகங்களும் வாக்கியங்களும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. அவற்றைப் பரிசீலித்தாலும் இவ்வுண்மை விளங்கும். காஷிஉாஸனென்றெபெயர் கொண்ட ஊவல்ராஜீநகவிகளால் இயற்றப்பட்ட நஶெஉாஉயம் முதலிய காவியங்களையும் ஸாக்ஷாஜ காஷிஉாஸனுடைய கூஜ்திகளாகப் பலர் மயங்கி ஜூஹித்தாலும் உண்மையுணர்வாருமுண்டிறெ. கயவா. இந்த விசாரம் இங்கு அநாவஶ்யகம். (வெதத்திபவூாதிஶாவ்யம் ஆஷல்மன்று, வளரு ஷெயந்தான்) என்று ஸ்தாபிக்கவேண்டியகடமை எமக்கில்லை. விவேகிகளின் உள்ளத்தில் உண்மை பதிந்தேயிருக்கும். அதைப்பற்றியென்ன? இதிலுள்ள விஷயங்கள் வூாயஃ ஆவஶ்யகமானவை யென்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. வெஉாயூயநகூஉத்தில் தோன்றக்கூடிய ஶஉாநவிஶஂவ்யூநவாதவராஜி ஸந்தேஹங்கள்போன்ற வூருஹ ஸந்தேஹத்தைத் தவிர்க்கும் விஷயத்தில் இந்த ஜூநமே ப்ரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்டுவருவதால் அவ்விஷயத்தில் இந்த வூாதிஶாவ்யம் போயிருக்கிறவழி வூாஜ்ஞர்கட்குப் பொருத்தமானதன்று என்கிற ஸர்வஸ்வத்தின் கொள்கை அநவஉ்யஸமேயாம்.

ஸர்வஸ்வத்தின் த்விதீயவரிவெூஉத்தில் [நியதவூருஹாயிகாரஃ, வாகூிகவூருஹாயிகாராஃ] என்ற இரண்டு பகுதிகளையும் நோக்கினல் வூருஹவிஷயமாக வூாஜ்ஞர்கள் உகக்கத்தக்க வழி அதுவே என்பது அஸஶியாஉுக்களுக்கும் அஂஜீகாயல்மேயாகும். வூாதிஶாவ்யத்தின் வூருஹாயூாயம் அங்ஙனம் அமையவில்லை. சில உஉாஹரணமெடுத்துங்காட்டுவோம்;—அதில் * நரருெஸநிதவு (14) என்பது ஒரு ஸூத்ரம். (ரருெஸ உதிரருெஸ) என்று வூருஹம் சொல்லிவிடப்போகிருர்களேயென்றஞ்சி இந்த ஸூத்ரம் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஜூநம் உள்மருமத்தை நிரூபிக்கப்புகாமல் அக்ஷரசக்பந்திகளைக் கொண்டே ஶிக்ஷிக்கவந்ததாதலால் ரருெநவஉத்திற்கும் வூருஹம் ஓதவேண்டும்படியாகச் சொல்லிவிட்டது. * நரருெஸநிதவு என்று அதைத் தடுக்கிறது. எதுக்கு இந்த ஶிரொவெஷநவூாணாயாஉங்கள்? ரருெஸ என்பதற்கு வூருஹஶங்கை பண்ணக்கூடியவர்கள் நம்விஉஶல்காரஸயஉல்க்களேயாவர். * நொவஜெ, * நதீ, வவரொந * ஸஜீவீ நவரொந * நஶாயல்ாதெ உத்யாஜிஸூத்ரங்களும் வூாஜெஜ்ஞாவஜ்ஜநமாகமாட்டா. * உஉ்ஶருக்ஷ உஹ வாஹி வொஉஂ யஶாஶாயல்ாதெ * என்றவிடத்தில், [ஶாயல்ாதெ] ஶயல்ாதெஶிஉஂ ஶாயல்ாதவு, (தஷிநு)—உதிதஜிதவ்ஜ்திஃ. ஶயல்ாதியென்கிற ராஜாவின் யாகத்திலென்றபடி. இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டி ஊாஜுஸஜ்ஜநூஹாவஃ என்றும் தெரிவித்து, அதொந வூருஹஃ என்றால் எவ்வளவு மனமகிழ்ச்சியுண்டாகும் !.

தாஉ்யஶாநஜஸஜொஹஸஂவாஉநஸஉல்தா ।
ஸவல்ஷஉிவூருஜெஹி, நாநூஜெக்ஷி ஸுநிஜ்ஜிதவு ॥

இந்த ப்ராதிஶாக்யத்தினால் சில தோஷங்களும் உண்டாகக் காண்கிறோம்; பஞ்சமாத்யாயத்தில் * ஏஷஸஸ்ய உதி ச (15) என்பது ஒரு ஸூத்ரம். ஏஷ:, ஸ: என்கிற பதங்கள்போலே ஸ்ய: என்கிறபதமும் பதகாலத்தில் நித்யமாக விஸர்க்கஹீநமாயிருக்குமென்று இதனால் தோற்றுவிக்கப்படுகிறது. ஏவஞ்ச ஸதி, * உத்ஸ்யைவஸ்யவேர என்ற விடத்திலும் * ஸ்வர்தாவிஷ்யஸி யிரேவ என்றவிடத்திலும் ஸ்ய: என்றே பதமோதவேண்டியதாகிறது. ப்ராவாசியை நிரூபித்திருந்தால் இந்த அநர்த்தம் வாராது. ஸ: என்னுமர்த்தத்தில் வருகிற ஸ்ய: என்பது உதாத்தமாகவேயிருக்கும். [ததைவ * ஸ்யஶ்ஶாதூஸிவஹாரிதிவாணிதி ஸ்வரிதேந ஶோபேதாவஸம்ஹிதாயாம்.] ஸ்ய—அநுதாத்தமாயிருந்தால் அது தித்வசநமேயாம். ஶோணய்யேகவசநம். இதில் விஸர்க்கமே வர ப்ரஸக்தியில்லை. இப்படி மருமமுணர்ந்து கொள்வதே ப்ராஜ்ஞாநாம் வரஶாஸநம்.

இன்னமும் அதில் தஶமாத்யாயத்தில் * நயாஶோவாஸிவர: ....(13) என்பது ஒரு ஸூத்ரம். இதனால் * யா அஸி * வஜ்ராயா அஸி * அஹியா அஸி * வக்ஷ்யாஷா அஸி * என்றவிடங்களிலும் விஸர்க்கங்கிடையாது, ப்ரக்ருதிபாவம் வந்துள்ளது என்று க்ரஹித்துவிட்டால் இதைத் தடுக்க அதில் ஒரு ஸாதநமுமில்லை. உண்மையில் இந்த க்ரந்தம் ஸூக்ஷ்மமாயிருந்தால் இங்ஙனே பொற்றல்பட்டிராது. உத்யுக்திரூபவசநேந.

“ஸர்வஸ்வம் ப்ராசீந லக்ஷணக்ரந்த தூஷகமன்று” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் நிரூபித்தவற்றால் ஸப்த லக்ஷணாதிகளின் உண்மை நிலைமையையும், அவை ப்ராஜ்ஞர்களுக்குத் தினவுதீர விஷயம் சொல்லிற்றில என்பதும், அதையெடுத்துக் காட்டுதல் அவற்றுக்கு தூஷணமாக மாட்டா என்பதும், அந்த புஸ்தகங்களும் இந்நிலவுலகத்தில் நீடூழி விளங்க வேண்டியவைகளே யென்பதும் விரிவாக விளக்கப்பட்டன. இனி இரண்டாவது தூஷணத்தைப் பரிஹரிப்போம்.

த்விதீயதூஷணதூரீகரணம்.

* ஶோஷண: என்கிற த்ரிக்ரமத்தில் ‘ஸ ந:’ என்று அநாதிபாடத்தை மாற்றி ஸா ந: என்று ஓதும்படி ஸர்வஸ்வம் ஶிக்ஷிக்கிறதென்று கூறின தூஷணம் கண்ணில் மண்ணைத் தூவுவதேயாகும். அதற்கு இடங்கொடுத்து உறங்குவாராருமில்லை. ஸர்வஸ்வத்தில் பதினேழாவது பக்கத்தில் இவ்விஷயமான நிரூபணத்தை நன்கு காணலாம். [ஸ ந: என்று ஓதுவது அபபாடம்வரைதானென்று யாரேனும் சொன்னாலும் அதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டோம்; அது அபபாடமாக இராது; ஆனால் ஸா ந: என்றுசொல்ல வேண்டியிருக்க ஸ ந: என்று ஓதி வருவதற்குத் தக்க உபபத்தி இருந்தே தீரும்; அதைப் பெரியோர்கள் வெளியிட்டருளுமாறு வேண்டிக்கொள்கிறோம்] என்று ஸர்வஸ்வத்தில் உபஸம்ஹரித்திருக்கச் செய்தேயும், அதன் பொருளை க்ரஹிக்கமாட்டாத அதஜ்ஞர்கள் [கோமயமென்றால் எனக்குத் தெரியாதா? எருமைச் சாணியல்லவா?] என்றவனுக்குத் துணைவர்களாய் அபார்த்தம் பண்ணிக்கொண்டு தூஷிப்பவர்கள் நிரஸநீயா:, அதிதராம் ஶோசநீயா:. ஶோஷண: என்பது முதல்பதமொன்றுக்கே க்ரமம் சொன்னதாக ஆகுமென்றும் இரண்டாவது பதமான ஸா என்பதற்கு க்ரமம் சொல்ல ஸ ந: என்றே சொல்லப்பட வேணுமென்றும் எழுதுகிறார்கள். அஸ்து. அதே தூஷ்யேயம். ஸ ந: என்னும்போது ஸம்ஹிதையிலுள்ள அக்ஷரம் ஒன்றும் ச்யவிக்கவில்லையே. இவ்விதமாக வேறு ஓரிடத்திலுமில்லையன்றோ. இங்கு ஹ்ரஸ்வத்தையும் காட்டவேண்டி ஸா ந: என்றால் ப்ரத்யவாயம் வாராது. ஆனாலும், * அஷ்டா நக்ஷி * ஸவர்ஹவஷ்ணொநாம்ருஹோ * தவஸா ஸாம் ஶஶவ: * வீரா நூநோரா க்ரு என்றிவைபோன்ற வாக்யாவ க்ரமங்களில் முதல் பதத்தில் தோன்றும் ஸந்தேஹங்கள் க்ரமபாடத்தில் நிவர்த்திக்கப்படாதது ஸஹ்யமாகிறாப்போலே இங்கும் ஹ்ரஸ்வம் காட்டப்படாதது ஸஹ்யமாகவேணும் என்றால் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாகும்.

அத த்ருதீயதூஷணபரிஹாரம்.

* உபாஸ்யத்வேந என்கிற பதத்தின் வேஷ்டநத்தில் ஸ்வபக்ஷத்தை ஸித்தாந்தமாகவே ஓதும்படி ஸ்வஸாஸ்த்ரத்தைக் கல்பிக்கின்றது ஸர்வஸ்வம்—என்பதாக ஒரு தூஷணமுள்ளது விமர்சத்தில். இதுவும் வாய் கூசாமே சொல்லும் தூஷணமாமத்தனை. ஸர்வஸ்வ நிபந்தம் ஒவ்வொரு வைதிகருடைய கோயிலாழ்வாரிலும் உள்ளதாதலால் அவரவர்கள் அதை உடனே யெடுத்துப் பார்க்கலாம். அதில் [81, 113-பக்கங்களில்] உபாஸ்யத்வீய, உபாஸ்யத்வேந, உபாஸ்யத்வே என்ற மூன்று பதங்களையுமெடுத்து (உபாஸ்யத்வே) என்ற ஒரு பதத்தில் மாத்திரம் வேஷ்டநத்தில் பூர்வபக்ஷம் ஸித்தாந்தமென்றும் மற்ற இரண்டில் ஸித்தாந்தமேயென்றும் ஒருதரத்துக்கு இரண்டுதரமாகக் கண்ணாடிபோல் எழுதி வைத்திருக்கச் செய்தேயும், கடைசியில் (141-வது பக்கத்தில்) ப்ராமாதிகமாக விழுந்துவிட்டதைப் பற்றிக்கொண்டு தூஷிக்குமிவர்கள் [illegible] யாவர். இப்படிப்பட்ட தூஷணங்கள் ஶாங்கரபாஷ்யாதிகளிலும் பர்யாப்தம் சொல்லலாம். * [illegible] என்றவிடத்தில் ஶாங்கரபாஷ்யத்தில் [[illegible]] என்றிருப்பதை யாவரும் காணலாம். ப்ரதீகோபாதாநமும் மூலத்துக்குச் சேர் விரோதம், அர்த்தமும் அப்படியே. குறைபடுத்துகிறது என்கிற பொருளில் வ்யத்யேதி என்று மூலமிருக்க, தத்விருத்தமாக பாஷ்யமுள்ளதென்று இதையும் தூஷிக்கவேணும். * [illegible] என்றவிடத்தில் [illegible] என்று பதம் நிர்விவாதமாயிருக்கவும் ஶாங்கரபாஷ்ய புஸ்தகத்தில் [illegible] என்றே பாடவிந்யாஸமும் பாஷ்யத்திலும் [illegible] என்றே ப்ரதீகக்ரஹணமும் காண்கிறது. ப்ரஸித்தவித்வான்களான (மைசூர்) கஸ்தூரி ரங்காசாரியர் ஸ்வாமி ப்ரப்ருதிகள் ஶோதித்த புஸ்தகங்களிலாயிற்று இங்ஙனே யுள்ளது. [illegible] ஸாமாந்யமான பிழைகளையுமெடுத்து ஶோதித்தவர்கள் [illegible]மான இவற்றை விட்டிட்டார்கள். இங்ஙனே பல்லாயிரமுண்டு. இவையெல்லாம் [illegible]மே போலும்.

உபாஸ்யத்வேந என்றதிலும் ஸித்தாந்தமுண்டு என்பது ஸர்வஸ்வத்தின் உபஸம்ஹாரத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தாலும், வெளியூரில் அச்சிடப்பட்டுவந்த அந்த நூலில் அது [illegible]த்தினால் [illegible]மாக விழுந்துவிட்டதென்பதை புஸ்தகம் வெளியிட்டவுடனே கண்டறிந்து ஸ்ரீஸ்வாமிதாமே ப்ரகாஶப்படுத்தியிருக்கிறார். அதை இந்த ஜனங்கள் தாங்கள் கண்டுபிடித்த குற்றமாகச் சொல்லிக் கொள்ளுதலும் இதை ஒரு பெரிய ப்ரஸங்கமாக வைத்துக்கொள்வதும் தங்களுடைய தன்மைக்கே அழகியது. அதில் [81, 113–வது பக்கங்களில்] [illegible]மான [illegible] இல்லாதிருந்தால் ஸர்வஸ்வத்தின் மேல் [illegible]மாகவே குறை கூறியிருக்கலாம்.

இன்னமும், ஸர்வஸ்வத்தில் (92-வது பக்கத்தில் 10-வது வரியில்) "* [illegible]" என்றதில் * [illegible] ப்ராமாதிகமாகப் புகுந்துவிட்டதென்பதையும் ஏற்கனவே ஸ்ரீ ஸ்வாமி வெளியிட்டிருக்கிறார். அவ்விடத்தையும் இவர்கள் எடுத்துக்கொண்டு தூஷித்திருக்கலாம். அந்தோ! ஏமாந்தொழிந்தனர்.

அத சதுர்த்ததூஷணபரிஹாரம்.

வேதபாஷ்யாதிகளிலும் [illegible] ஏற்கனவே ஸித்தமாகவுள்ள ஆராய்ச்சிகளையே தான் கண்டுபிடித்தவையாக அஹங்கரித்து ஸர்வஸ்வம் வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது என்கிற தூஷணத்தையே விமர்சநூல் திருப்பித்திருப்பி யெழுதுகின்றது. ஸர்வஸ்வத்தின் பெருமையில் பொறாமை பேசுவிக்கிற பேச்சு இப்படிதானிருக்கவேண்டும்.

ஸர்வஸ்வத்தின் அவதாரணிகையில் (6 வது பக்கம் 7 வது வரி) "ஶங்கரவித்யாரண்யாதிபாஷ்ய[illegible]" என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி [illegible]மாக எழுதியிருப்ப

தைக் கண்ணுற்றவர்களும் இந்தப் பேச்சு பேசுவர்களோ? ஶ்ரீதா பாஷ்யாவதாரிகையில் * ஸாவம்ஜ்ஞாகாராபிஸவர்த்தநா க்ரோஶாபஹ்ருதராஷ்ட்ர: என்றதற்கும், அதன் தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் * ந கேவலம் வக்ஷ்யா, (கவிதா) நிர்வாணீ த்ருப்தி:. என்றதற்கும் இலக்கான கவிகளை இப்படி தூஷிக்கவல்லவராவர். "ஸாயணவித்யாரண்யர்களின் பாஷ்யங்களில் சிறிது பரிச்ரமப்பட்டதனால் என்னுடைய சிற்றறிவுக்கு எட்டியவரையில், பண்டிதர்கள் உகக்கும்படியான காரணங்களைக் காட்டி பஹுஸம்ஶயங்களைத் தீர்க்கவல்ல ஒரு லக்ஷண நூல் எழுதவேணுமென்று ஆசை கிளர்ந்தது" என்று முதலிலேயே வாய்விட்டுச் சொல்லி * ஶ்ரீதரோதாவஸ்ய ஜாலஸ்ய என்று தம்முடைய கவிதைவைபவஸாஹித்யத்தை யும் காட்டி ஶ்ரீ ஸ்வாமி எழுதியிருக்கச் செய்தேயும், ஒன்றுமறியாத சிலரை வஞ்சிக்கவெண்ணிச் சூறும் தூஷணங்கள் * ஸுஹ்ருதே நாஸ க்ருதிவேஷஸ்ய நிஜஹாதேஶ்ஷு ஸஹஸாஂ ஶஶ்ரீஜ ஶாஸ்த்ரமந்தஸ்மாஸிந்தி ஜய: என்கிறபடியே தங்களுக்கே யாகக் கடவன.

ஸர்வஸ்வத்தில் ஐந்தாறு இடங்களில் வேதபாஷ்யகாரர்களின்மேல் குறைகூறப்பட்டிருப்பதுண்டு. அதைப்பற்றி மேலே ஸவிஸ்தரமாக உபபாதிப்போம். ஸூத்ரங்களைக் கொண்டே வேதஸரணி ஸந்தேஹங்களைத் தவிர்த்துக்கொள்ளலாமென்று வழிகாட்டவந்த ஸர்வஸ்வம் ஸாயணவித்யாரண்யபாஷ்யங்களிலிருந்துதான் விஷயங்கள் பயின்று விளம்புவதாக வ்யக்தமாகச்சொல்லியிருப்பதால் விப்ரலம்பம் சிறிதுமில்லை. ஈஶோபநிஷத்துக்கு நாம் ஶங்கரபாஷ்யத்திலிருந்தே ப்ரதிபதார்த்தம் தெரிந்துகொள்வோமெனினும் ஶங்கராசார்யர்களுடைய ஸ்வப்ரபோதங்கள்கூட நமக்கு உபாதேய மென்பதில்லை. பெற்றவளவுக்கு க்ருதஜ்ஞதை எங்குமுண்டு. பாஷ்யகாரர்களின் பெயரை மறைத்துவிட்டு ஸர்வஸ்வம்தானே * மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றதாகக் கூறிக்கொள்ளவில்லை. வேதார்த்தஜ்ஞாநத்திற்கு பாஷ்யமே கைவிளக்கு. அதை ஸர்வஸ்வம் முதலிலேயே வாய்திறந்து வெளியிட்

டுள்ளது. ஸர்வஸ்வத்தில் சில இடங்களில் * ஸாக்ஷாத் ப்ரதிபத்யாமஹே என்றெழுதியிருப்பது கொண்டு பாஷ்யநிரபேக்ஷமாகவே ஞானம் பெற்றதாக வெளியிட்டுக்கொள்வதாய்த் தோற்றுகிறதென்று ஜல்பிக்குமவர்களை இனி விதர்த்தகாவித்யாலயத்தில் விட்டு அக்ஷராப்யாஸம் செய்வித்தல் நன்று.

ஸர்வஸ்வத்தில் செய்திருக்கும் ஸாரவிமர்ஶமெல்லாம் ஸட்டாஸார் செய்திருப்பவைகளே யென்கிறார்கள். ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம், ஶததூஷணீ, தத்த்வடீகா, அதிகரணஸாராவளீ இத்யாதிகளில் ஶ்ரீதேஶிகன் ஸாதித்திருக்கிற விஷயங்களெல்லாம் ஶ்ரீபாஷ்ய ஶ்ருதப்ரகாஶிகைகளிலுள்ளவைதான். காளிதாஸாதிகள் ரகுவம்ஶாதிகாவ்ய நாடக ப்ரப்ருதிகளில் ப்ரயோகித்துள்ள பதங்களெல்லாம் அமரகோஶாதிகளிலுள்ளவைதான். இத்யபி.

ஷட்விம்ஶதிஸூத்ராதி லக்ஷணநூல்களிலுள்ள ஆராய்ச்சிகளையே ஸர்வஸ்வம் வெளியிடுகிறதென்கிறார்கள். அந்த லக்ஷணநூல்களின் சாயத்தை அலசிபலசிக் காட்டியாயிற்று. வ்யாஸஶிக்ஷாவ்யாக்யாநத்திலுள்ளதே ஸர்வஸ்வத்தின் த்ரிஸ்வரவிசாரத்திலுள்ளது என்கிறார்கள். விவேகிகள் ஸர்வஸ்வத்தையும் வ்யாஸஶிக்ஷாவ்யாக்யாநத்தையும் கையில் வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் * உலகு மழிசையு முள்ளுணர்ந்து தம்மிற் புலவர் புகழ்க்கோலால் தூக்க, உலகுதன்னை வைத்தெடுத்த பக்கத்தும் மாநீர்மழிசையே வைத்தெடுத்த பக்கம் வலிது—என்றாற்போலே ஸர்வஸ்வத்தின் வலிமைவிளங்கும். வ்யாஸஶிக்ஷாவ்யாக்யாநத்தில்—"அத த்ரிஸ்வரவிஶேஷ: கிமாத்மக:? ஸ்வரித, ஏதே, ஏ—இத்யுச்யதே நஸ்வரவர்ணாப்யாம் உபயோ: ஸாரம்ஸ: அத்ருஷ்டயோஸ்வரயோராஶ தத்ஸங்கேதநிஶ்சயாயோதய ஸாரம்ஸ: ஶேஷவர்ண: இத்யநயோஸ்ஸ்வரணகப்ருத்யாயதூஷணம், ஶேஷத்தி." என்றிவ்வளவேயுள்ளது. ஸர்வஸ்வம் இதை ஒன்பது பக்கங்களாகப் பண்ணி யுரைத்திருக்கின்றது. இவ்விஷயமாக ஸர்வஸ்வம் தான் மலையேறி எலி பிடித்துவிட்டதாகச் சொல்லிக்கொள்ளவில்லை. கண்படைத்தவர்கள் ஸர்வஸ்வத்தின் த்ரிஸ்வரவிசாரத்

தில் (14 வது பக்கத்தில்) “ அயம்விஷயோ வ்யாஸஶிக்ஷாயாமதி ஸம்க்ஷேபேண ஸமர்த்தித:” என்றெழுதியே யுள்ளதைக் காணலாம். ஸர்வஸ்வத்தில் த்ருஷ்டவிஷயமாக அவ்வளவு பன்னியுரைத்தும் பலமண்டூகங்கள் இன்னமும் மருமமுணரப்பெருமேயிருக்கின்றன. புதுக்கோட்டை ஸம்ஸ்தானாதிகளில் ஜீவநாம்ஸம் பெறுகின்ற பரீக்ஷகஸநவாதிகளையும் வரிசையாக நிறுத்தி [ஸ்வதேஶ ம:, ஶோஷிதமாஷ்யோ வ்யோமக்ரு [illegible] த்யாயஷ்டு] என்ற வ்யாஸஶிக்ஷாவ்யாவ்யாகார்த்தின் பொருளை விவரிக்கச் சொன்னால், (பரீக்ஷக: ஸம்க்ஷஜ ஜதிபரீக்ஷகா:) என்னும்படியான பரீக்ஷகமே ஸேவிக்கலாகும். ஸர்வஸ்வ விஷயங்களை த்ருஷிக்கவும்பரிக்கவும் ஶக்தியற்ற [illegible] மேகுட்டைகள் அஞ்சாதே கூசாதே தூஷிக்க நாட்டிவருதல் * நிஜதௌர்ஜன்யவிஶ்வவிசேஷா விஜ்ரும்பிதம்நகொவி விஶயோத்ரு.

—⁂ அத வஞசஹ்ருதாயிக்காரா:. ⁂—

வேதிகஸம்ப்ரதாயத்திற்கு இரும்புத் தூண்கள் போன்ற ஸமஹோதாரவேதாசார்யர்களை எல்லாம் கடந்து தூஷிக்கின்றதானா ஸர்வஸ்வம்—என்கின்ற விஶாலங்களுக்கு * ஶாந்திவேள்ணஜாவோ திலே ஸமர்த்திதஸங்க்ராமமாக வடுக்கும்.

“பாரிட்ட ஶாபமோ!, வைதிக மதத்தில் பிறந்து வேதாத்யயநம் செய்தவர்களிடத்தில் பஹுமான மெஷம் காணப்படுகிறது” என்கிறது விமர்சநால். கவாக்ஷம் த்ருஷிக்குமாறு ஶாபமிடப் பெற்ற பேறு இவர்களுக்கேயன்றோ வாய்வோராவ்ருத்தம். விவேகிகாள்! ஸர்வஸ்வத்தில் ஒன்றிரண்டிடங்களில் “வேதாத்யாஸஜபா ஜதிவ்யவஷய்யாநாம் ஶ்வாராஶிதிநோதிநதாநாம் ஸாயதநாஷ்” என்றெழுதியிருப்பது கொண்டு, ஸமதோஷ வேதாயதநாய் ஸர்வஸ்வம் தூஷிப்பதாக த்ருஷாவமாயிற்று. விக்ரயார்ப்பிகளை ஸர்வஸ்வம் தூஷிப்பதாக த்ருஷாவமாயிற்று. விக்ர தோவம்ஸீயநாடகத்தில் ஸோமகவிகாவிதாஸன் (ப்ரயோக-

101 “ வேதாத்யாஸஜப: கயஞ விஷயவ்யாவ்ருத்தகாதமெ

ஜோ நிர்மிதம் ப்ரஹவேதநோஹாஸ்திதம் ரக்ஷம் வாரா ஷோ நிர்மி:” என்று சொல்லியிருப்பதை வைதிக வித்வான்களும் உருப்போடுகிறார்கள். “வேதஶாஸ்த்ரஹாதகாஜ்ஞஸ்வே ப்ராஹ்மண ஶத்ருஷ:” என்றும் “ஸ்நாணாயா ஸாரஹாரதிஹாஸ்ய கயீதா வேதம் நவிஜாநாதி யோயம்ஷ்” என்றுமுள்ள ப்ரமாணங்கள் ஸர்வஸ்வஸம்மதங்களல்லவே. அவற்றிலெல்லாம் * நஹிநிதாந்யா யமே கொள்ளப்படவேணு மென்பதையும் ஸர்வஸ்வம் த்ருஹியாத தன்று. ஸமஹோதாரமான வேதத்தையும் அரைகுறையின்றியே ஸமத்ருமாகவும் ஸாங்கோபாங்கமாகவும் ஓதின ஶ்ரோத்ரியர்களிடத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்குப் பொலியும் ஆதரமும் ஆஹிதவேஶமும் நாடு நகரமும் நன்கறியும். ஸ்ரீஸ்வாமி ஶுஉஜ்ராகஸ்வாயியாக அமைத்திருக்கும் வேத வேதாங்க வேதோபநிஷத்வாம்ஶாலையின் ப்ரவ்ருத்திவிஶேஷங்களை யுணர்ந்தால் * பதுணுஷ்ம்ஸ்ர திமதம் ப்ரணவ்ஷி விஷ்ராஸன்னும்படியான பெருமை ஸ்ரீஸ்வாமிக்கு ஒக்குமென்று புகழாதால்லை. ஸத்லக்ஷணாதிகளைப் புகழ்வதிற்காட்டிலும் இப்படிப்ட்ட மஹாமஹோபாத்யாயர்களான வைதிக ஸஹாநுபாவர்களை பவ்வளவு புகழ்ந்தாலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்குச் செவிக்கினிய செஞ்சால்லே யாகும். ஆகையாலே * நிஜஸ்வதோஷம்நிஷ்டேஷ்ஷ வாதவஸ்ணேஷஸமவேபதி யென்னத் தக்க தூஷணங்கள் ஸ்வாமியின்மீது கண்டோதாரும் ஒருநாளு மேறுதென்பது விவேகிகளுக்கு விதிதமே. ... ... *

—⁂ அத ஷஷ்டதூஷணாஸார:. ⁂—

ஸமவேதநாத்ஸமஹத்தாலே வேதங்களின் உண்மைப் பொருள்களை யறிந்து வெளியிட்ட பட்டபாஸ்கரவித்யாரண்யர்களான ஸாஷ்யகாரர்களைத் தகாத முறையிலே ஸர்வஸ்வம் தூஷிக்கின்றதென்பதற்குத் தினவுதிரச் சொல்லுகிறோம். முந்துற முன்னம் வித்யாரண்யரைப் பற்றிப் பேசுவோம். இவர் ஒரு சிறந்த ஸாது. வைதிக வுலகமெல்லாம் கனக்கக் கொண்டாடத்தக்க பேருதவி செய்தவர். இவர் நான்கு வேதங்களுக்கும் பாஷ்யம் செய்தவரென்று

அநந்யஸாதாரணமான ப்ரக்யாதியைப்பெற்றிருக்கும்போது இவர் மேல் ப்ரமாதங்களை ஸர்வஸ்வம் நிரூபித்ததென்றால் இது உந்மத்தப்ரலபிதமே யாகுமென்று ஸூக்ஷ்மத்ருஷ்டியில் அனைவரும் நினைத்துவிடலாம். ஸ்ரீ தேசிகன் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்திலே கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியைக் குறித்து "வாக்யஶ்ருதஸம்க்ஷோபஸாரஸ்யம் பலாத்ஶ்ருதஸாரஸ்யாய க்ராஹ்யம்" என்று எம்பெருமானாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியை அஸாரமென்று குறைகூறுகிறார். அந்த ஸித்தாஞ்ஜநத்தை ஶிரஸாவஹிக்கிறோம். அந்த தேசிகன் தாம் ஸச்சரித்ரரக்ஷையில் மூன்றாமதிகாரத்தில்—"அஹிர்புத்ந்யவிஶ்வேஶ்வராதிவத் ஸம்ஜ்ஞாயாமேவ ரூடேந" என்று ஸாதித்ததைக் கண்ட தோழப்பர் (விதரணஸார) ஸ்வீயவிவரணத்தில் (வர்த்தமாநதர்பணாக்யே) "அத்ர கேசிந்நவா: விஶ்வேஶ்வராதிஶப்தஸ்வாரஸ்யம் ஸம்ப்ரதாயாபஹ்ரவநாதம் வதந்தி; தச்சிந்த்யம் ஶப்தஶாஸ்த்ராநபிஜ்ஞாநாமஜ்ஞாநவிஜ்ரும்பிதம். அநேகார்த்தப்ரயோகஸந்நாஶிஷகா: 'விஶ்வேஶ்வராஹவி:' 'விஶ்வேஶ்வநவராணா' 'விஶ்வாமித்ரர்ஷிகா:' இத்யாதிஷு அநேகஸந்தஸ்மாத்." என்றெழுதிவைத்து ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரான தேசிகனை ஶப்தஶாஸ்த்ராநபிஜ்ஞரென்றும் ஜடரென்றும் அஜ்ஞாநவிஜ்ரும்பிதமாக வாய்வந்தபடி பேசுகிறவரென்றும் தூஷித்துள்ளார். இப்படி தேசிகதூஷணமான தோழப்பர் க்ரந்தத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் சென்னியில் மன்னவைத்து மகிழ்கின்றார்கள்.

* நிஷாதஸ்தபதிந்யாயேந தத்புருஷஸமாஸத்திற்காட்டிலும் கர்மதாரயஸமாஸத்திற்கு பலீயஸ்த்வத்தை ஸாமாநாதிகரண்யவஶாத் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நின்றும் க்ரஹித்த ஶ்ருதப்ரகாஶிகாகாரர் ப்ரக்ருத்யதிகரணஶ்ருதப்ரதீபிகையில் * யதா பஶ்ய: பஶ்யதே ருக்மவர்ணம் கர்த்தாரமீஶம் புருஷம் ப்ரஹ்மயோநிம் என்ற முண்டகஶ்ருதியிலுள்ள (ப்ரஹ்மயோநிம்) என்பதை ஸமாநாதிகரணமாக விவரித்துள்ளார். அதைக் கண்ட ரங்கராமாநுஜஸ்வாமி முண்டகோபநிஷத்பாஷ்யத்தில் அதற்கு தத்புருஷனைப் பொருளுரைப்பதே பொருந்துமென்று கொண்டு அப்படியே தாம் உரைத்ததோடு நில்லாமல் * வ்யாஸார்யை: ப்ரஹ்மயோநிஶப்தஸ்ய ஷஷ்டீதத்புருஷேண லக்ஷணாப்ரஸக்தா; ப்ரஹ்மயோநிஶப்தஸ்ய ஸாமாநாதிகரண்யேந த்வுக்தம்; தத் அதிஸாஹஸம். என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகாஸூக்தியைப் பரிஹஸித்தும் வைத்தார். இப்படிப்பட்ட உபநிஷத்பாஷ்யத்தை உச்சியில் வைத்து மெச்சுகின்றோம். இங்ஙனே பல தோஷங்கள் காட்டலாம். நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஆசார்யபீடத்தில் சோபித்த மஹான்களின் திவ்யஸூக்திகளுக்கே இப்படிப்பட்ட தூஷணங்களமைந்த புஸ்தகங்களை வெறுப்பின்றியே உகக்குமவர்களின் திரளில் சேர்ந்த பூர்வபக்ஷிகள், உண்மையில் நமக்கு வர்ஜநீயமான புறமதத்தை அவலம்பித்துள்ளவர்கள் எழுதியுள்ள பாஷ்ய நூல்களில் ஸர்வஸ்வம் சில ப்ரமாதங்களை யெடுத்து நிரூபித்துக் காட்டி 'இவ்விஷயங்களில் வித்வான்கள் திருவுள்ளம் பற்றுவதை க்ருபையுடன் தெரிவித்தருளவேணும்' என்று வணங்கி வேண்டிக்கொண்டிருக்க, அதற்குத் தகுந்தபடி ஸமீசீநராய் ஸமாதாநமுரைக்கவேண்டிய நன்னெறியைவிட்டு, அஸமஞ்ஜஸவக்தர்கள் பேசும் பேச்சுக்களை யிட்டு விமர்சநால் தூஷித்திருப்பது ஸ்வாத்யாயாத்யயநத்தை விதியோடுங்கொண்ட வீறுடைமைபோலும்.

வித்யாரண்யபட்டபாஸ்கரர்களின் பாஷ்யங்களில் வைதிகர்கள் இகழக்கூடிய விஷயங்களுமுள்ளன வென்று இசைய வேண்டுவது பூர்வபக்ஷிகளுக்கும் கடமையே யாகும். ஸ்தாலீபுலாகந்யாயேந சிறிது காட்டுவோம். பட்டபாஸ்கரருடைய தைத்திரீயஸம்ஹிதாபாஷ்யத்தின் முதல் வரி * ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய இதிவிதிநாவ அர்த்தஜ்ஞாநபர்யந்தமத்யயநம் விஹிதம் இதி ந்யாயவித: * என்றுள்ளது. ஸ்ரீபாஷ்யவேதிகள் இதை ஆக்ஷேபிப்பார்களோ? இப்படி பலவுண்டு. வித்யாரண்யரும் தைத்திரீயாரண்யகத்தில் * வரேயவாம் ஸப்ரஶ்நத்தில் * உதீர்ஷ்வ நார்யபி ஜீவலோகம் கதாஸுமேதமுபஶேஷ ஏஹி என்றவிடத்து பாஷ்யத்தில்—

* க்ஷம் ஹஸ்தப்ராப்தஸ்ய—பாணிப்ராப்தவத:, த்விபிஷோ:—ப்ர தவிர்வாபஹிஷ்டோ:, பத்யுர்வேதஜ்ஞநீதே:—ஜாயாகல்ப, கவி ஸம்பந்தேவ—ரூபதேவ்யதனதஸ்ய ப்ராஹ்மணீ * என்றுரைத்து வியவாவிவாஹகல்பத்தை ஸப்ரமாணமாக்கி வைத்தார். இதை உண்மையான யஜுர்வேதிகள் அங்கீகரிப்பார்களோ? இங்ஙனே பல காட்டலாம். இப்படிப்பட்டவர்களின் உக்திகளில் அப்ரமாணங்கள் சேருவதும் வியப்பன்று, அவற்றை யெடுத்துக் காட்டுவதும் விஷயமன்று.

வித்யாரண்யருடைய க்ரந்தங்களைப்பற்றி ஒரு மருமம் அநேவரும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதுண்டு. (வித்யாரண்யருக்கே மாதவாசார்யரென்று ப்ரஸித்தி.) இவர் செய்ததாக வழங்கும் பெருப்பெருத்த நூல்கள் நூற்றுக்கணக்காக வுண்டு. இவையெல்லாம் இவர்தாமே இயற்றினவையல்ல. விஜயநகரத்தில் புக்கமஹாராஜனுக்கும் தத்புத்ராதிகாரியான ஹரிஹரனுக்கும் இவர் மந்த்ரியாயிருந்த காலத்தில் தாம் சிலவும் பலபல வித்வான்களைக் கொண்டு பலவுமாக நூல்களை அவதரிப்பித்துத் தம்முடைய பெயரால் வெளியிட்டாரென்பது ப்ராசீனர்களால் விவேசிக்கப்பட்டுள்ளதே. பாணினீயவ்யாகரணமஹாபாஷ்யப்ரகாசகர்கள் பீடிகையில் இதைஸப்ரமாணமாக நிரூபித்துள்ளார்கள். "ஸ்ரீவிஷ்ணுஸர்வஜ்ஞசங்கராநந்தசிஷ்யோ ராஜத்யக்ஷஸ்ய ஸோமா: ஸாயணமாத்ய: மாயணஸ்வாமிபுத்ர: விஜயநகரீயபுக்கஸ்ய தத்புத்ராதிகாரிஹரிஹரஸ்ய சாமாத்யதாயாம் வர்த்தமான: காரயாமாஸ பஹூந் ப்ரகாசக்ரந்தாந்...பஹூந் பஹூந் ப்ரகாசமாதவக்ரந்தாந் நிர்மாய மாதவீயமிதி ப்ரகாசிதம் நீதா:." என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்டவைகள் காணத்தக்கன. ஆகவே, மாதவீயங்களாக வழங்கி வருகின்ற வேதபாஷ்யாதி க்ரந்தங்களெல்லாம் மாதவரே செய்தவையென்று ப்ரமிக்க வேண்டா. பல பல பண்டிதசிகாமணிகள் கூடிச் செய்தவை. ஆனால் மாதவீயமென்றே ப்ரஸித்தி வந்துவிட்டது. அந்த க்ரந்தங்களில் உதாஹரணங்களான அபப்ரம்சங்கள் சேர்ந்துள்ளனவென்பதற்கு ஸர்வஸ்வத்துக்கு முன்னமே பல சாஸ்த்ரப்ரபந்தங்கள் சான்றாகவுள்ளன.

வ்யாகரணசாஸ்த்ரத்தில் மாதவீயதாதுவ்ருத்தி யென்னும் பெரிய க்ரந்தம் உலகமறிந்ததே. அதில் எத்தனையோ அபப்ரம்சங்கள் ப்ரமாணநிபந்தனமாக சேர்ந்துள்ளனவென்பதை பௌவாகர ப்ரப்ருதிகள் அவிசார்யமாக நிரூபித்துள்ளார்கள். வ்யாகரணபாஷ்யவிரோதம், ப்ரயோகவிரோதம், யுக்திவிரோதம் முதலான தோஷங்கள் மாதவீயதாதுவ்ருத்தியில் மலிந்துள்ளன. உதாஹரணமாக இங்குச் சிலவற்றைக் காட்டுவோம்.

வ்ருத்ரஹதவான் என்றபொருளில் வ்ருத்ரஹநுசப்தம் க்விபந்தமாக நிஷ்பந்நமாகிறது. அதன் த்விதீயாபஹுவசநத்தில் அல்லோபம் வந்து ஹகாரத்திற்கு கத்வம் வந்து வ்ருத்ரக்ந: என்றாகிறது. இவ்விடத்தில் மாதவர்—அகாரலோபத்தினால் உத்தரபதம் ஏகாச்சமாய்விட்டபடியால் ஏகாஜுத்தரபதணத்வ * ஏகாஜுத்தரபதே ண: என்ற ஸூத்ரம் ப்ரவர்த்தியாமையாலே * ப்ராதிபதிகாந்தநும் என்ற ஸூத்ரத்தினால் விகல்பத்தினால் ணத்வம் வந்து வ்ருத்ரக்ந:, வ்ருத்ரக்ண: என்றிரண்டுவகை ரூபமும் உண்டென்றார். இது * அட்குப்வாங் ஸூத்ர பாஷ்யத்தோடு விரோதிக்கிறது. அங்கு * ப்ராத்யாயேஹாதேசேஷு ப்ரதிஷேதோ வக்தவ்ய:. கிம் ப்ரயோஜநம்? வ்ருத்ரக்ந:, ஸ்ருக்ந:, ப்ராவாநீதி. * ஹந்தே: ப்ராத்வேதிஷேஸ்ய ஸுத்ரவேர்க்ரஹணம் ப்ரதிஷேதவ்யம் பவதி— என்று வ்ருத்ரக்ந: என்றவிடத்தில் ணத்வப்ரதிஷேதமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பாஷ்யாபிப்ராயமாவது, ஹகாராதேசமான கத்வத்தை அர்வ்யவதாநத்தில் ணத்வப்ரதிஷேதம்சொல்லவேணுமென்பது. அப்படியானால், ணத்வவிதாயகஸூத்ரத்தில் கவர்க்கம் ஹாதேசகத்வம் அர்த்வாயகமாகாது என்பது. உபயாபிமதித்த அர்த்தம் ணத்வப்ரதிஷேதமே. ஆகையால் வ்ருத்ரக்ந: என்றவிடத்தில் பாக்ஷிகணத்வம் ஸர்வதாபி பாஷ்யகாரர்க்கு இஷ்டமன்று. ஆகவே

[illegible] அன்றியும் [illegible] நுடைய ப்ரதிபாதநம் [illegible] மாகவு மிருக்கின்றது. எங்ஙனே யென்னில்; [illegible] குக் குறையில்லாமையாலே. இங்கு * [illegible] என்று மாதவர் சொல்லுவது பொருந்தாது. [illegible] மாகவே * [illegible] ஆரம்பித்திருக்கிற படியால். மேலும் [illegible] இல்லாமற்போனாலும் * [illegible] மாகையால் [illegible] திற்கு [illegible] இல்லை. இவ்விஷயம் முழுதும் [illegible] களில் [illegible].

* [illegible] என்ற ஸூத்ரத்தில் [illegible] முதலான [illegible] களின் [illegible] வைக் கும் விசேஷணமென்றும், [illegible] * [illegible] என்ற இடத்தில் [illegible] யில்லையென்றும் பல ப்ரமாணங்களாலும் § [illegible] ந்தாலும் நிர்ணயித்து * [illegible] விசேஷணமென்று [illegible] சொன்னதை [illegible] யில் பரக்க [illegible] த்திருக்குமாற்றைக் காணலாம்.

இன்னமும் [illegible] யில் * [illegible] என்ற [illegible] த்தில் * [illegible] என்றதுங் காண்க.

இன்னமும் * [illegible] த்தில் * [illegible] என்ற காரிகையை [illegible] யாக வியாக்கியானித்து, * [illegible] என்றெழுதியுள்ளதுங் காண்க.

---

§ * [illegible].

வ்யாகரணத்தில் ஸூத்ரகாரரான பாணிநியைக்காட்டிலும் பாஷ்யகாரரான பதஞ்ஜலிக்கு [illegible] மான கௌரவம் [illegible]. * யதோத்தரம் முநீநாம் ப்ராமாண்யமென்பர். அப்படிப்பட்ட பாஷ்யகாரரை [illegible] * [illegible] உபேக்ஷிக்கவும் [illegible] அவஜ்ஞையாக [illegible] க்கவும் காண்கிறோம். ([illegible].) [illegible] த்தில் [illegible] த்தில் [[illegible]] [illegible] * [illegible], * [illegible] என்னும் ஸூத்ரத்திற்கு [illegible] மாக [illegible] வைக் காட்டிலும் [illegible] காட்டிலும் [illegible] மான [illegible] க்கு [illegible] வரும்—என்று பொருள்கொண்டால் [illegible] என்ற இடத்தில் [illegible] வரவேண்டி வருமென்று [illegible] த்து, அதன்மேல் பண்ணியுள்ள [illegible] களை நோக்கவேணும். இங்கு [illegible]—* [illegible] என்றார். மேலே * [illegible] என்று தொடங்கி, பாஷ்யகாரர் சொன்ன [illegible] த்தை நெஞ்சிலுங் கொள்ளாமல் * [illegible] என்றார். இதெல்லாம் [illegible] மாகவும் பாஷ்யகார [illegible] மாகவுமுள்ளதென்பதை [illegible] நர்கள் நன்கு நிரூபித்துள்ளார்கள். * [illegible] என்ற [illegible] யில், "[illegible]

நஸ்யாதிதி யதுக்தம், [illegible]. உக்தம் ஹி பாஷ்யா ஶய:. ஸர்வ இத்யஸ்யா நஞா ஸகார: ப்ரஶ்லிஷ்யதே, நது ஶ்ரீவத்ஸாங்க். அத ஏவ ஸர்வே ப்ரோக்தா இதி ஸகாரலோபஸ்யா நிஷேதோபி உக்த: ஸ்யாத். அந்யதா, அஸ்திநிஷேதஶ் ஶ்ரவணாக உபதேஶ ஏவ ஸ்யாத். ஏவஞ்ச ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸாங்கத்ய ஏவ [illegible]" இத்யாதிநா ஈயவ ஸாமாநாதிகரண்யம் [illegible] நங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. இதை ருடைய ஆசார்யாராஜ்ஞா நங்கள் ஸமர்த்திக்கிறார். * பாஷ்யார்த்த ஸுஸ்திஸ்தோ வ்யக்த இதி ஸம்த்யாவதேஶத்யதே—இத்யாதிநா—ஏவ வ்யக்த இதி ஸம்[illegible] ஶாதிவாஸ்ஸூத்ரம்.

ஸாயணருடைய இதரக்ரந்தங்களில் தோஷங்கள் எப்படியாவது இருக்கட்டும்; வேதபாஷ்யத்தில் அப்படிப்பட்ட தோஷங்கள் சேர்ந்திருப்பதாக நிபுணர் நிரூபித்தால் வாய்திறக்கவழியில்லை தான். ஸர்வஸ்வத்தின் மேல்பரிச்சேதங்களில் வேதபாஷ்யாபப்ரம்ஶங்கள் பல காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் * ப்ராஜஜ்ஞாஷ்டய: இத்யாதிஸ்தலங்களில் அனைவரும் இசையக்கூடிய தோஷங்கள் இங்கே காட்டப்பட்டன. இன்னமும் சிலவற்றையெடுத்துக் காட்டுவோம்.

* உபாவ்யுபாநேந உபநிஷஸ்தேயஸ் ஸ்வர்கோ லோகோ ஹவை பாராஹலித: பாராக்ஷா என்றவிடத்தில் பாராக்ஷா பதத்திற்கு வித்யாரண்யபாஷ்யம் காண்மின். * பாராக்ஷா—(பாராக்ஷா) பஹுஷு உத்ஸேதா (க்ஷேப்தா) ஶப்தே வ்ருதிவாத்ய உதிபாராக்ஷா:; பாராக்ஷாரோ வபாராக்ஷா. என்றார். எதற்கு இந்த வ்யத்யயம் கொள்ளவேணும். பாராக்ஷா என்றவிது (ஸர்வ) என்ற நபும்ஸகபதத்திற்கு விசேஷணமே யன்றிப் பாராஹலிதனுக்கு விசேஷணமன்று. இதை நன்கு தெளியச் சொல்லுகிறோங் கேண்மின். * தஜஸ்ஸ்பாரீவத்தோதம் பாராக்ஷா ஸுவஷா ஸுவீரம் என்றவிடத்தில் பாராக்ஷாபதத்தை ஸர்வ விசேஷணமாக்கி இவர்தாமே உரைத்ததுபோல

இங்கும் ஸர்வ விசேஷணமாக்கி யுரைப்பதே உற்றதாம். தலைகாலில்லாத தாந்தோன்றி வ்யத்யயங்களை வேதபுருஷன் ஸஹிக்கமாட்டான்.

இன்னமுங் கேண்மின்; * தைவ்யா ஹோதாரா வநிஷத என்றவிடத்தில் தைவ்யௌ ஹோதாரௌ என்ற த்விவசநாந்த பதங்களை * ஸுபாம்ஸுலுக்பூர்வ இத்யாதி ஸூத்ரப்படி ஆகாராந்தமாக வந்திருப்பதால் அப்படி பொருளுரைக்கவேண்டி யிருக்க, தைவ்யா:, ஹோதார: என்ற பஹுவசநாந்தபதங்களின் வ்யத்யயமாகக் கொண்டு பஹுவசநார்த்த முரைத்து வைத்தார். இப்படிப்பட்ட வ்யத்யயத்தை வேதபுருஷன் எங்கும் விவக்ஷித்ததேயில்லை. இந்த தைவ்யா, ஹோதாரா என்பவை வேதத்தில் அஸக்ருத் ஓதக் காண்கிறோம். எங்கு வந்தாலும் த்விவசநமே. * தைவ்யா ஹோதாரா வஸுவநே வஸுதேயஸ்ய என்றவிடம் போன்ற பல விடங்களில் தைவ்யாபதத்தைப் பாருங்கள். * ஹோதாரா ஜ்யோதி: ப்ரதிஶா திஶந்தா என்றதுபோன்ற பலவிடங்களில் ஹோதாராபதத்தைப் பாருங்கள். அஷ்டகத்தில் ஸௌத்ராமணியில் இந்த பதங்களை விசேஷமாகக் காணலாம். அங்கெல்லாம் * வீதாமாஜ்யஸ்ய ஹோதர்யஜ—என்றே வந்து த்விவசநார்த்தத்தைக் காட்டும். நநு, அதில் * தேவம் பர்ஹிஸ்ஸரஸ்வதீ என்னுமநுவாகத்தில் ஏகவசந த்விவசந பஹுவசநாந்தங்களான * தேவம் பர்ஹிஸ்ஸரஸ்வதீ * தேவீ உஷாஸாநக்தா * தேவீ ஜோஷ்ட்ரீ ஸரஸ்வதீ ஹோத்ராதேவீ: என்ற எல்லாவற்றுக்குமே வாக்யம் * வியந்துயஜ என்று நிகமநம் காண்கையாலே * வீதாமாஜ்யஸ்ய ஹோதர்யஜவைக் கொண்டு நிரூபிக்க வொண்ணுமோ?. என்னில்; அநபிஜ்ஞ ஶிரோமணிகாள்! ப்ரமிக்கவேண்டா; * தேவம் பர்ஹிஸ்ஸரஸ்வதீ என்ற அநுவாகத்தில் ஒவ்வொரு ருக்கிலும் பஹுதேவதைகளைச் சொல்லுகையாலேதான் * வியந்துயஜ வந்ததென்று இனியாகிலும் அறிவீர்களாக. பாஷ்யத்திலும் "தேவஸ்வேஷ்வி, தேவஸ்வேஷ்வி" என்றதும் காண்க. ஆகவே * தைவ்யா ஹோதா

ரா என்னும் விவரணமே. ப்ரக்ருதமான * தைவ்யா ஹோதாராவித்யத்ராபி ததைவ. அப்படியானால் * ஸமிஷஜ ஸர்வே என்ற மேற்பதங்கள் அநுவிக்கமாட்டாவே என்று ஸஹஸா சொல்லிவிடவேண்டா; * தைவ்யா ஹோதாரா என்பவை த்விதீயாத்விவசநாந்த மத்தனே. * ஹோதாரயக்ஷத் தைவ்யா ஹோதாரா விப்ரஜாஸ்ரீநா இத்யாதாவிவ. இத்யலம்.

இங்ஙனே ஸ்வதந்த்ர வ்யத்யயமில்லாத விடங்களிலும் விஶேஷ வ்யத்யயங்கொண்டு சாடோபமாகப் பொருளுரைக்கும் புடைகள் பல. * த்ருஷ்ணீம் ஸமராவீ ராஜதி * ஸத்யாவிப்ரியாணீத்யாதி களில் உள்ள வ்யத்யயங்களை இல்லை செய்வாராருமில்லை. தாவதா, யதாவஸ்திதங்களும் வ்யத்யயாபிதாநம் ஸஹ்யமாகுமோ? இவைபோன்ற விஷயங்களில் பலவிடங்களில் பட்டபாஸ்கரரும் வித்யாரண்யரும் மிதஃ முரண்படுவர்கள். * உஷாஸாநக்தா நேஷ யிதா ஸ்வவஸே இத்யாதிஸ்தலங்களில் சாலவுங் காணலாம். * ஸுவேதஸா ப்ருதியா தவ என்றவிடத்தில் வேதஸா என்பதற்கு ஒருவர் வேதஃ என்றுரைக்கிறார்; மற்றொருவர் வேதாந என் றுரைக்கிறார். இன்னொருவர் வேதஸௌ என்றுரைத்தால் அதுவே பொருந்தும். * ஹிரண்யரூபௌ ஸுமநஸ்யமாநௌ ஸுதேநாஜ வா: என்றவிடத்தில் ஸ்வவேதஸம் விவக்ஷிதமாகையாலே பஹு வசநம்; * ஸுவேதஸா என்றவிடத்தில் த்விவசநம் விவக்ஷிதமாகையாலே த்விவசநம்—என்றிவ்விதமாக வேதபுருஷனுடைய உண்மைக் கருத்தைக் கண்டறிந்து வ்யத்யயங்களை வ்யவஸ்திதமாக் குவதில் முழுநோக்குடையது ஸர்வஸ்வநிர்வஹணம்—இத்யநுஸந்தேயம் விஸ்தாரஃ.

* யாஜிஸாய்யாஹவிஷஶ தேவாஃ என்றவிடத்தில் ஸா ஹ்யாவஹத்தில் ஒரு ஸாதஸவ்யத்யயம் கொள்ளவேண்டியதே; அதெதுவென்னில், பட்டபாஸ்கரர் உரைத்திருக்கும் பொருளுக்கு இணங்கியதேயாகத் தக்கது. அப்படிப்பட்ட வ்யத்யயமே வேதத்தில்

மிகையாகக் காணக்கிடைக்கும். * நிகாவ்யா வெய ஸஹ்ரஸ்ர தக்ஷஸஃ நீஹாரேண ப்ராவ்ருதா ஜல்ப்யா வ-இத்யாதிஸ்தலங்களில் காவ்யா, ஜல்ப்யா பதங்களைப் போலவே இங்கும் ஸாய்யாபதத்தைக்கொள்க. அங்கு * ஜல்ப்யா என்பது ஜல்பேந என்றபடி; நீஹாரேண ப்ராவ்ருதாஃ, ஜல்பேநவ ப்ராவ்ருதாஃ இதியோஜநா. (ஜல்பநமா ராஸ்ரு) என்ற பாஷ்யவாக்யம் விஶதா த்ருதீயார்த்த விவாதக்ஷமத்தனே. * யாஜிஸாய்யா என்றவிடத்தில் * யஜநீயாஃ தேவாஃ என் றுள்ள வித்யாரண்ய பாஷ்யத்தை ஸர்வஸ்வத்தின்படியே ஸாது த்வமாகக் கொள்வதே பொருந்தும். இப்படிப்பட்ட ப்ரயோகஸ்தலங் களில் ஆங்காங்கு * ஸகோஷி தேவாஷா ஶமஸஞ்சாரே நிஜஜ்ஞீதோஃ கிரணைர்விவாஸ்ஃ என்ற ஶ்லோகவிஶேஷத்தை அநுஸரிப்பதென்று ஈயவர்க்காக 'மைஸூர். கஸ்தூரி ரங்கா சாரியர் ஸ்வாமி' பரிந்த பரிவே பொருந்துங்கிடீர். * ஜ்யோதிஷ்யா வாஶ்ரஹீயாதித்யாதிபாக எந்த ஸ்தலமானாலும் ஸரி; விஸர்க்கமில் லாத இடத்தில் விஸர்க்கம் கூட்ட வேண்டியதாகச் சொல்ல நின்ற வ்யத்யயமாயிருந்தால் அது ஒருகாலும் வேதவாக்யவிவக்ஷி வ்யத்யயமே யன்று என்று சிக்கனக் கொள்ளலாம். வ்யவஸ்தித வ்யத்யயத் தையேகொண்டு பாங்காகப் பொருளுரைக்க வழியிருக்கக் காடுபாய வேண்டாவிறே. சோம்பாமல் ப்ரயோக எல்லாப் பதங்களுக்கும் வ்யாகரண விசாரம் பண்ணிக்கொண்டே வருகிற பட்டபாஸ்கரரை விட ஸர்வஸ்வகாரர் மஹாமேதாவியோ? என்று சிறு பேச்சாகப் பேசிவிடுவார்கள் சிலர். கட்டின வீட்டுக்குப் பணிக்கை பகருமவர் களுக்கு விடுகட்ட ஶக்திபோராதெனினும் பகரும் பணிக்கை பாங் குடைத்தேயாம். ஆனைக்கும் அடிசறுக்குமே.

* ஸர்வார்த்தஸ்ய ப்ரகாஶநாய ஸ்ம்ருத்தஃ. ஸாகதேஶிகளின் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸாக்ஷாத்தாதி யென்று ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீமஹா தேவநாதாநுஜ மஹாதேஶிகன் திருவாய்மொழியின் ஆறாயிரப் படிக்கு வியாக்கியானமாகவும் மூலத்திற்கு உரையாகவும் இருபத்தி னாலாயிரப்படி யென்று ஒரு வ்யாக்யாநமியற்றியுள்ளார். அதில்

பலவிடங்களில் பலவகையான தோஷங்கள் காண்கின்றன. இதற்கு ஒன்றை காட்டுவோம் காண்மின்; திருவாய்மொழியில் (8-8-
"நல்லிந்திரிய மெல்லாமீர்த்து" என்றவிடத்தில் 'நல்லீந்திரிய' என்று ப்ராசீனர்கள் வாய்வந்தபடி ஓதும் பாடத்தைப் பேணி இவர் தம் உரையில் எழுதுகிறார்—"இதுவென்கிறதுக்கு ஸந்நிஹிதத்தை ப்ரயோகிக்கிறப்போலே இந்திரியமென்கிறதுக்கு ஸந்நிஹிதமென்று ஆத்மஸ்வரூபமாகவும் ப்ரயோகமுண்டு" என்கிறார். இதைக்காணும் ப்ராஜ்ஞர்கள் மௌநியாயிருக்க வழியில்லை. இங்ஙனம் வ்யாகரணஸூத்ரப்ரக்ருதிகளும் அஸமஞ்ஜஸமாகப் பல பல எழுதிவைக்கிறார்கள். ப்ரக்ருதி லேசமெல்லாம் ப்ராஹ்யமென்றில்லைகிமர். வ்யத்யய மென்பது மனம்போனபடி யெல்லாம் வந்திடாது.

ஸர்வஸ்வத்தில் வேதபாஷ்யகாரர்களின் சில ப்ரயோகங்களை யெடுத்து நிரூபித்தவிடத்திற்கு மறுப்புரைக்கவந்த விமர்சநூல்—"முதலில் பாஷ்யகாரர்கள் வேதார்த்த விஷயத்தில் எவ்விதம் நடந்து கொள்ளுகின்றார்கள் என்பதை நிரூபிப்போம்" என்று தொடங்கி, காசுக்கு முதவாத வம்பு விஷயங்களை நிரப்பியிருக்கின்றது.

* யே அஜ்ஞாதா உத என்றவிடத்தில் அஜ்ஞாதா: பதத்திற்கு பாஷ்யகாருடைய இரண்டுவகையான நிர்வாஹங்களை யெடுத்துக்காட்டியும், ப்ராதிஶாக்யத்தில் * அக்ஷீயமாணா: என்றவிடத்து பாஷ்யத்திலுள்ள நிர்வாஹபேதங்களை யெடுத்துக் காட்டியும் விஸ்தரிக்கிறது. ஸம்ஹிதா ப்ரயோகாண ப்ரயோக ப்ரஶ்நத்தில் * தேவோ வஸ்ஸவிதோத்புநாத்வச்சித்ரேண பவித்ரேண என்றவிடத்தில்—* அச்சித்ரேணேத்யத்ர பஹுவ்ரீஹிஸ்வரேண * நஞ்ஸுப்யாமித்யுத்தரபதாந்தோதாத்த: ப்ராப்நோதி. தத ஸூத்ராரம்பேஷு ஸர்வ ஏதத்வ்யம். ஸித்தம்—ஸமாஸேநாபேத:; தந்நவதீத்யர்த்த: என்றுரைத்த ஸாயனரை மேல் விருமிடங்கள் பலவற்றில் பஹுவ்ரீஹியாகவே கொண்டுரைக்கிறார். * அச்சித்ர பஹுலே உபே ஏதத்யாதிகளிற் காண்க. ஸ்வரஶாஸ்த்ரம் தைத்திரீயமொன்றுக்கே ஏற்பட்டதன்று. ஸகல வேதங்களுக்கும்

பொதுவாகவுள்ளது. யதாஸம்பவம் யோஜித்துக்கொள்ள வேணும். பதே தமாவாஸ்யாதிகளுக்கு வையாகரணர் காட்டும் உதாஹரணங்கள் நம்முடைய வேதத்தில் அந்யுதாத்தமாகவேயுள்ளன வன்றோ. * உபேதஸமாவேஶா விஸர்ஜநாவஸ்ய என்கிற ஸூத்ரத்தைக்கொண்டு தைத்திரீயத்திலும் * ஜீவாத்மஸ்வஸ்ருவே தேஸவத்ய என்னவொண்ணுதன்றோ. * ஹிரண்யவர்ணா ஶுசய: பாவகா யாஸு ஜாதா: என்றவிடத்தில் ஸாயனர் * தேஷாம் ஶ்ரீர்ந தஸ்யா: ஸ்வருபம் என்றெழுதாமலே யிருக்கலாம். வ்யத்யயமே வர அருணத்தில் * வ்யத்யயோ பஹுலம் ஸ்வராஹாவ: என்ன வேணுமோ? இவ்விஷயங்களை இங்கு விவரிப்பது * ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தையாம்.

காடகத்தில் * ஶ்ரேயாதேவோதேவகஶ்ஶ்ருதே என்ற வாக்யத்தில் ஸ்வரமுள்ளபடிக்குப் பொருந்த அதேவ: என்றே பத விபாகமாக வேணுமென்றும், இரண்டு பாஷ்யகாரர்களும் தேவ: என்றே பிரித்துரைத்தது பிழையென்றும் ஸர்வஸ்வம் நன்றாக நிரூபித்துள்ளது. ஒரு விவேகியும் இந்த நிரூபணத்தை தூஷிக்க நெஞ்சிலும் நினைக்கமாட்டான். யாஜ்யேத, யாஜ்யேத என்றே பலரும் மதிக்கக் காண்கிறோம். விமர்சநூலும் மேலுக்கு மாத்திரமே தூஷிக்கப் புகுகின்றது. தான் ஸமாதானம் சொல்லுவதாகத் தொடங்கி "அங்கு அவர்கள் ஏமாரவில்லை; ஶ்ரேயாபதமானது அநுதாத்தமே. ஆபிஶலிஶிதேந அங்கு தேவ: என்கிற அநுதாத்த பதமஸம்பவம். ஆகையால் * ஶ்ரேயாதேவ: என்கிற ஸ்வர ஸாவஹித்யம் ஏற்படக்கூடும்" என்றெழுதியுள்ளது. யார் கண்ணில் மண்ணைத் தூவுகிறார்களோ அறியோம். ஆபிஶலிஶிதேந என்பதும் ஶ்ரௌதமாஶிதேந என்பதும் கயல் மற்றவைகளே. ஆபிஶலி என்னசொல்லியிருக்கிறார்? "ஶ்ரேயாபதம் அநுதாத்தமாகவுண்டு, தேவபதம் ஸர்வாநுதாத்தமாகவுண்டு" என்று ஆபிஶலி சொல்லியிருந்தால் * தாஷ்யதாந்யாயேநவாகிலும் இசைந்து கொள்ளலாம். ஆபிஶலிஶிக்ஷா என்னும் ஒரு சிறு சுவடியில் "விகல்ப

𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍𑌕𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌬𑍋𑌧𑍇 [illegible] 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌸𑍁𑌯𑌤𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍." என்றொரு 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌂 காண்கிறது. அதற்கு இவர்கள் கொண்ட 𑌉𑌪𑌯𑍋𑌗𑌂 மிகவு மழகிதே. * 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌵𑌿𑌦𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌹𑌾𑌜𑍇 𑌵𑌿𑌹𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑌣𑌂 [illegible] 𑌣𑍀𑌤𑌾𑌨𑌾𑌃 என்பதை யறிந்து வைத்தும் எதற்கு இந்த ஜனங்கள் இங்ஙனே வஞ்சிக்கப்படுகின்றனவோ அறிகின்றிலோம். இவ்விதமாக ஸர்வஸ்வர் எழுதிவரும்போது "𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌤𑍀 𑌵𑌦𑌤𑌿 [illegible] 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌦𑍇𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌦𑍀 [illegible] 𑌵𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿" என்றெழுதியுள்ளதை விமர்சநூல் எடுத்துக்கொண்டு [illegible] பாராஶர்யாதிராஶிகளைப் பெருக்க வர்ஷிக்கின்றது. * 𑌦𑍋𑌷𑌂 [illegible] 𑌵𑍀𑌰𑌯𑍇𑌤 என்றும் * 𑌨𑌿𑌦𑌾𑌹𑌿𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑌵𑍀𑌰𑌣𑍍 என்றுமுள்ள வழிகள் விமர்சநூலுக்கும் உதவாமல் பின்னை எதற்கு உதவும்?.

𑌕𑌾𑌠𑌕த்தில் 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌾 என்கிற பதமும் தேவபதமும் இந்த ஓரிடத்தில் மாத்திரமேயில்லை. 𑌅𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍 உண்டு. 𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤ையில் வரும் 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌂 இங்கும் மாறுபடாமலே யிருப்பதை நன்கு காணலாம். * 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 [illegible]ங்களில் 𑌤𑍇 என்பதை 𑌉𑌦𑌾𑌤𑍍𑌤 பதமென்றால் எவ்வளவு பாபமுண்டோ, அவ்வளவு பாபம் 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌾பதத்தை 𑌉𑌦𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤 மென்றாலுண்டு. * *𑌦𑍇[illegible]𑌰𑌾𑌃 என்றவிடத்தில் 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 என்று பதமென்றால் எவ்வளவு பாபமுண்டோ அவ்வளவு பாபம் * 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑌃 என்றவிடத்தில் 𑌦𑍇𑌵𑌃 என்று பதம் என்றாலுண்டு. இதன் கீழ்க் கையெழுத்திடாத 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣ர்கள் இவ்வுலகில் இல்லை.

திருப்புட்குழி ஸ்ரீ அப்பாஸ்வாமி 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑌿𑌂𑌹𑌰𑌾𑌜 𑌨𑌵𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌰𑌤𑍍𑌨𑌦𑍀𑌪𑌿கையில் 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯த்தை விவரிக்குமிடத்தில் 𑌦𑍇𑌵𑌃 என்றே பதம்பிரித்து வியாக்கியானித்திருப்பதால் அதனை 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯மாக்கிக் கொள்ளவேணுமென்று கருதிய [illegible]வாதியொருவர் "𑌅𑌦𑍇𑌵𑌃 என்று பதம்பிரித்தால் 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌤மாய்விடும்; 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌵𑍇𑌷𑌂 எக்கேடு கெட்டாலும் குற்றமில்லை; 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌂 கெட்டுப்போனால் வேதத்துக்கே 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯முண்டாய் விடும்" என்றார். 𑌦𑍇𑌵𑌃 என்று பிரித்தால் 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌂 ஆக இரண்டும் கெட்டுப்போய்விடும்; 𑌅𑌦𑍇𑌵𑌃 என்று பிரித்தால்தான் அவையிரண்டும் ஒழுங்குபடும் என்பதை அவர் அறிந்திலர். * 𑌅𑌦𑍇[illegible] * 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯த்தை நம்முடைய 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥ங்களிலே 𑌉𑌦𑌾𑌹𑌰𑌿த்து 𑌸𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯𑌿கர்கள் 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌂 செய்துகொண்டு போகிறவழி ஒருபுறமிருக்கட்டும். 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯த்தாலே பல பல 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯ங்களை 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯ங்களிலே விநியோகிக்கிற புடைகளையும் அவற்றுக்குப் பொருள் கொள்ளுகிற போக்குகளையும் பற்றி இவ்விடத்தில் 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 செய்ய விரும்புகின்றிலோம். அதற்குப் பலவகையான உபபத்திகளுண்டு. 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤த்தில் இந்த வாக்கியம் 𑌕𑌾𑌠𑌕த்தில் 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿க்கப்படும்போது 𑌅𑌦𑍇𑌵𑌃 என்றே 𑌪𑌦𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗மாக வேணுமென்பதைப் பன்னியுரைப்போம்.

𑌅𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑍋𑌪𑌕𑍍𑌰𑌮த்திலுள்ள * [illegible] 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 [illegible] 𑌆𑌸𑌨𑍍 * என்ற வாக்கியத்தையும் 𑌸𑌾𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 [illegible] 𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡[illegible]த்திலுள்ள * [illegible] 𑌸𑍍𑌸𑍁𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑍁𑌯𑌾 𑌆𑌸𑌨𑍍 * என்பது போன்ற பல வாக்கியங்களையும் முன்னம் குறிக்கொள்மின். அந்த வாக்கியங்களில் 𑌆𑌸𑌨𑍍 என்று இறந்தகாலப் பொருளதான 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌪𑌦முள்ளது. அவ்விடங்களிலும் 𑌅𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 என்று பதமிருக்கவேணுமென்று ஸர்வஸ்வம் சொல்லவரவில்லை. ஏன்? * 𑌉𑌦𑌾𑌤𑍍𑌤𑍀𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌅𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃—[illegible] 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌅𑌜𑌯𑌾 [illegible] 𑌦𑍇𑌵𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌃 * என்று 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯ர் 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿க்கிறார். '𑌉𑌦𑌾𑌤𑍍𑌤𑍀𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃' என்றதனால் * [illegible] 𑌦𑍇𑌵𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌆𑌸𑌨𑍍 என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. இப்போது தேவர்களாக எவர் இருக்கின்றன

ரோ, இவர்கள் முற்பிறவியில் தேவஸ்வாமியர்களாக இருந்து ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலே தேவத்வம் பெற்றனர் என்று சொல்லுவதே மூலத்தினுடையவும் பாஷ்யத்தினுடையவும் கருத்து. ப்ரக்ருதத்திலும் * ப்ரஜயாதேவோ தேவஸ்வாமீ ப்ரஸூதே என்றே * தேவஸ்வாமீ ஜாத: என்றே இருந்துவிட்டால், தேவ:—இப்போது தேவஜந்மாவாகவுள்ளவன் (முன்பு தேவஸ்வாமியாக இருந்து) தேவஸ்வாமீ ஜாத: என்று நிர்வஹிக்கலாம். இங்கு அப்படியில்லாமல் ப்ரஸூதே என்று க்ரியாபதமிருப்பதை நோக்கவேணும். [இதை ஸாகாங்க்ஷவாக்யமாகக் கொண்டு ப்ரஸூத என்று ஸம்புத்த்யந்தமாக ப்ரகல்பித்துரைத்தார் பட்டபாஸ்கரர். வித்யாரண்யர் அப்படியுரைக்கவில்லை.] ப்ரஸூதே என்பது வர்த்தமாநகாலமுணர்த்தும் க்ரியாபதமாயினும் பவிஷ்யதர்த்தத்திற்றான் வேதத்தில் ப்ராயேண ப்ரயோகம். இதற்கு நாம் உதாஹரணம் தேடவே வேண்டா; எங்குப் பார்த்தாலும் இது கிடைக்கும். * ப்ரஸூதே தம்ஸாஜி. யதிஷ்டகாமோ யஜ்ஞீயதே. * ஸர்வம் பாப்மாநம் தரதி தரதி ப்ரஹ்மஹத்யாம் யோஶ்வமேதேந யஜதே * ஸர்வமேவாப்நோதி * ஸர்வமேவைநம் லோகம் கமயதி * என்றிவை போன்ற கோடிக்கணக்கான வாக்யங்களிலுள்ள வர்த்தமாந க்ரியைகளெல்லாம் ஸாதநாநுஷ்டாநஸாத்யமாய் இனி விளையப் போகிற பலனையே கூறுகின்றன வென்பது ஸர்வநிர்விவாதம். (* வர்த்தமாநஸாமீப்யே வர்த்தமாநவத்வா * ஆஸம்ஸாயாம் பூதவச்ச—இத்யாதி பாணிநீயஸூத்ரங்களுமுண்டு.) * ப்ரஜயாதேவோ தேவஸ்வாமீ ப்ரஸூதே என்றவிடத்திலுள்ள ப்ரஸூதே க்ரியை பவிஷ்யதர்த்தபோதகமத்தனை. ததா ச, தேவஸ்ய தேவத்வம் ஸித்தமாதலால் இப்படிப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதுதான் வ்யாக்யாத்ரபிமதம்; இதுவே வேதஸ்ய அப்ராமாண்யாபாதகமுமாகும். அதேவ: என்று பிரித்தால் அர்த்தமும் செவ்வனே பொருந்துகின்றது; 'இப்போது தேவத்வமில்லாதவன் பிறகு ப்ரஜயா தேவ

ஸ்வாமீ பவேத்' என்கையாலே பொருளும் அழகாகப் பொருந்துகின்றது. வேதம் சொல்லுகிற அர்த்தம் இதுவே யென்பதை மற்றும் பல பல வேதவாக்கியங்களையே கொண்டு நிரூபிக்க வல்லோம்; பவதா ஸம்போதநே.

விஶ்வாமித்ரவாதத்தில் * தஸ்யஹாஸ உதிதஃ என்றவிடத்து உதிதஃ என்பதற்கு உத்தூரிதஃ என்றும் ஒருபொருள் ஸாயணர் உரைத்திருப்பது பொருந்தாதென்று ஸர்வஸ்வம் [22-வது பக்கத்தில்] நிரூபித்திருப்பதில் விமர்சநூல் ஒன்றும் வாய்திறக்கமாட்டாமல் தேள்கொட்டின திருடனைப்போல் அடங்கி நின்றது. அப்படியே எல்லாவிஷயங்களிலு மிருந்திட்டால் கௌரவமாக வாழலாமே.

.... *

அத ஸர்வஸ்வதூஷணநிர்ஹரணம்

ஸர்வஸ்வம் தான் செய்யும் நிரூபணங்களுக்கு ப்ரமாணத்தை அடியோடு காட்டாமலும் வேதபுருஷனுடைய ஹ்ருதயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமலும் தப்பான யுக்திகளை வெளியிடுகின்றது— என்பது ஒரு தூஷணம். (அத்ரேதம் விமர்ஶநவாக்யம்—) “ப்ரமாணோபந்யாஸஸஹிதமாயிருக்கும் க்ரந்தங்களையே பெரியோர்கள் ஆவலுடன் அபேக்ஷிப்பர்கள். ஸர்வஸ்வ க்ரந்தத்தில் அவ்விஷயம் சிறிதுகூட கிடையாது. ஆனால் இவை க்ரந்தகாரரின் விமர்ஶக்தியிலேயே வெளிவந்ததாகப் பெரியோர்கள் நினைக்கவில்லை.” என்று மொட்டைத்தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிபோட்டு அஸம்பத்தமாக எழுதிவைத்திருக்கிறது விமர்சநூல். “ப்ரமாணவிரோதங்களாய்த் தப்பான விஷயங்களையே ஸர்வஸ்வம் கூறியிருக்கிறது” என்று ஒருபுறத்திலும், “பாணிநிப்ரப்ருதிமஹர்ஷிகளும் வேதபாஷ்யகாரர்களும் செய்திருக்கும் விமர்ஶங்களையே தான் செய்ததாக வெளியிட்டுக் கொள்ளுகிறது; அது தவிர வேறில்லை. ஏதோ தான் கண்டுபிடித்து விட்டதுபோல் * ஸாக்ஷாத்ப்ரதிபத்யாமஹே என்று சொல்லப்பட்டிருப்பது மிகவும் ஏமாற்றுமெண்ணங் கொண்டது என்பதில் இனிச் சிறிதும் ஸந்தேஹமில்லை” என்று மற்றொரு

புறத்திலும் எழுதி வைப்பது உந்மத்தப்ரலபித மத்தனையே. 'ஸர்வஸ்வத்திற் சொன்ன விஷயங்களெல்லாம் தப்பானவை' என்பது உண்மையா? 'பாச்சாத்யர்களான ஸாஹேப்களால் கண்டுபிடித்து வெளியிடப்பட்ட விஷயங்களை இதில் மறைமுகமாய் ஸ்வீயவிசேஷங்கள்போல் எழுதப்பட்டன' என்பது உண்மையா? “ஸஹம் தா [illegible] விராஜ ஸௌஹ்ருதிணீ” என்றவொருவனுடைய வாக்குப்போலே பிரசித்தமாய்த்து இந்த ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களின் கர்த்ருத்வமும். முன்னோர்களின் விமர்சங்களையே ஸர்வஸ்வம் வெளியிட்டதாகில் ஸ்வாதந்த்ர்யமென்கிற ஒரு தூஷணமே இடம் பெற்றதாகும். 'ஸர்வஸ்வத்திலுள்ள விஷயங்களெல்லாம் தப்பு; தானே தோன்றி' என்கிற தூஷணம் அப்போது ஸமாதானமேயாகும். இந்த தூஷணம் உண்மையாகில் அப்போது ஸ்வாதந்த்ர்ய தூஷணம் தலைகாட்ட வழியில்லை. விருத்தஸமுச்சயஞ் சொல்லும் வாதங்களிப்படியே எதுக்கு வ்யாஹதபாஷணம் பண்ணி ஸந்நிபாதஜ்வரிகளைப் போலே திகைக்கிறீர்கள்? கண்ணபிரான் திருவிளையாட்டில் வத்ஸாஸுர கபித்தாஸுரர்கள் முடிந்தாற்போலே உங்களுடைய இந்த இரண்டு தூஷணங்களும் தம்மில் தாம் மோதுண்டு முடிந்தனவேயாம்.

தத்வவித்வன்மணிகாள்! விமர்ச நூலிலுள்ளதெல்லாம் அஸூயாதேவி பேசுவிக்கிற பேச்சேயன்றி வேறல்லவென்பதை இப்படிப்பட்ட வ்யாஹதபாஷணங்களினால் நன்குணர்வீராக. ஸர்வஸ்வத்திலுள்ள விஷயங்களெல்லாம் ப்ராமாணிகவ்யாக்யான வசனங்களே; அதில் ஸ்வாதந்த்ர்யம் சிறிதுமில்லை; எல்லா விஷயங்களும் ப்ராமாணிகர்கள் போற்றத் தக்கவையே—என்பதைக் கீழே பலபடியாக விவரித்தோம். இன்னமும் விவரித்துத் தலைக்கட்டுகிறோம்.

ஸர்வஸ்வத்தில் ப்ரமாணப்ரதர்சனம் சிறிதுமில்லையென்பதற்குப் பொருள் யாது? என்ன ப்ரமாணம் காட்டவேணும்? வேத

மோ அபௌருஷேயம். அதற்கு பௌருஷேய ப்ரமாணங்களைக் காட்டி என்னபயன்? வேதபுருஷனுடைய உட்கருத்தை விளங்கக் காட்டவல்ல வைதிக வசனங்களே சிறந்த ப்ரமாணமாதலால் அப்படிப்பட்ட ப்ரமாணங்கள் ஸர்வஸ்வத்தில் நிறைந்து கிடக்கின்றனவென்பதற்கு இந்த ஸம்ரக்ஷணீ க்ரந்தமே ஸாக்ஷியாகும். ஸர்வஸ்வத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் பல்லாயிரத்தில் அறுபது எழுபது விஷயங்கள் இதில் மொழிபெயர்த்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் நான்கு, எட்டு, பத்து, பதினைந்து, இருபது இப்படியாக ப்ரமாணங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன வென்பதைக் கண் திறந்து காணலாம். வ்யாகரண ப்ரமாணங்களும் வேண்டியவரையில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் வைதிக விஷயங்களுக்கு வைதிக ப்ரயோகங்களே ஸாக்ஷாத் ப்ரமாணமாகுமத்தனையல்லது வ்யாகரணாதிகள் ஸாதாரணமான ஸம்வாதியேயாகும். * யதைவ லௌகிகாஸ்ததைவ வைதிகா: என்கிறபடியே லௌகிக பதங்களை வேதத்திற் காணுமிடங்களில் வ்யாகரண ப்ரமாண ப்ரதர்சனம் பொருந்தும். கேவலச்சாந்தஸ ப்ரயோகங்களில் தாத்ருச ப்ரயோகஸம்வாதப்ரதர்சனமே ஸமஞ்ஜஸமாகும். பாணினீயத்தில் வைதிக ப்ரக்ரியை விசேஷத: இருந்தாலும் தைத்திரீயத்துக்கு உதவும் பகுதி மிகுதியாக இல்லை. இருக்கிறதென்றே கொண்டாலும் ஸர்வஸ்வம் நிரூபிக்கும் விஷயங்கள் வைதிக ப்ரயோகங்களைக் கொண்டே ஸ்திரீகரிக்கப்பட வேண்டியவை. வைதிகவ்ருத்திக்கு வ்யாகரணம் காட்டிவிடலாமாயினும், ஸந்தேஹங்களெல்லாம் ப்ராயேண ஸாமாந்யவிஷயங்களாதலால் 'அந்த இடத்தில் அது அப்படி; இந்த இடத்தில் இது இப்படி' என்று நிர்ணயிக்க வ்யாகரணம் ஒருநாளும் உதவமாட்டாது. வஸ்துலக்ஷணம் போன்ற திருப்பதிக் கோர்வைகளால் விவேகிகள் ஒருநாளும் த்ருப்தி பெறமாட்டார்கள். நிஸ்ஸந்தேஹமாய வைதிக ப்ரயோகங்களை யெடுத்துக்காட்டி ஸந்தேஹஸ்தலங்களில் தெளிவு பெறுவிப்பதே ப்ராஜ்ஞஸம்மதமாதலால் அதுவே ஸர்வஸ்வத்தின் பணியாயிற்று. ப்ரமாணங்களை ஏராளமாகக் காட்டியே

ஒவ்வொரு விஷயமும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதால் ஸர்வஸ்வம் ப்ரமாண ஸாபேக்ஷமே. * ஜஷாவ்யூஹஸ: ப்ருஸ்தோரஶ்மா:* நாயவிஷ்ணாஷெஷாஸதிஷாஶெஷி * ஸவோம்ஸவிஷாவஸதிஷாஹி ஸநாஸி—இந்த இடங்களில் ஜஷாவஸும் முதலிடத்தில் மாத்திரம் விஸர்க்கமாகவும் மற்ற இரண்டிடங்களில் அவிஸர்க்கமாகவும் இருப்பதற்கு என்ன காரணமென்று ஸர்வஸ்வத்தைக் கேட்டால், * ஜஷாவ்யூஹஸ: என்றவிடத்தில் [ஜஷா:—ஜஜ்ஞாவஸ:] என்று பொருளாதலால் விஸர்க்கமாயிற்று; மற்றவிடங்களில் (ஸஜேத) என்று பொருளாதலால் விஸர்க்கமில்லை என்று ஸர்வஸ்வம் மறுமொழி கூறும். வ்யாகரண ப்ரமாணங்கொண்டு இது சொல்ல முடியாது. வ்யாகரணகார்ய விஷயத்தில் வ்யாகரணம் இறங்கவில்லையாதலால். இனி பாஷ்யத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்டவேணும். அது ஸுதரணிகையில் காட்டப்பட்டேயுள்ளது. ஆகையால் * ஸர்வஸ்வவிஷயாஸ்ஸர்வே ஸப்ரமாணாஸ்ஸுநிஶ்சிதா: *

பாஷ்யகாராதிகள் விமர்சித்த விஷயங்களையே ஸர்வஸ்வம் விமர்சித்துள்ளதென்பது வெறும் பொறாமைப்பேச்சு. ஸாரவிஷயமான நிரூபணங்களில் ஒன்றிரண்டு அம்சங்கள் பாஷ்யங்களிலுள்ளதாகவே யிருக்கட்டும். அதனாலென்ன? ஒரு மஹாவித்வான் வந்து ஸர்வஸ்வவ்யாக்யாநத்தை ஒரு கையிலும் மற்ற பாஷ்யாதிகளை ஒரு கையிலும் வைத்துக்கொண்டு [இன்ன விஷயம் இன்ன புஸ்தகத்திலிருந்து கையாளப்பட்டது? அந்த புஸ்தகத்தின் வாக்கியமின்னது, இந்த புஸ்தகத்தின் வாக்கியமின்னது; பதம் சிறிது வேறுபட்டிருந்தாலும் அர்த்தம் ஒன்றுதான், இதோ பாருங்கள்] என்று காட்டச் சாக்குண்டாகில் விஜயபேரியுடன் வெளிவரலாமே. தேசிகனுடைய ரஹஸ்யக்ரந்தங்களில் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ரஹஸ்ய ஸூக்திகள் பலபல அப்படியே இருப்பது மாத்திரம் இவர்களுக்கு ஏன் தோஷமாகத் தோற்றவில்லையோ? இனி, விமர்சநூலில்—ஸர்வஸ்வத்தின் தப்பான யுக்திகளை வர்ணிப்பதாகப் புகுந்து உபேக்ஷிக்கப்பட்ட விஷயங்கள் ஆராயப்படுகின்றன. அதிக்ஷேபஸம்ஶயெ விமர்சநூல் ஸ்வதந்திரமாக எழுதியுள்ள ஸமாதாநங்களும் வர்ணிக்கப்படும்.

1. * கன்யாதேவதா ஜஜ்ஞே என்றவிடத்தில் பஹுவசநமே அர்த்தமானதால் அது எவ்விதம் ப்ரஸ்துதஸங்கதிக்கு பொருந்துமோவென்று அறியமுடியவில்லையென்கிறது விமர்சநூல். இந்த விபரீதவுணர்ச்சி எந்த பள்ளிக்கூடப் படிப்பினாலுண்டாயிற்றோ, அதுதான் அறியமுடியவில்லை. * யத்ர தேவாஸுரா தேவதா ஜஜ்ஞே என்றவிடத்தில் [தேவதா கன்யா—தேவாநாமாஶ்ரயா, கந்யைவாவிர்ஜஜ்ஞே] என்று யதாயதமாகவே பட்டபாஸ்கரர் உரைத்துள்ளார். வித்யாரண்ய பாஷ்யத்தில் மாத்திரம் முதலில் * ஜஜ்ஞே இதி பஹுவசநவ்யத்யயோ த்ரஷ்டவ்ய: என்றுரைத்து அதில் அஸ்வாரஸ்யத்தைத் தாமேயுணர்ந்து உடனே உண்மையான பொருளை உரைத்திட்டார். எதையும் செவ்வையாகக் காணாமலே அதிக்ஷேபம் செய்வது ஸ்வதேஜோக்ஷேபகமாம். 'மூலமுள்ளபடியே உரைப்பதில்தான் பொருத்தமுண்டு, ஜஜ்ஞெ என்றுதான் கொள்ளவேணும்' என்று சொல்லப் புறப்படுவர்கள். அந்த வாதமெல்லாம் * பொற்றாமரைக்கயத்தின் கரையிலே விலைச்செல்லுமத்தனை.

2. "ஸர்வஸ்வத்தில் ஓரிடத்தில் 'ஷட்விம்ஶதி ஸூத்ரத்தை நம்பியா ப்ரக்ருதி பிறந்தது?' என்று கேட்கப்படுகிறது. இந்த வாதம் மிகவும் வீணானது. எத்தனையோ வருஷங்கள் ப்ரயத்னப்பட்டு ப்ரக்ருதியின் பாவத்தை யறிந்துதான் ஷட்விம்ஶதிஸூத்ரம் வெளியிடப்பட்டது..........ஓ ஸர்வஸ்வமே! லக்ஷணக்ரந்தங்களை நம்பி வேதங்கள் ஏற்படவில்லை; உனது உபயோகமற்ற யுக்திகளை நம்பியா ப்ரக்ருதிதேவி பிறந்தாள்? என்றே கேட்போம்"—என்கிறது விமர்சநூல். ஸம்ஶ்ராவ்யதே. ஸர்வஸ்வத்தில் ப்ரக்ருதிவிசாரத்தில் (பக்கம்—11.) * ஶோஷ்டேண ஶஷ்டண: என்றவிடங்களில் ப்ர

ஸூக்தம் எதற்குச் சொல்வது? என்று கேட்டால் வித்வான்களும் [illegible] ஶ்லோகத்தைச் சொல்லிவிடுகிறார்கள்; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஸாஸ்த்ர [illegible]? [illegible] [illegible] [illegible] * என்று எழுதப்பட்டிருப்பதற்கு [illegible] செய்துகொண்டு விமர்ச னால் [illegible]. கேண்மின்;—நம்மைப்போன்ற மனிதர்கள் இயற்றிய நூல்களில் "அந்த பதம் என் அப்படி ப்ரயோகிக்கப்பட்டது? இந்த பதம் ஏன் இப்படி ப்ரயோகிக்கப்பட்டது?" என்று பிறர் கேட்டால் [illegible] எடுத்துக் காட்டுகிறோம். ஏன்? [illegible] [illegible] மனிதர்கள் ப்ரயோகித்திருக்கையாலே. இவ்விதமான ஸமாதானத்தை நித்யமான வேதத்திலே சொல்லுவது தகாது. ஷஷ்டிம்ஸதி ஸஹஸ்ரத்தில் சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டு ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ப்ரதாயம் ஏற்பட்டிருந்ததேயானால் அதனை நாம் ப்ரமாணமாகக் காட்டலாம். இன்ன இன்ன இடங்களில் ஸ்ரீஸூக்தமுண்டு என்பதற்கு மாத்திரமே ஷஷ்டிம்ஸதி ஸஹஸ்ரம் ப்ரமாணமாகும். நமக்கு ஜிஜ்ஞாஸிதாம்ஸம் அவ்வளவேயன்று; ஸ்ரீஸூக்தம் சொல்லுமாறு ஏற்பட்டது எதற்காக? என்பது ஜிஜ்ஞாஸிதம். அதற்கு வேதபுருஷனுடைய ஹ்ருதயத்தை நிரூபிப்பதே ஒழுங்கு. அது ஷஷ்டிம்ஸதி ஸஹஸ்ரத்தில் கிடைத்தபாடில்லை. ஆகவே ஸர்வஸ்வம் கூறினது மிகப் பொருந்தும்.

3. "சில இடங்களில் * [illegible] காரணமில்லாமலே * [illegible] * [illegible] இத்யாதிஸ்தலங்களில் உபஸம்ஹாரம்" என்கிறது விமர்சனம். [illegible]. [illegible] விஷயத்தில் ஒருவகையான ஸந்தேஹத்துக்குமிடமில்லாதபடி ஸர்வஸ்வத்தின் முதல் பரிச்சேதத்தில் நிஷ்கர்ஷித்திருக்கச்செய்தேயும் இந்த ஐயங்கள் ஏன் இப்படி கலங்குகின்றன? கலக்கந்தீரச் சொல்லுகிறோம் கேண்மின்;—

த்விதீயாஷ்டக த்ருதீய ப்ரஶ்னத்திலுள்ளதான * [illegible] என்கிற வாக்யம் வாக்யாந்தர நிரபேக்ஷமாய் முடிவு பெறுகிற வாக்யமன்று. * [illegible] என்கிற அடுத்த வாக்யத்தினால் தான் [illegible] ஏற்படும். * [illegible] என்ற கீழ் வாக்யத்தில் [illegible] என்ற] இரண்டு வாயுக்களைக் குறிப்பிட்டு, அந்த வாயுக்களால் [illegible] வேண்டுவன * [illegible] இத்யாதியான இரண்டு வாக்யங்கள். [illegible] ஆகவே * [illegible] என்பது [illegible] வாக்யமாதலால் அதில் உபஸம்ஹாரம் வந்தது [illegible]. [illegible] வரவேண்டிய [illegible] ஸமாப்த்யம் பண்ணுவதும் உபஸம்ஹாரமாவதும் [illegible]. இது ஸர்வஸ்வத்தின் [illegible] களில் மிக விரிவாக முறையிடப்பட்ட விஷயம். ஸப்த காண்டங்களினுள்ளும் புகுந்து ஸர்வஸ்வம் [illegible] களெல்லாவற்றினுடையவும் ஸ்வரூபத்தை ஸகாரணமாக நிஷ்கர்ஷித்து விட்டபடியால் விமர்சகாரர்கள் அந்த ஸப்தகாண்டத்திலிருந்து எதையும் எடுத்துக்காட்டி ஶங்கிக்க வழியற்று [illegible] திலிருந்து எடுத்துக் காட்ட வந்தனர். ஸர்வஸ்வத்தின் நிஷ்கர்ஷங்கள் ஸப்த காண்டமாத்ரவிஷயமென்று கருதவேண்டா. ப்ராஹ்மணங்களுக்கும் அவை ஒக்கும். * [illegible] இத்யாதி ஸ்தலங்களில் உபஸம்ஹாரத்திற்கு என்ன காரணம் ஸர்வஸ்வத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளதோ அதுவே இங்கும் குறிக் கொள்ளத்தக்கது. "[illegible] காரணமில்லாமையாலே உபஸம்ஹாரம் வந்திருக்கிறது" என்பதைக் காட்ட வேண்டிய இவர்கள் * [illegible] * [illegible] * [illegible]

தமொபெவா ஈஹவநு உதூ்யாதி [ஸதுகாணுமதங்களான] வா ஸஹஸ்ஸங்களை எடுத்துக்காட்டலாம். அங்ஙனம் காட்டாமையாலே ஸர்வஸ்வத்தின் உவாமாவிஷாரத்திலிருந்து சிறிது வாஷிவெஶஷ்யம் பெற்றிருக்கிறார்களென்று ஸந்தோஷிக்கிறோம். அந்த மானவபிலும் ஈதிவெஶித்துக் கொள்ள மாட்டிற்றிலர்களே யென்று ஒருபுறம் வருத்தமும் படுகிறோம். * உதூ்யாவெகுதஶ ஷிதெஹமெயொஷஸ் * தஸாஸ்யூதா ஷாவெநாஹவநு உதூ்யாதிஷுங்களில் அவிஷி—ஈஹவநு உதூ்யாதிதிஜவதங்களின் ஷாவியயாரணத்தை ஸர்வஸ்வத்திலுணருமிவர்கள் * உஸஂவெ ஈநூ் ஞுவாதா என்றவிடத்திலும் உவஸமஸாஹ காரணத்தை அங்ஙனே உணர்ந்துகொள்க. * ஷூஹவெணவாதூ நஶதூஸ்ஜாதீதூ்யாதிவது.

* உஜ்யாயவரிணியவெத என்ற வாக்யத்தில் * யொஷி ஷூதி யில்லையென்று இவர்கள் கூறுவது ஷூதூ்ஷாவஹாவமே. * யஸ்யாயந்ஷஹொஹவி உஜ்யாயவரிணியவெத என்றன்றோ வுள்ளது. ஈமஜ்ஞாநத்தில்தான் மோசமென்றால் ஶெஷாயூயநத்திலும் பெருமோசமாயிருக்கிறதே. * உஜ்யாயவரிணியவெத என்ற அர்த்த வாக்யத்துள்ளே யஹுவமில்லையென்னில்; இது ஜஷஜதிதம். (காஂகெ) * யமாவெவ வஜநூஷவ்யஷஂவ்யஷா ஷஜாஷூஹவரநு காஶாநுஷஂவஸெரயதி உதூ்யாதிகளைக் கண்டாகிலும் தெளிவு பெறுக. திஜ் ஷாஹெஷவிஷயத்திலோ திஜ் ஸஶாவிஷயத்திலோ ஸர்வஸ்வத்தில் நிஷ்கர்ஷிபாதது ஷுவவெஶமுமில்லை. ஜவிக்கிற ஷூதிவமும் உதிக்கிற ஸமயனும் ஈஸர்களுக்குப் பயன்படவில்லையென்றால் அது யாருடைய குறை?

4. விமர்சநூலில் வேஷம் கேட்பாரற்ற ஷகஜுமென்று நிரூபிக்கப்புகுந்த விடத்தில்–(கீழ் வரும் வாக்கியங்கள் காண்கின்றன;) "யோஷி என்பதால் ஸஶாஸம் வரவேண்டியிருந்தும் * யஜதிஃ ஷூயவுஜ என்ற இடத்தில் வூஷமான ஷயொமம். இரண்டு உவஸமங்களின் ஸஶாஸத்துக்கு (யோஷி) இல்லாமை. ஓர் வேதத்தில் சட்டுப்பாடாக * ஜீஶெதவெஶுவ என்று உவஸஶாஸம்; மற்றொரு வேதத்தில் ஓரிடத்திலும் உவஸஶாஸமில்லாமை. இவ்விதம் ஶுதி தனது இஷ்டப்படி நடப்பதால் தான் * ஷாநவஹஹஸ உவஸடள * ஈவெஜொஷாதூஶாநுஸஃ * ஈவஹஹா ஹாவஸூஸள ஸாநுஸள * நிவாதவ்யதூ்யோ வா என்றிப்படியெல்லாம் வாய் கூசாமல் ஹாஷூகாரர்கள் வெளியிட்டனர்"— உதி: இவையெல்லாம் ஈநூ்யாஜ்ஞாநவிஜூஂஹிதமே. யோஷியென்பதால் உவஸமஸஶாஸமே வரவேண்டுமென்று யாரும் நியமிக்கவில்லை. அவ்விடங்களில் திஜ் ஷா ஹெஷமோ ஸஶாஸமோ இரண்டத்தொன்று விவக்ஷிதம். * யஜதிஃ ஷூயவுஜபோலே ஸஶாஸமில்லாத இடங்கள் வரஶுதமுண்டு; [* யமாவஸ்யஸ ஞுஹுதஂ ஷூஹ * யதுவெஶா ஞுஹஸதீரஹிஜஹயாஜ உதூ்யாதி.] அங்கும் திஜ் ஷாஹெஷ யில்லாமற்போகவில்லை. "யோஷி ஷூதி யில்லாதிருக்கச் செய்தேயும் உவஸமஷயஸஶாஸம் வந்திருக்கிறது" என்று சொல்லுவது பொருளற்றபேச்சு. ஸர்வஸ்வத்தின் 57-வது பக்கம் நோக்கப்படில் உட்கண்மலரும். * உவெநஸஶாவெஶாவிஹதூவொவஶு என்ற ஈநஶாஸநம் வேஷத்திற்குமுண்டு; லொகத்திற்குமுண்டு; உஜயதூவ வெவசுவீகவெஶதஜ. இதை வெயாகரணர் விவரித்திருக்கிறார்கள் * வாமயரவிவவ்யாவ்யாநங்களுங் காண்க.

5. ஸர்வஸ்வத்தின் (21-வது பக்கத்தில்) ஈவஃ என்கிற வஷம் ஞுஷ்ஷாதுமாயிருந்தால் கஶவாவகம், ஈவெஜொஷாதுமாயிருந்தால் ஜவாமகம் என்று நியமித்திருப்பதற்கு ஈஷிஜி சொல்லப் புகுந்த விமர்சநூல் * ஈவொவூணாநஃ வவெத என்றவிடத்தில் ஈவெஜொஷாதுமான ஈவஃ வஷத்திற்கு கஶமகவமே உள்ளதென்கிறது. இப்படியும் ஒரு ஞுஷ்யமுண்டோ? * ஈயஶுஃ ஈவொவூணாநஃ—உஷகஶதூஷயிதஷிவுநு என்று ஸஹாஷூநர் ஹாஷித்திருப்பதைக் காணக் கண்ணில்லையே!, வீண் பொறாமையினால் ஸர்வஸ்வத்தை ஷஷிக்க நினைத்தமாத்திரத்திலே கண்ணையிழந்தவர்கள் எங்ஙனே காணவல்லார்?

6. (விமர்சநூல் வாக்கியம்.) "மஹான்களே! ஸர்வஸ்வக்ரந்தகாரர் உண்மை பரிச்ரமத்துடன் க்ரந்தம் எழுதியிருப்பாரானால் * யக்ஷிதேவாந் போன்ற இடங்களில் வாக்யாதியில் ஸர்வாநுதாத்த உபதேசம் செய்யப்பட்டிருப்பதையும் கவனித்து ஸமாதாநம் சொல்லியிருப்பர். ஸ்வரஸூத்ரங்களை மட்டும் நம்பி ஏமாந்து போனர்" இதி. அத்ரோச்யதே. ஸர்வஸ்வம் ஓரிடத்திலும் ஏமாந்துபோகவில்லை; ஏமாற ப்ரஸக்திதானுமில்லை. [illegible]கள் விமர்சநூலுக்கே அஸாதாரணமும். இரண்டாவது அஷ்டகத்தில் எட்டாவது ப்ரச்நத்தில் * யக்ஷிதேவாந் ருததேயாய விஶ்வாந் என்ற வாக்யத்தில் யக்ஷி என்னும் ரூபம் நிஹதமாக ஓதப்பட்டு வருகிறதென்பது உண்மையே. அஷ்டகங்களில் சில இடங்களில் அக்ஷரவிபர்யயமும் ஸ்வரவிபர்யயமும் நெடுநாளாகவே [illegible]த்தில் புகுந்துவிட்டன வென்பது ஸர்வநிர்விவாதம். முதலஷ்டகத்தில் ஆறாம் ப்ரச்நத்தில் * [illegible] என்ற வாக்யத்தில் அநுதாத்தமான அக்ஷரத்தை உதாத்தமாகவும் மூன்றாம் அஷ்டகத்தின் இரண்டாம் ப்ரச்நத்தில் * [illegible] என்ற வாக்யத்தில் (யஜ்வம்) என்றும் பல்லாயிரவர் ஓதி வருவதைக் காணலாம். சில ஏட்டுப் பிரதிகளும் அச்சுப் பதிப்புகளும் இங்ஙனே காண்கின்றன. ஆரண்யகத்தில் இப்படிப்பட்ட விபர்யயங்கள் நூற்றுக்கணக்காக வுள்ளன. * ஸர்வ[illegible] * ப்ரோதேதாம் ப்ரஹ்மணோவேத * [illegible] இத்யாதி பல வாக்யங்கள் விகாரித வாக்யங்களென்று சிலரால் காணப்பட்டும் ஸகலஸம்மதமாகவே பலரால் ஓதப்பட்டு வரவில்லையா? விகாரிதவாக்யம் ஸவாக்யமென்று [illegible] காண்கிறோம். இந்த விபர்யயங்கள் எப்போது ஏற்பட்டவை? யாரால் ஏற்பட்டவை? என்று யாராலாவது கண்டுபிடிக்க முடியுமோ? இங்ஙிதமாகவே * யக்ஷிதேவாந் என்றவிடத்திலும் ஸ்வரவிபர்யயம் புகுந்திட்டதென்றும் * [illegible] யக்ஷி என்றவிடத்திற்போலவே இங்கும் உண்மையான பாடமிருக்கவேணுமென்றும் பெரியோர்கள் பகரக் கேட்டிருக்கிறோம். அதவா, யக்ஷிரூபம் உண்மையில் அங்கு நிஹதமாகவே யிருக்கட்டும். தாவதா கா ஹாநி:? ஓரிடத்தில் இப்படி யிருப்பதுகொண்டு [வாக்யவாக்யாம்சாதிகளின் தொடக்கத்தில் ஸர்வாநுதாத்தம் வாராதென்று] நியமம் கூறுவது ஸாதிதமாக மாட்டாது.

*க்ருஹாநர்த ப்ராஜ்யேதிஷி என்ற பாணிந்யநுசாஸநவிரோதமாக தேசிகன் ஸ்ரீதேவநிஷ்டாதுவம்சதாவலியில் [உதிக்யயாம் ஸ்ரீமரார்யவம்சஹேவ] என்று உபதேசித்தருளினர். * ஹிவந்தி[illegible] என்ற அநுசாஸநவிரோதமாக யதிராஜஸப்ததியில் * ஸந்நாநம் ஸிவந்திராம் நிஜதூஷா ரஞ்சநாநந்திரா நயா என்று உபதேசித்தருளினர். (இப்படிப்பட்ட பல உபதேசங்களின் நிரூபணங்களை ஸர்வார்த்திகவதி நிவர்த்தவண க்ரந்தத்தில் பரக்கக்காணலாம்.) இதுகொண்டே தேசிகனை அநபிஜ்ஞாதபாணிநீய ரென்றாவது உச்ச்ருங்கலப்ரயோக்தா என்றாவது நாம் சொல்லிவிட முடியுமோ? ஆகவே க்லாவிதமான விஷயங்கள் கடக்கநிற்கட்டும். * [illegible] நியதா யே நியந்த்ராதா: தேவதேவி நிராவாயா இதிபூர்வபம் நிர[illegible]:॥

7. ஸர்வஸ்வத்தில் (ஜோஷா:, வாஜபதே: இத்யாதி) சில பதங்களின் பேதநவிஷயமாக எழுதியிருந்தவற்றுக்கு தூஷணமெழுதப்புகுந்த விமர்சநூல்—"ஹா! அயோவியான ஸௌவர்ணகாரர் * அவக்ரஹே ஸம்ஹிதாய ஸவசாரணமு என்று சொல்லிவிட்டார்" என்று தலைக்கட்டியுள்ளது. நூற்றுக்கால் மண்டப ப்ரஸங்கத்திலும் இதைச்சொல்ல, நம்முடைய ஸப்ரஹ்மசாரிகள் கொடுத்த உவேஷிகையினால் இன்றும் தலைதூக்கமாட்டாமல் கிடப்பதைப் பலருமறிவர். ஒரு மாநகரில் சுத்தி என்று வழங்கப்பட்ட ஒருவைணவர் இருந்தார். அவர் வேதத்தில் * யோவிஷிஷாணயோரநுக்தி * அயோயாமா தேசுத்ரேஜ்ரா ஹதக்ஷா நூ ப்ரவிஸ்யாநுக்தி இத்யாதிகளில் சுத்தியென்று வருவதெல்லாம் தன்னையே சொல்லுகிற

தென்று கூறிக்கொண்டிருந்தார். இதையறிந்த ஒருவர் 'ஓய்! இப்படி நீர் சொல்லுவது பிசகு; நீரோ மனிதர்; வேதத்தில் வருகிற அத்ரியோவெனில் க்ரியாபதம்; ஆகவே அதற்கும் உமக்கும் ஸம்பந்தமில்லை' என்றார். அதைக்கேட்ட அவர் இதற்குத் தகுந்த ஸமாதானம் சொல்லவேணுமென்று நெஞ்சில் கொண்டு வேதமோதுகிற இடங்களிலேயே ஊன்றியிருந்தார்; சில வேதவித்யார்த்திகள் வழக்கமாக நாலாம் ப்ரச்நம் ஆவ்ருத்தி சொல்லும்போது * ஸம் தே வாயுர்வாதேந என்ற அநுவாகத்தின் கோவையை * அஸாத்ரிணோ ஜாதவேதோ நியவஸாரிவ என்னக் கேட்டு, அவரிடம் சென்று 'ஓய்! மனிதனை என்ன வேதம் சொல்லவில்லையென்றீர்; (அந்த கோவையில்) (அத்ரிணா:) என்றே ஓதப்பட்டிருப்பதைக் காணீர்' என்றார். அவர் அதைக்கேட்டு விலவறச் சிரித்திட்டு 'ஓய்! அது ஸரிதான்; அதில் மேல்பதத்தைக் கண்டீரா? 'அத்ரிணா: ஸத:' என்று சொல்லியிருக்கிறது; அதுவும் உம்மைத்தானே' என்றார். தலைவணங்கிச் சென்றொழிந்தார். அதுபோலவே இவர்களும் ஸௌவரகாரர் சொல்லியிருப்பதை நன்கு தெரிந்துகொள்ளாமல் சில அரைகுறையறிவாளரிடத்தில் அந்த வாக்யத்தை மாத்திரம் கேட்டுக்கொண்டு ப்ரஸம்ஶம்பண்ண வந்திட்டார்கள். அத்ரிணர்பட்ட பரிபவமே இவர்களுக்கும் இனி ப்ராப்தம். ததேதத்வயஸீயதாம்.

"சில பதங்களுக்கு வேஷ்டநமோதுவதும் சில பதங்களுக்கு அது ஓதாமையும் ஒருகாரணம் பற்றியன்று; அதை நாம் கண்டு பிடிக்க முடியாது; பரம்பராஸம்ப்ரதாய அநுஸரணம் செய்வதே நமக்கு ப்ராப்தம்" என்று விமர்சநால் தப்பான ஒரு கொள்கையைக்கொண்டு இதற்கு ஸம்வாத ப்ரமாணமாக * அவக்ரஹ வேஷ்டந ஸம்ப்ரதாய ஏவ ஶரணம் என்ற ஸௌவரவாக்யத்தைக் காட்டி யிருக்கின்றது. அங்கு ஸௌவரத்தில் விசார விஷயமே வேறு. * ஷஸிநீதி நித்யர்ஷே பூர்வஸ்ய என்ற ஸூத்ரத்தின் விவரணத்தில் இந்த வாக்யமுள்ளது. அந்த ப்ரகரணத்தை இங்கு நாம் விவரித்

தால் விரிவு பெரிதாகும். சுருக்கச் சொல்லுகிறோம். * அக்நாவிஷ்ணூ இத்யாதிபதவேஷ்டநத்தில் ஷ்ணு நஷ் ணத்வமிருப்பது பிசகன்றோ என்று ஶங்கித்து அதன்மேல் அந்தவாக்கியம் அவதரித்தது. அங்கு அடுத்தபடியாகவே * ந லக்ஷணேந பதகாரா அநுவர்த்யா:; பதகாரைர் நாம லக்ஷணமநுவர்த்யமிதி பாஷ்யேண தத்ராநேந ஶாஸ்த்ராஸம்ஜ்ஞாவஸ்ய ஶாஸ்த்ரகாரணாபாவஸ்யைவ ப்ரதிபாதநாத். * என்று ஸௌவரகாரர் எழுதுகிறார். இதனால் பதபாடத்தை ஶாஸ்த்ரஸாபேக்ஷமென்று கொண்டதாக நன்கு விளங்குகின்றது. வையாகரணர்களெல்லாம் பதபாடத்தை ப்ரயோகிகமாகவே கொண்டு நிரூபிப்பவர்கள். இதை விளங்கக் காட்டுகிறோம்;

* அநுதாத்தம் பதமேகவர்ஜம் என்ற பாணிநி ஸூத்ரபாஷ்ய ப்ரதீபோத்யோதத்தில்—* ஸர்வேஷாமேகேநீதி ஸவதி அத்ர இதிஶப்த: பதகாரப்ரஸித்திப்ரதிபாதக:." என்றும், * திவஸஶ்வயஸி ஶ்யாமி என்ற ஸூத்ரத்தின் கௌஸ்துபியில் * திவஸ்யதி வ்யாஹ்ருதி: இத்யத்ர பதகாரா: விஸர்ஜநீயம் பேடு—என்றதை விவரிக்குமிடத்து (ஶப்தகௌஸ்துபத்தில்) "பதகாரா இத்யநேந பதபாடஸ்ய ப்ராயோகிகத்வம் ஸூசிதம். ததா ச விஸர்ஜநீயபாட: ப்ராமாதிக இதி ஸூசித:" என்றும் எழுதியுள்ளதை யாவருங் காணலாம். இவர்களையும் ஶாஸ்த்ரத்வேஷிகளாக விமர்சநால் புகழக்கடவதே. * அவக்ரஹவிஷயே ந லக்ஷணேந பதகாரா அநுவர்த்யா:; பதகாரைர் நாம லக்ஷணமநுவர்த்யம்; யதாலக்ஷணம் பதம் கர்தவ்யம்." என்கிற பதஞ்ஜலி வாக்யம் * அநோ நுட் (8-2-16) என்கிற ஸூத்ரத்தின் மஹா பாஷ்யத்திலுள்ளது. தத்ரைவ கையடவ்யாக்யாநம்—* ந லக்ஷணேநேதி * வ்யாகரணேஷு ஶாஸ்த்ராநுஸாரேண யதாலக்ஷணம் பதாநி கர்தவ்யாநீத்யர்த:. என்றுள்ளது. * க்ஷண்வத்பதத்திற்கு அவக்ரஹம் சொல்லும்போது 'க்ஷண்' என்று ஓதுவது வ்யாகரணத்தோடு பொருந்தவில்லையே யென்று ஶங்கித்து (உபஸ்ரிதிர்ஷ ஸூத்ரத்

தின்) தத்த்வபோதிநியில் எழுதியுள்ளவைகளும் நோக்கத்தக்கன. “ஸம்ஹிதாபாடமே அக்ருத்ரிமமானதும்; பதபாடம் க்ருத்ரிமமேயாதலால் லக்ஷணப்ரவ்ருத்தியின்றியே பதபாடம் செய்திருக்க வேண்டும்; பதகாரர்கள் ஸ்வதந்த்ரமாகச் செய்திருப்பது கொண்டு நாம் லக்ஷணஸங்கோசம் பண்ணத்தகாது” என்பதே வ்யாகரண ஶாஸ்த்ரிகளின் ஸித்தாந்தமாக நன்கு வெளியாகின்றது. இவ்விஷயத்தில் [illegible]ப்ரமாணங்கள் சாலவுமுண்டு. இதில் ஸர்வஸ்வவ்யாக்யாநமே ஸ்வீகரிக்கவல்லது. [illegible]காரன் ஒரு [illegible]யில் வேறொரு விஷயத்திற்காக எழுதிவைத்த ஒரு வாக்யத்தை யாரிடத்திலோ கேட்டுக்கொண்டு விமர்சநூல் பண்ணின [illegible]ஸம்ரம்பம் வீரனுக்குத் தகாத விக்ரமமே யென்பது இனி தடஸ்தர்கட்குத் தெரிவரிதன்று.

8. ஸர்வஸ்வத்தின் முதல் பரிச்சேதத்தில் ஆறுவது ப்ரஸ்தாவத்தில் * [illegible]—இத்யாதி பதங்களுக்குச் சில இடங்களில் அநுதாத்தமும் சில இடங்களில் நிகாதமும் வருவதற்குக் காரணம் நன்கு நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த பதங்கள் விஶேஷணபதமாயாம் அநுதாத்தங்களென்றும் விஶேஷ்யபதமாயாம் நிஹதங்களென்றும் ஸர்வஸ்வத்தில் நியந்த்ரிதமாகவுள்ளது. அதிலேயே சில இடங்களில் இந்த வ்யவஸ்தைக்கு வ்யபிசாரம் வருகிறதே யென்று ஶங்கித்து ஸமாதாநமும் நன்கு செய்யப்பட்டுள்ளது. அப்படியிருந்தும் இந்த [illegible]கள் கலங்கி மறுப்புரைத்துள்ளார் * [illegible] என்ற அநுவாகத்தின் முதலில் வரும் ருக்வ்யாக்யையை யெழுதி, கீழ்ப் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட தேவர்களை உத்தேஶித்து மேலே ஏஷு என்றமையால் அது நிஹதமாயிற்று; ஆகையாலே (அஸ்ய) முதலியவைகள் எங்கு ப்ரக்ருத்யர்த்தவாசியாகின்றனவோ அங்கு நிகாதமும், அந்யத்ர அநுதாத்தமும் என்றே வ்யாகரணாநுஸாரியாக வேத பாஷ்யகாரர்கள் கண்டுபிடித்த நியமம் என்று எழுதி

யிருக்கிறார்கள். இப்படி யெழுதிவிட்டுத் தாங்களே “இது சில இடங்களில் வ்யபிசரிதமானாலும் குற்றமில்லை” என்றும், ஸர்வஸ்வத்தின் வ்யவஸ்தை * தாவதஸ்யைகஸ்ய என்றவிடத்தில் வ்யபிசரிதமாய்விட்டது என்றும் எழுதுகிறார்கள். இந்த அஸமஞ்ஜஸ ப்ரலாபங்களை அகற்றி உண்மையை யுரைப்போம்.

* யதேஷாம் ப்ருஷதீ ரதே என்றவிடத்தில் ஏஷாம் என்று நிஹதமாகவுள்ளது; இங்கு ப்ரக்ருத்யர்த்தவாசித்வ முண்டோவென்று ஆராய்மின்; அத்ரத்யம் வித்யாரண்ய பாஷ்யம்—* உபரிதநே [illegible] வ்யாசஷ்டே, த ஏவ மருத: அத்ர ஏதச்சப்தேந பராம்ருஶ்யந்தே. ஏஷாம் மருதாம் ஸம்பந்தீ* இதி. மேலும் * [illegible] ஏஷாம் [illegible]... அஸ்ய [illegible]... [illegible] என்று அஸக்ருத் ஓதப்படுவதைக் காணலாம். விமர்சகாரர்கள் சொல்லுகிறபடி இங்கெல்லாம் அஸ்ய:, ஏஷாம், ஏஷு இத்யாதிகள் நிஹதமாக வந்திருக்கவேணும். தங்களுடைய நியமத்திற்குச் சிலவிடங்களில் வ்யபிசாரம் வருமென்றது பிசகு; ஸர்வத்ரைவாவ்யபிசார:. விஶேஷணத்வே ஸதி அநுதாத்தத்வம், விஶேஷ்யத்வே ஸதி நிஹதத்வம் என்ற ஸர்வஸ்வவ்யவஸ்தையே நிரவத்யம். (ஸ்வவிஷய) அவ்யாபாரம் தோஷமன்றென்பது ஶாஸ்த்ரவிதாம் [illegible].

* தாவதஸ்யைகஸ்ய என்றவிடத்தை விமர்சநூல் எடுத்துக் காட்டினது அத்யந்தஸாஹஸமே. அந்த வாக்யம் த்விதீயாஷ்டக ப்ரதம ப்ரஶ்நாவஸாநத்திலுள்ளது. அஸ்ய என்றது ஏகபத விஶேஷணமென்று விமர்சம் ப்ரமித்தொழிந்தது. ஸர்வஸ்வம் 35—வது பக்கத்தில்) * யம் காமயேத யஜமாநம் ப்ராத்ருவ்யமஸ்ய யஜ்ஞஸ்ய என்றவிடத்தில் சிலர் ப்ரமிக்கும் வகையை யெடுத்துக் காட்டித் தெளிவுபெறுத்தி யிருக்கவும் [illegible] ப்ரக்ருதவாக்யத்தில் வீணே கலங்குமிவர்களை [illegible]. * தாவ

யஸ்ய ரோகஸ்ய என்றவிடத்திலுள்ள யஸ்ய என்பது அங்குச் சொன்ன அநுஷ்டாதாவை நிர்தேசிப்பதேயன்றி ரோகவிசேஷணமன்று. இது ஸாயணபாஷ்யத்திலும் ஸ்பஷ்டம். * தாவ ஞங்காரோதீய வாக்யவசாத்யாதி வாக்யாபாயா இத்யாதி பாஷ்ய வாக்யஸ்வரஸபாதாபிஜ்ஞதையுமிதாதும்.

ஆஸ்திகர்காள்! விமர்சகர்களுடைய ஜ்ஞாநஸமஹிமா ஹம் விபரீதஜ்ஞாநம் அஸம்ப்ரதாயித்வம் முதலிய திருக்குணங்களை இந்த வொரு விஷயத்தில் விவேகிகள் நன்குணரப் பெறலாம். யஸ்ய ஸாஷாம் யஸ்மிந் ஸஷா ஸஹ்யை இத்யாதிவசநங்கள் வேதத்தில் இரண்டுவகையான ஸூக்தங்களுடன் பல்லாயிரமிடங்களில் ஓதப்பட்டு வருகின்றன. ஸர்வஸ்வம் காட்டின வ்யவஸ்தைக்குப் பொருந்தியிருக்கிறதா? வேறு விதமாக இருக்கிறதா என்பதை உண்மையான விமர்சகர்கள் உணராதொழியார். * ஸாவேகாஹ * ஸஹேதித்யாதி ஸூக்தப்ரயோகஸந்தர்பங்களின் உண்மைக் கருத்தை யுணர்வதற்கு இந்த ஜனங்கள் ஸாஹஸஞ் செய்திலவே.

9. ஸர்வஸ்வத்தின் உபாகர்மவிசாரத்தை தூஷிக்கப் புகுந்த விமர்சநால் நஷவிநாட்யம் காட்டுகின்ற தந்தோ!. உபாகர்மவிசாரத்தில் சொல்லவேண்டிய ஒழுங்கான ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரஹ்மஸ்ரீ நாராயணதீக்ஷிதரவர்கள் நன்கு சொல்லியிருக்கிறாரென்றெழுதுகிறார்கள். அந்த தீக்ஷிதர் இப்போது பரலோகம் அடைந்தாராலும் அவர் ஜீவித்திருந்தபோது ஸர்வஸ்வத்தின் ஆராய்ச்சிகளை நன்குவிமர்சித்து, "அந்தோ! அவலக்ஷணங்களை யெல்லாம் உருப்போட்டுக்கொண்டு என் வாணாளை யெல்லாம் வீணாக்கி யொழித்தேனே!; இப்படிப்பட்ட ஆராய்ச்சியன்றோ ஸம்ப்ரதாய ஸம்ரக்ஷணமாகப் பதியும்; இவ்வாராய்ச்சிகளை யறிந்த பின்பே என் ஜந்மம் ஸபலமாயிற்று" இத்யாதிவாக்யங்களைக் கண்ணுங் கண்ணீருமாகக் கங்கைகொண்டான் மண்டபத்தில் ஸர்வவைதிக கோஷ்டிகளின் கண்ணெதிரே கதறிக் கதறி வணங்கின வாற்றைக் கண்ட ஜோன்கள் பல்லாயிரவர் பிழைத்தே யுள்ளார்.

10. ஸர்வஸ்வத்தின் உபாகர்மவிசாரத்திலுள்ள விஷயங்களை தூஷிப்பதாகப் புகுந்த விமர்சநால் எழுதுகிறது காண்மின்;— "ஏகோபஸர்க்கஸமாஸத்திற்கு யோஹி மட்டும் காரணமாகாது ஏனென்றால் * யதேவாதஸ்ஸோமாஹராஜ என்றவிடத்தில் யோஹி யிருந்தும் ஸமாஸமில்லை. * ப்ரஜாம் ப்ரஜநயதீத்யாதௌ யோஹ்யபாவேபி ஸமாஸம் காண்கிறது. இரண்டு உபஸர்க்கஸமாஸத்திற்கு யோஹ்யபாவமே காரணமாகாது. ஆகையாலே உபாகர்மவிசாரம் முழுதும் தகுந்தவழியைப் பின்பற்றினதன்று" இதி. மேற்குறித்த வாக்கியங்களின் அஸம்பத்தப்ரலபிதத்வத்தை அபிஜ்ஞர்கள் செவ்வனே யறிவார்கள். யோஹி வருமிடங்களிலெல்லாம் உபஸர்க்கஸமாஸந்தான் நியமேந வந்து தீருமென்று ஸர்வஸ்வ மெழுதியிருந்தால் * யதேவாதஸ்ஸோமாஹராதித்யத்ர வ்யபிசாரங் காட்டலாம். யோஹிவ்யாப்தி யிருந்தால்தான் உபஸர்க்கஸமாஸம் வருமென்று ஸர்வஸ்வமெழுதியிருந்தால் * ப்ரஜாம் ப்ரஜநயதீத்யாதௌ வ்யபிசாரங் காட்டலாம். ஸர்வஸ்வத்தில் 41—வது பக்கம் முதல் 64—வது பக்கம் வரையில் அதிவிஸ்தாரமாக நிரூபித்துள்ள விஷயங்களை இந்த அஸம்ப்ரதாயிகள் எங்ஙனே அறியவல்லார்? வேதம் முழுவதிலும் வருகின்ற திஙந்த பதங்களை யெல்லாம் ஸம்பூர்ணமாக எடுத்து அதில் நிர்ணயித்திருக்கிறது. திஙந்த பதங்களெல்லாம் ஸாமாந்யமாக மூன்று வகை; (1) உபஸர்க்கஸமாஸரஹிதம். (2) ஏகோபஸர்க்கஸமாஸயுக்தம். (3) உபஸர்க்கத்வயஸமாஸயுக்தம் இதி. இவற்றுள் உபஸர்க்கஸமாஸரஹித திஙந்தங்கள் ஸர்வாநுதாத்தஸ்வரோதாத்தஸ்வரபேதவிஷயங்கள். ஏகோபஸர்க்க ஸமாஸயுக்த திஙந்தங்களில் விபாகபேதமில்லை. உபஸர்க்கத்வய ஸமாஸயுக்த திஙந்தங்களில் [* அபிநாபயாவதர்தே * யதாதித்யாநுதர்ஸமிஹி: பயாவதர்தே இத்யாதிகள் போன்ற] ஸ்வரபேதவையும்—என்றிப்படி வகுத்துக்காட்டி இன்னன்ன விடங்களில் இன்னன்ன வகையான திஙந்தங்கள் வருமென்றும் விளங்கக்

காட்டியிருக்கின்றது. அவற்றை ஊஹித்து நெஞ்சிற்பதிய வைத்துக்கொள்ளகில்லாத அவிவேகிகளுக்கு வம்பாரினுச் சொல்லவோ எம்மை வைத்ததிவ் வான்புனத்தே.

11. “ஸர்வஸ்வத்தினால் ஸம்சயிக்கப்பட்ட சில விஷயங்களிலும் நிர்ணயம் செய்யமுடியாமல் கைவிட்ட விஷயங்களை இனி வெளியிடுவோம்” என்று தொடங்கி விமர்சநூலில் சில சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. [illegible] நிர்ணயிக்கமுடியாமல் கைவிட்டுவிடுவதென்பது ஸதாம் ச்ரோத்ரியாணாம் [illegible]களில் * ஸந்திக்தேஷு வாக்யசேஷாத் [illegible] ப்ரமாணவாத இத்யாதிகளுக்கு ஏற்குமேயன்றி ஸர்வஸ்வத்துக்கு ஏலாது. ஸர்வஸ்வத்தின் 62—வது பக்கத்தில்—ஒரு [illegible] வாக்கியத்தில் ஸந்தேகஸ்தாநீய விவக்ஷையுண்டாகில் [illegible] வருவது வைதிகம் என்று பல த்ருஷ்டாந்தங்களுடன் கூறப்பட்டுள்ளது. இதற்கு விமர்சநூல் வரைகின்றது—“படித்தவர்கள் விகல்பத்தை ஒருநாளும் நியதியின்றி ஒப்பமாட்டார்களென்பதை ஏன் ஸர்வஸ்வம் மறந்துவிட்டது?”— இதி.

அத்ரோச்யதே. ஸர்வஸ்வம் ஒன்றையும் மறக்கவில்லை. வேதத்தில் வ்யஷ்டி ஶப்தம் ஆத்யுதாத்தமாகச் சிலவிடங்களிலும் அந்தோதாத்தமாகச் சிலவிடங்களிலும் வருகின்றது. பொருள் ஒன்றேயாயிருந்தும் இப்படி ஸ்வரபேதம் வருவதற்குக் காரணத்தை வ்யாகரணம் ஒருவிதமாகச் சொல்லிற்று; அதாவது * [illegible] உதாத்த: என்ற பாணினிஸூத்ரம் [illegible] ஸூத்ரத்தில் வருகிற வ்யஷ்டி முதலிய ஶப்தங்கள் அந்தோதாத்தமாயிருக்குமென்றது. * [illegible] வ்யஷ்டிம் [illegible] * வ்யஷ்டிம் [illegible] * [illegible] — இத்யாதியான [illegible]த்தில் [illegible] வ்யஷ்டி ஶப்தம் உதாத்தாந்தமாகவும், * வ்யஷ்டி [illegible] * வ்யஷ்டிம் [illegible] * [illegible] இத்யாதௌ [illegible] உதாத்தாதியாகவும் வருகிறதென்று [illegible] காட்டிவிட்டாலும்

* [illegible] இத்யாதௌ [illegible] [illegible]விக்கிறது. ஆகவே * [illegible] இத்யாதி பாணி[illegible] விஷயம் வைகல்பிகமென்று கொள்ளப்படவேணும். * [illegible] வ்யஷ்டிரேவ என்றவிடத்தில் பட்டபாஸ்கரர் “* [illegible] இதி வ்யஷ்டே: [illegible] உதாத்தத்வம் [illegible]” என்றதைக் காணலாம். இதையும் [illegible] இவர்கள் [illegible]க்கவேண்டும். * [illegible] ஸூத்ரமே பிசகு என்னவேணும். ஸர்வஸ்வபக்ஷத்தை, ஸூத்ரமும் பிசகென்று; பாஸ்கரர் எழுதினதும் பிசகென்று; வ்யவஸ்தித விபாஷேதி [illegible] பண்ணி [illegible]. இவ்விஷயத்தையே ஸர்வஸ்வம் [illegible] பண்ணியிருக்கின்றது. [illegible]

(விமர்சநூல் வாக்கியம்.) “நிர்ணயம் ஒன்றாகத்தான் இருக்கமுடியும்; ஸந்தேகஸ்தாநீயமுள்ள சில இடங்களில்தான் [illegible]மென்பதைப் பண்டிதர்கள் எவ்விதம் நிர்ணயம் செய்யமுடியும்?”— இதி. பாணினியையும் பட்டபாஸ்கரரையும் கேட்டால் விடையளிப்பார்கள். [illegible] ஒரு வ்யவஸ்தை பண்ணியிருக்கவேண்ணுமோ? [illegible] * [illegible] ஸூத்ரமே அவதரியாதிருக்கவேணும். [illegible].

12. “லக்ஷணக்ரந்தம் வேண்டாமென்று கூறுகிற ஸர்வஸ்வம் கீழ்க்கண்டவைகளுக்கு ஸமாதானம் கூறட்டும்” என்று பீடிகை போட்டு எழெட்டு கேள்விகளைக் கேட்டிருக்கின்றது விமர்சநூல். லக்ஷணக்ரந்தம் வேண்டாமென்று ஸர்வஸ்வம் எங்கும் கூறவில்லை. * த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா: நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவார்ஜுந. [கீதா-2-45.] என்றதற்கு-வேதங்களை இவ்வுலகத்தினின்றும் ஓட்டிவிடச் சொல்லுகிறது என்று அபார்த்தம் செய்துகொள்வதுபோல் அபார்த்தம் பண்ணவேண்டா. விமர்சநூல் கேட்டிருக்கும் கேள்விகளுக்கு ஒழுங்காகவே விடையளிக்கிறோம். * [illegible] என்றவிடத்தில் [illegible] என்று [illegible]மாகச் சொன்னால் யாது தோஷம்? என்பது வினா.—

ஸஹைநேநத்யை ஸநா என்று வந்திருப்பதால் ஸநாஹ விஷா என்று அந்வயமாதலால் அங்கு விஸர்கம் சொல்லலாகாது என்பது விடை. * ஸேநாநீகேந * ஸநாவிஷ்ணுதிநா— இத்யாதிகள் காண்க.—* வ்யூஹநஹிஷஸ்வ: என்ற இடத்தில் அவ்யூஹ என்று பதம் பிரித்தால் யாது தோஷம்? என்று வினா.— (விடை.) அவ்யூஹ என்பது ஸஹாவசந க்ரியா பதமென்பதை * நக்ஷத்ரேஷ்வா அபியேநா அவ்யூஹ என்றவிடங்கொண்டும் அறியலாம் ப்ரக்ருதத்தில் ஏகவசநக்ரியையே அந்வயிக்குமாதலால் அவ்யூஹ என்றே சொல்லவேணும். * தமிஷூந்க்ஷ்ரேவ வ்யூஹயி என்றவிடத்திலுமிங்ஙனே கண்டுகொள்க. * இந்த்ரேக்ஷா வாதி வ்யூஹ என்றவிடத்தில் ஸஹாவசநமாயிருக்க வேண்டுதலால் வ்யூஹ என்றது.

(வினா) * ப்ரஹ்மஸ்வர அவதஞ்மாயதேவா: என்றவிடத்தில் அவத: என்று பதம்பிரித்தால் யாது தோஷம்?. (விடை) கிரக்ஷாகாக்ஷிம்ஸமே! அப்போது * அவதஞ்மாயந்து என்று ஸந்தியாயிருக்குமே. பகவந! விபிஹதஸோ தே ஶிரஸி கிஞ்சம் ஜிநேஷ நிக்ஷராணம்?। யஸ்வர்ஷாம் ஸூத்ரம் க்ஷாந்த ஜிஹ்வாஸோத்ரம் வர்ணி.—"* யே அஸ்வ ருஷாய தக்ஷதி என்ற இடம்போன்று மேற்குறித்த இடங்களில் விபரீதமாக இருப்பது தோஷமாகாதன்றே" என்கிறது விமர்சநால். விஜ்ஞாநகாண்டி யில் வைதிக ப்ரக்ரியையில் * வ்ரத்யோஸ்வஹாஷ்டி என்ற ஸூத்ரத்தின் வ்ருத்தியில் [* வஷ்டாஞ்ஸ்யே அஸ்வ ஏவாய தக்ஷதி * தக்ஷதி வ்ராதே.] என்றெழுதியுள்ளதை யாரோ சொல்லக் கேட்டுக்கொண்டு இங்ஙனே அபிப்ராயம் பண்ண முன்வந்தது போதும். ப்ரவஷ்டிதவ்யத்யாங்களை அவ்யவஷ்டிதங்களாக்க வொண்ணுதென்று முன்னமே விரித்துரைத்துள்ளோம். வேதத்தில் சில விடங்களிலோ பலவிடங்களிலோ வ்யத்யயமுண்டென்பதை அங்கீகரியாதாரில்லை. அது கொண்டு, வ்யத்யயமில்லாத இடங்களிலும்

வ்யத்யயங் கொண்டால் என்ன தோஷம்? என்று கேட்பவர்கள் வைதஞ்ஞிகர்களென்றும் கௌதஸ்ஸார்களென்றும் விருதிடப் பெற்று தஞ்ஞிக்கப் படுவார்கள். * யே அஸ்வ ருஷாய தக்ஷதி என்றவிடத்தில் வசநவ்யத்யய முள்ளதைக் கொண்டு அதன் மேல் வாக்யபத்தையும் * யேவா வர்தே வசநம் ஸம்ஹாரத்ரதே தா என்று வ்யத்யஸ்தமாக ஓதிவிட்டால் லக்ஷணகாரர்களா யுள்ளவர்களும் இவ்விடத்தில் எந்த லக்ஷணங்கொண்டு * ஸம்ஹா ஜியை ஸ்தாபிப்பர்கள்? ப்ராதிஶாக்ய ஸ்வலக்ஷணாதிகள் அடி யோடு வாய்வைக்காத இடங்கள் ஸப்தகாண்டத்திலுள் எவ்வளவோ வுண்டே; அஷ்டகம் முதலிய ப்ராஹ்மணபாகங்களுக்கு என்ன லக்ஷணமவதரித்திருக்கிறது? வைதிகஜீவாதுக்களான ஸோன் களால் அத்யயநாத்யாபந முறைமையில் நிரவத்யமாக ஸம் ரக்ஷிக்கப்பட்டு வரும் வேதங்களில் ஒருவருடைய கல்பநத்தியாலும் ஒருஅவகாஶமும் புகுவிக்கமுடியாதென்பது திண்ணம். வேதரக்ஷக மான லக்ஷணக்ரந்தங்களென்று கொண்டாடப்படுகிற ப்ராதிஶா க்யம் ஸப்தலக்ஷணம் ஷட்விம்ஶதி ஸூத்ரம் என்பவற்றால் வேத பாடங்களில் பல க்ஷோபங்கள் உண்டுபண்ணப் பட்டிருக்கின்றன வென்பதை நாம் கீழே நிரூபித்திருக்கிறபடி திண்ணமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்வஸாதகோபாஸ்யத்யம் விளையாமலிருப்பதற்குஎன்ன காரணம்? அவரவர்களுடைய ஶ்ரவணகாலபரிக்ஷணதார்ட்யமே காரணம். அதற்கு மாறாக ஒரு வ்யத்யயமும் நூதநமாக யாராலும் பண்ணப் போகாதென்பது ஸாத்யஸம்ப்ரதீபதாம்.

(வினா) * ஸஶிராவசாம்ஸி என்கிற இடத்திற்போலவே * இரோதே அதே * இராயாஸ்வபாரா: என்ற இடங்களிலும் (இரா) என்றிருந்தால் யாது தோஷம்? (விடை) இப்படிப்பட்ட வ்யத்யயம் வேதத்தில் கிடையாதென்பதைக் கீழே [20,21,22,23 முதலிய பக் கங்களில்] பன்னியுரைத்து வைத்தோம்.

(வினா) * யாஹிஸாயஜ்ஞாஹவி: என்றவிடத்தில் ஸாயஜ்ஞா: என்று விஸர்கமாகச் சொன்னால் யாது தோஷம்? (விடை)

வேதபுருஷன் திருவடிகளில் அபசாரப்படுவதே பெரிய தோஷம். ஸார்வாஹுத்தை தேவா: என்றதற்கு விசேஷணமாக வேதபுருஷன் விவக்ஷிக்கவில்லையாதலால் அதை ஸவிஸர்க்கமாகச் சொன்னால் உபபந்நமாமே. அந்த விவக்ஷையை எங்ஙனம் தெரிந்துகொண்டதென்றால், ஸம்ப்ரதாயஸித்தமான பாடவாரங்கொண்டே தெரிந்துகொண்டோம். நக்ஷத்ரவிலக்ஷணாதிஷு. * ருசேத்ய ஹாவஸ்வாஹா ஜாயே என்றவிடத்தில் ஸ்வாஹா என்பது ஸவிஸர்க்க படிமென்பதையும் அப்படிதான் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். * ஸ்வஸ்வாதாஸ்யாஹுதீர்வஷட்கர்த்தர: என்ற வாக்யத்தின் முடிவில் ஸ்வாதாவி: என்றும், அதன்மேல் வாக்யத்தின் முடிவில் ஸ்வாதாவீ என்றும் நீ எப்படி தெரிந்துகொள்ளுகிறாய்? சொல்லவேணும். உன்னுடைய லக்ஷணங்களைக்கொண்டு இங்கு நிர்ணயி, பார்ப்போம். ஸந்தத்ஸந்த்யக்ஷரஸம்பதி? ஸம்ஹிதாஸ்தேஷ்வங்களில் ஷ்விஸாஸ்த்ர ஸ்வரபக்தியினால் ஸ்வரீகரணம் ஸ்பஷ்டமானால் அங்கு ஸ்வாயம்பாவஸ்வரத்தையே ஸ்வரமாக ஞாபகம் வைத்துக்கொள்ளவேணுமென்பது ஸ்நவஷ்யமேயாம்.

(வினா) ஸ்வாயவ: என்ற இடத்தில் ஏன் தீர்க்கம்? ஸ்வயம்ப்ரஹ்ம ஸ: என்ற இடத்தில் ஸ்வாயம்ப்ரஹ்ம ஸ: என்று ஏன் ஸய்யுகம்கிடையாது?. (விடை) * தேவ யஜேத யஜ்ஞாநாய என்ற வேதமே * தேவாநுதேவயஜேதேன்று ஏன் ஓதிற்று? என்று கேட்டிருக்கலாமே இவர்கள்? கேள்வி கேட்கவுந் தெரியாத ஜடங்களுக்கோ நாம் விடையளிப்பது. ஆகிலும் விடையளிக்கிறோம். * யதேஷ்வாஹயோஸ் தோதோஷ: பரிஹாரோ நாஸ்திவாஸ: உதாஹ்ருதிபை நினைக்கத் தணிந்தது. ஸ்வஸிஷ்டா: ப்ருஷ்டாஸ்யந்தே நதேத்ராத்ரா:.

ஸ்வய நிரஸநம்.

அந்தோ! வேதஸமீரத்தின்மேல் எவ்வளவு ப்ரஹாரண ப்ரக்ஷேபம் பண்ணலாம்? இப்போது இவ்வளவோடு நிற்கின்றோம். ஆக இவ்வளவாலும் இதுதன்னில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட விஷயங்களைச்

சுருக்கச் சொல்லி உபஸம்ஹரிக்கக் கடவோம். (1) ஸ்வரலக்ஷணாதிகளெல்லாம் அபிஜ்ஞர்களுக்குத் திடவுத்தர ஸந்தேஹநிராஸம் பண்ணவில்லை; வேதாத்யயநஸர்வஸ்வ மொன்றே ப்ராகரணிகார்த்தங்களை நிரூபித்து ஸந்தேஹங்களைத் தவிர்க்கின்றது என்பது இந்த ஸம்ரக்ஷணீக்ரந்தத்தின் முக்கால் பகுதியினால் விரிவாகவிளக்கப்பட்டது. (2) ஸர்வஸ்வம் சில ஸ்வவாதங்களைக் கல்பிக்கிறதென்றும், வேத பாஷ்யாதிகளிலும் ஷட்விம்ஶதி ஸமுத்ராதிகளிலும ஏற்கனவே ஸித்தமாகவுள்ள ஆராய்ச்சிகளையே ஸர்வஸ்வம் வெளியிடுகிறதென்றும், வேத பாஷ்யகாரர்களையும் உபஜீவ்யாத்ர வேதாத்யாயிகளையும் ஸர்வஸ்வம் தூஷிக்கின்றதெனவும் ஒரு ப்ரமாணமும் காட்டாமலே ஸர்வஸ்வம் விஷயம் சொல்லுகிறதென்றும், வேதபுருஷனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமலே தப்பான யுக்திகளை வெளியிடுகிறதென்றும் பிறர் பொருமையினால் ஏற்பட்ட குற்றங் குறைகளெல்லாம் ப்ராஜ்ஞஸௌஹார்த்யமான வஸ்நாவிலே பரிஹரிக்கப்பட்டன. இதில் அடியேன் உபபாதித்துள்ள விஷயங்களின் நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறியவல்ல பேரறிவாளர் இவ்வுலகில் பலருளராதலால் அன்னவர்களுடைய திருவடிகளை தஞ்சமென்று தலைக்கட்டுகின்றேன்.

வேதாத்யயநஸர்வஸ்வ க்ரந்தத்தை வைதிகர்கள் யாரும் பரிக்ரஹிக்கலாகாதென்று ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர்கள் வாசிகமாகவும் லிகித ரூபமாகவும் ஆங்காங்கு ப்ரசாரம் செய்வதுபோலே யாமொன்றும் செய்ய விரும்புகின்றிலோம். விளக்கை யேற்றிவைத்தால் அதனால் உபயோகம் கொள்ளுகிறவர்கள் சிலருடைய நிஷேதத்தாலே நிவ்ருத்தராகார். ப்ரசாரணத்தாலும் ப்ரவ்ருத்தராகார். உகப்பாரும் வெறுப்பாரும் ஒவ்வொன்றிலுமுண்டு. “கொள்ளத் துணியிலென்? கோதென்றிகழிலென்? கூர்மதியீர்!, எள்ளத்தனை உகவாதிகழா தென்னெழில் மதியே” என்ற தேசிகனுடைய அநுஸந்தாநமே நமக்குத் தஞ்சம். “நிர்ணயதஸ்ஸ்வோஸ்வநே நமி த்ரஷ்யதோ ஸாக்ஷிண: ப்ரேக்ஷாவந்தஸ் ஸந்தி பாரத்ருஶ: கிம்

𑌧𑍍𑌵𑌾𑌂𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿। 𑌶𑍁𑌭𑌂 [illegible] 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌿 [illegible] 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌿𑌂 [illegible]?." என்ற ஸுபாஷிதநீவீஸூக்தியையே ஸ்ரீஸ்வாமி பலகாலும் அநுஸந்திக்கக் கேட்டிருக்கை. .... *

𑌶𑍍𑌲𑍋॥ [illegible]।
[illegible]॥
[illegible] 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌸𑍍𑌵𑌤𑌾।
[illegible]॥

[illegible]
[illegible]।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍁𑌣𑌯𑌾 [illegible]
[illegible]॥

[illegible] 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌪𑌰𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑍀𑌕𑌰 [illegible]॥

𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌵𑌂𑌶𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾
[illegible]।
[illegible]
𑌰𑌚𑌿𑌤𑌾 [illegible] 𑌸𑌤𑌾𑌂 𑌮𑍁𑌦𑍇॥

𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍 [illegible]।
𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌤𑌾𑌂 [illegible] 𑌜𑍀𑌯𑌾𑌦𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑌮𑍍॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑍀 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ. உ. வே. பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின்

ஸ்ரீ ஸூக்திகளின் விளம்பரம்.

		விலை. ரூ. அ.
1.	திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி இவற்றுக்கு அமுதப் பெருக்கான உரை.	3 0
2.	திருப்பாவை—மிக மதுரமான உரை.	1 4
3.	நாச்சியார் திருமொழி—சுவையே வடிவெடுத்த உரை.	1 12
4.	பெருமாள் திருமொழி—மிக இனிய உரை.	1 8
5.	திருச்சந்தவிருத்தம். சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் பொலிந்த பேருரை.	1 8
6.	திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு—அமுதினும் இனியஉரை.	1 4
7.	பெரியதிருமொழி 1,2 பத்துக்களுக்கு அற்புதமான உரை.	3 0
8.	ஷை 3,4,5 பத்துக்களுக்கு	3 8
9.	ஷை 6,7,8 ,, ...	3 8
10.	ஷை 9,10,11. ,, ...	3 8
11.	முதல்திருவந்தாதி—தெள்ளிய விரிவுரை.	1 8
12.	இரண்டாந்திருவந்தாதி—அருமையான வுரை.	1 4
13.	மூன்றாந்திருவந்தாதி—இன்கனிபோன்ற எளியவுரை.	1 4
14.	நான்முகன் திருவந்தாதி—திவ்யமான தெளிவுரை.	1 4
15.	திருவிருத்தம்—பக்திரஸமும் சிங்காரரஸமும் வடிவெடுத்த தெளிவுரை.	2 4
16.	திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி—பால்போலினிய பேருரை.	2 0
17.	திருவெழுகூற்றிருக்கை சிறியதிருமடல், பெரியதிருமடல் உலகம் நிறைந்த புகழ்பெற்ற உரை.	2 4
18.	இராமாநுசநூற்றந்தாதி—செம்மையான தெளிவுரை.	0 12

Released by Maran’s Dog ,Toronto, Canada

		விலை. ரூ.அ.
	[திருநெடுந்தாண்டக வுரையும் திருவாய்மொழி உரையும்—அச்சில்]	
19.	முகுந்தமாலை—சிறந்தவுரை.	0 6
20.	ஸ்தோத்ரரத்நம்—ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம்—ஒப்புயர்வற்ற விரிவுரை.	0 12
21.	ஸுதர்சநசதகம்—தேனும் பாலும் கன்னலு மமுதுமொத்த உரை.	1 0
22.	ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்—(பூர்வசதகம்) எளிய பதவுரையும் விசேஷவுரையும்.	1 12
23.	ஷை (உத்தரசதகம்.)	அச்சில்.
24.	அதிமாநுஷஸ்தவம்—ஆச்சரியமான உரை. (தெலுங்கு லிபி.)	0 12
25.	வரதராஜஸ்தவம்—அமுதப்பெருக்கான விரிவுரை ஷை	1 2
26.	ஸ்ரீஸ்தவம்—அரிய பெரியவுரை. ஷை	0 6
27.	சேஷாவதாரச் சிறப்பு.	0 2
28.	நமஸ்காரதத்வம்—(இரண்டாம்பதிப்பு)	அச்சில்.
29.	ப்ரணவாதிகாரதத்வம்.	0 4
30.	ஸ்தோத்ரவ்யாக்யாநசோதநம்.	0 3
31	வாத்ஸல்யார்த்த விவரணம்.	0 2
32.	விதவாவபநவித்வம்ஸநம்.	0 4
33.	பகவத்கதையமுதம்.	0 8
34.	கூரத்தாழ்வான் வைபவம்.	0 4
35.	பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணா வைபவம் (இரண்டாம் பதிப்பு)	அச்சில்.
36.	ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம்.	1 0
37.	ஆசார்யஹ்ருதய ஸாரம் (இரண்டாம்பதிப்பு)	அச்சில்.

* ஸம்ஸ்க்ருதபாஷா க்ரந்தங்கள். *

38.	உபர்பாஸரத்நமாலா.	0 6
39.	பாதுகாஸஹஸ்ராவதாரதத்வம்.	0 4
40.	வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வம். (1,2, பரி.)	1 0
41.	சதுச்சாஸ்த்ரஸாரஸுதையில், தர்க்க சாஸ்த்ர ஸர்வஸ்வம்.	0 12
42.	காஞ்சீஹஸ்த்பத்ரி வைபவம்.	0 4

இப்புத்தகங்களும், பிரதி மாச ஸஞ்சிகைகளும் கிடைக்குமிடம்:—

“திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸ்.

32, பந்தர் தெரு, மதராஸ்.

The Model Press, P. T., Madras.

Released by Maran’s Dog ,Toronto, Canada

Released by Maran’s Dog ,Toronto, Canada